

Музика - вчора, сьогодні, назавжди

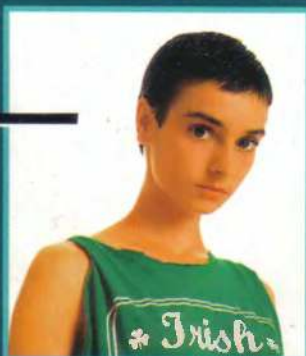
RAMS

mf

1'96

SINEAD

особисто

ZAPPA

сповідь

Гангстер

SLASH

Simple

ТАЯ

най
буде
плач
як є...

ЕІТОН **JOHN**
ЕКРАВЧУК

БРИТ-ПОП — 96

Зміст

Привіт!

Вас вітає "Галас". Музичний журнал, якого ще не було. Тепер є. Ми вітаємо Вас і себе з цією подією. Назва сучасна і цікава. Найкращі ідеї, які визріли в часі, знайшли повноцінне втілення в "Галасі" — журналі, який всебічно висвітлюватиме різноманітні аспекти сучасної рок і поп-музики, подорожуватиме в глибини історії джазу, рок-н-ролу, авангарду, класики, знайомитиме Вас з артистами, про яких говорять різне, а правди ніхто не знає... Одне слово, якщо Ви з нами — Ви завжди в курсі світових подій. Ви будете знати що саме і чому слухає світ саме сьогодні. І зробите свій вибір. А ми свій зробили. Результат перед Вами. Ідеальна модель "Галасу" — це музичний клуб, де Ви зможете вільно обмінюватися думками, інформацією, знайомитися між собою. "Галас" — у постійному пошуці нових форм інтеграції людей, задіяних у шоу-бізнесі та творчості. В найближчих планах "Галасу" — видання разом з номером журналу аудіокасет із записами українських артистів — (безкоштовно) власні дослідження сучасного музичного ринку України є, внаслідок цього — створення власних чартів — таблиць популярності та попиту. Ми повністю відкриті для Вас і Ваших ідей. Давайте робити "Галас" разом. Спробуємо? З Богом!

ГАЛАС

4-8

Музаїка

37

Захід-News, Ефірна книга
(рок-посєви)

9-10

плітки + оповідки

38-39

SLASH

11

Кобзоманія & Кобзофобія

40-41

Elton John

12-13

Поп-ModEL. Краєчук

42-43

Монстри і маріонетки
(суб`єктивний огляд)

14-15

Новий простір

44

Великий ZAPPA

16-17

Simple Тая

45-46

Аудіорею (світ)

18-19

ПЛАЧ ЄРЕМІЇ

48-50

Sinead O`Connor (особисто)

21-23

10 років таврійському рок-н-ролу

52-56

Бритпоп-96 (чемпіони, претенденти, багатообіцяльні)

24-25

Аудіорею (Україна)

57-59

Історія блюзу

26

ПІРАТА БЕНД + СКРЯБІН

60-61

На руїнах "Мелодії" (огляд аудіоринку Росії)

27

Місце для піраміди

62

CAPRIS PLUS

28-30

8 рун під знаком сонця

63

Флейтист Олег Вишневецький

31-34

ОБРАЗИ (Ukrainians, ІВАНОВ
ДАУН, ВІЙ, Ані Лорак)

64

Джаз приходить з півночі

36

Захід-News

**СМАЧНОГО!
(ЧИТАННЯ)**

26

52

ГМАС

С К Л А Д:

Адреса:
253094, Київ-094
вул. Попудренка, 52, офіс 710
тел. 551.63.00
тел./факс: 554.71.16
E-mail (Relcom): reznik@km.kiev.ua

Засновник
Компанія "КМ-Мультимедіа"

Керівник проекту
Віктор Спірідонов

Маркетинг
Наталія Рєзнік

Реклама
Олег Сіроженко

Дизайн та інформаційне забезпечення
Видавництво "Сувій"
Директор: Віктор Кулішенко
тел./факс: 229.29.19

Головний редактор
Олександр Євтушенко

Літературний редактор
Ярослав Довжик

Редагування та коректура:
Іван Шерчук
Наталія Клименко

Дизайн та макетування:
Ніна Зеніч
Євген Роїк
Тарас Севериненко

Контроль над випуском
Людмила Коломієць
Олег Дякович

Автори:
Сашко Лобас
Оксана Цацура
Андрій Бєлай
Оксана Гончарук
Місис Стінгер
Олена Чередниченко
Ганна Мендикова
Оксана Тараненко
Понг і Лімон Куліш
Олександр Євтушенко
Василь Вігер
Олексій Сєлов
Олександр Москалець
Іван Шерчук

Фотографи:
Дмитро Ключко
Юрій Казаков
Андрій Котлярчук
Юрій Тугушев
Олексій Заїка
Олександр Іванов
Віталій Токаленко
Наталка Родюк
та інші

Ілюстрації:
Юрій Польченко
Віктор Кулішенко
Сергій Каляков

Технічна підтримка та виготовлення фотоформ
Видавничо-поліграфічний центр "Поліграф Колегіум"
Директор: Юрій Федорюк
тел./факс: 244.00.95

Особлива подяка
корпорації "Квазар Мікро"

Подяка за участь у підготовці журналу:
Марині Щербаківій
Сергію Калякову

Свідцтво:
серія КВ №1925
від 25.03.96р.

Друк:
Чеська республіка
Наклад: 15000 прим.

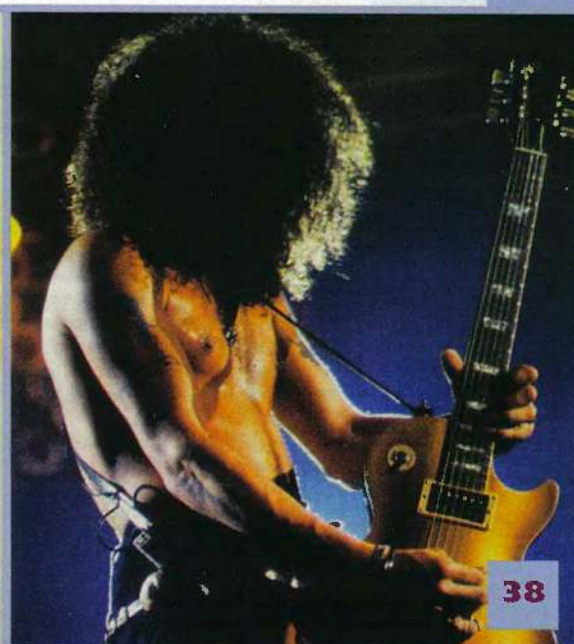
36

16

38

**Плывут пароходы - привет мальчишу,
Летят самолеты - привет мальчишу,
А пройдут пионеры - салют мальчишу!**
Аркадий Гайдар

НАФІГАТОР

Цікаво, а чи можна сплутати навігатора з гамельнським щуроловом? І той, і той вказують путь, але ж куди вела тая путь, розумієш потім, коли вже прищов.

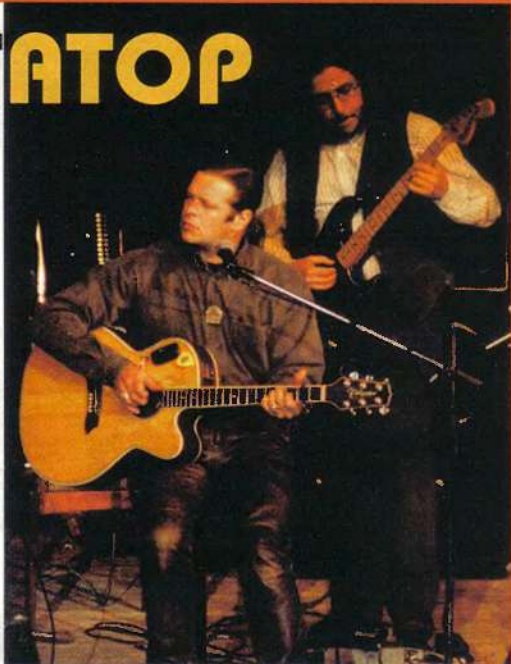
А прийшли ми 12 лютого 1996 року до БК КПІ на ексклюзивний, єдиний у своїй неповторності, вечір-зустріч (принаймні, як не намагався, а рок-концертом то було важко назвати). Йшли на "прапори на вежах". "Навігатор". Так би мовити, Лондон-Київ-Лондон-транзит. Борис Гребенщиков, одне слово. Хоча одним тут не відчепитися.

Аналогія із гамельнським щуроловом стосовно "кумира підвальної юності" виникла відразу ж біля залі, до якої ланцюжками, струмочками та струмками бадьоро (мороз -20), не занадто цілеспрямовано та без відхилень від курсу, тупцювали київські людська. Біля входу легка ейфорія змінювалася розумінням того, що у тусовкових колах має назву "поподолаво". Слабкі хвилячки охочих прилучитися мляво "білісь а борт карабля". Але потрапити на нього було, як на ворожий лінкор. Тобто, з боєм. Я гадаю, таке душевне піднесення населення мало тішити Бориса Борисовича. А тих, хто прорубав собі нелегку путь до кумира, дуже потішила по-совковому мощна, до сліз знайома, організація заходу продюсерським центром "М-20" на чолі із Генадієм "Варганом" Гутгартцем, що здавен має славу "звездавозца па старай дружбе". Та тому, що дружба давня, її прояви теж вкриті пилом часу. Так і мавився мені на толоці кінця 90-х рік десь 1985. І відчувався він у глупоті стояння на морозі, і в очікуванні початку концерту, затриманого на дві години, і в багатьох інших знайомих до болю

деталях. Так і хотілося тоскно озиратися у пошуках якого-небудь нарядика міліції, який зараз усе це припинить, ще й ро мармизі надає. Так було у ті часи, коли рок-н-рол був іще живий.

Ні, БГ не набув змін з часу смерті того самого музичного напрямку. Те саме забране у "хвостика" волосся, той самий запонадливо-деренчливий голос із запасом еротичних інтонацій. Та щось уже було не так. Колись Чиж проспівав: "меня починають задалбавать діти, значіт я починаю врас-леть". А коли діти викликають ніжно-по-блажливі почуття, то це що? Може то вже старість підступна? Принаймні, цілунок дитини у лобика від БГ зворушував до сліз. Дедушка Ленін та діти. А дівчата, що несли на сцену квіти? Вони поклали їх до ніг. Урочисто-жалобна процесія скла, як до монумента на могилі рок-н-ролу, який мертвий із легкої руки чи злого монументового язика.

А музичка... Так, музичка була нічого. Така собі епічно-давноруська туга в акустиці. Гарно, проникливо, професійно, бо ж не перший рік струни шарпа. Без зайвого надрику, але із унутрішнім зламом (щось на зразок — "за державу абідна"). Та пісно. Як сусідсько-менталітетні ці з плаваючими кількома шкварочками вдалих пасажів та влучних рядків. Та з ким же не трапляється. Ось, власне кажучи, "навігатор", якщо придивитися зблизька, затягнув у тиху затоку, а сам розтанув у зимовій темряві, підморгнувши червоними вогниками "мерседеса". (А співав так жалібно: "Мая смерть єздїт в чорнай машинє с голубим

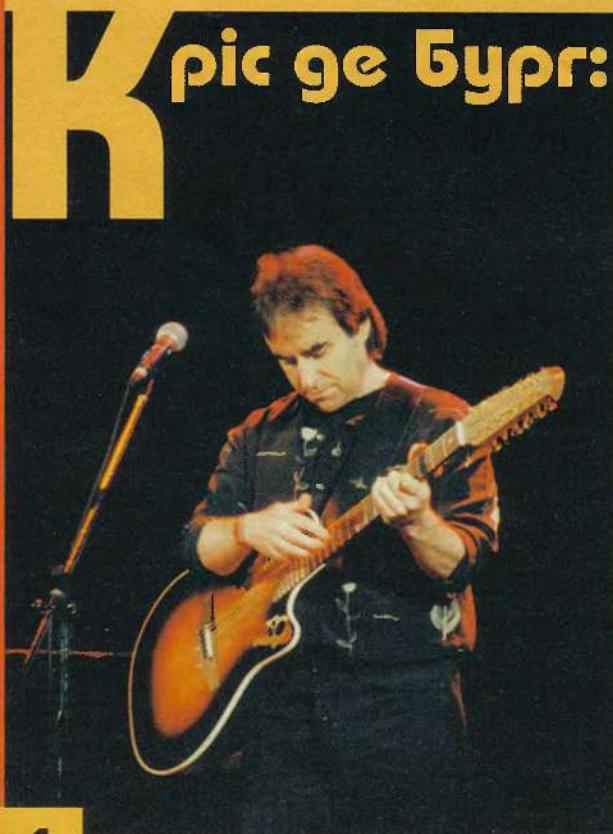

аганьком". А ми розтанули співчутливо та вуха підставили.) Що ж, змотувати локшину з цих вух нам ще не одного разу довелося, чекаючи наобіцяних прес-конференцій із БГ. Обіцянки-цяцанки, а радість кому? Вірно. Бо герої наш був "с устатку і не євши" і тому від діалогу відмовився. Зате у моїй колекції з'явилася нова прес-карта. Безкорисна, але гарна. Як той рок-н-рол, що помер розчавлений "древнеруской таской".

Мікс Стінгер

"Чарівний вечір з Крісом де Бургом" — цей девіз-заклик на величезному плакаті цілковито підтвердився 28 березня у Великому залі екс-Жовтневого Палацу — вечір справді виявився чарівним. М'яке, мистецько-делікатне світло, майже ідеальний звук — за ви-

нятком недостатньо озвученого струнного квартету Національної Опери та ввічливо-комунікабельний Кріс, який протягом концерту не видав жодного "півня", демонструючи абсолютний професіоналізм — тепла й солодко-сентиментальна хвиля охопила серця усіх без винятку присутніх. Щодо залу — він був справді елітним. Перші особи амбасад, міністерств та уряду в

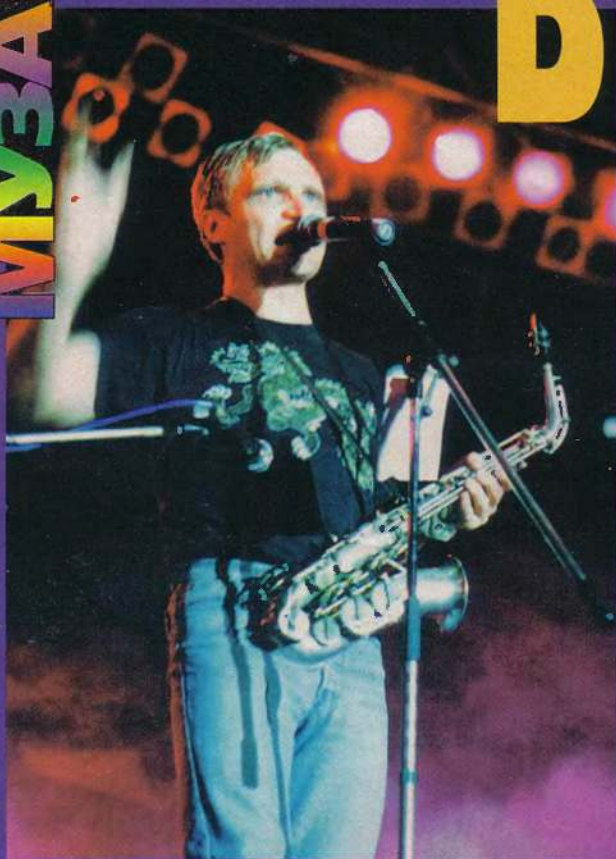
Вері б'ютифул герлз ін Юкрейн!

партері — коли це було? Ідеальна організація, рахуючи бездоганно проведена рекламна кампанія на тлі нещодавнього абсурду у вигляді штучного поєднання Дідьє Маруані й НА-НА (?) довели нам, що компанія з п'ятих фірм (акціонери-організатори) нині є гарантом Справжнього Європейського Рівня. Після концерту менеджер Кріса відверто зізнався, що в Києві співака приймали краще, ніж у Стокгольмі чи Копенгагені, де вже відбулися концерти промоушн-туру "Б'ютифул Дрімз". А це вже про щось говорить. Ідея ексклюзивного концерту виникла в Агенції "TV-IMPRESARIO", а організаторами виступили фірми "Сингл С", "Арт-Інвест", "Аіс LTD", "ВУ-ВЕЙ", "Єврошоу" та "Фореста-Піро". Звісно, кожна відповідала за свій сектор організаційних заходів, тож усе було розписано як по нотах, рахуючи марку мінеральної води, замовленої співаком. Усі, до дрібниць, позиції контракту витримано до крапки. Не можна не радіти з приводу появи професійного осередку організаторів, також цілком виправдав (і перевершив) сподівання чудовий артист на ім'я Кріс де Бург.

Не дивно, що було багато дівчат в червоному, а самий хіт-"Леді ін ред" пролунав ближче до кінця імпрези. Майже двогодинна програма витримана в дусі класично-аристократичному, такий Хай-Лайф м'юзик для обраних з відповідними цінами на квиточках. До речі: оркестрово-вишуканий дух притаманний останній роботі Кріса де Бурга — альбому "Б'ютифул дрімз". Він записаний вживу з оркестром у рекордно-коротний термін — за 8 днів. Це — його 15-тий альбом. Попередні розійшлися в кількості 35 мільйонів примірників і зібрали врожай з 80-тих золотих, срібних та платинових дисків.

Київ,
БК Корольова

В В - Живе

Якщо почуєте, що В.В. — легенду українського панку в столиці вже забули — не вірте. Кожен, хто 15 січня потрапив у нетрі БК Корольова мав одне-єдине враження: лиха й весела доля закинула його на років сім у минуле. Такий самий шал, драйв, та ж таки турбо-панк-машина з шаленим водієм Олегом Скрипкою на чолі. Та і не та... Склад українсько-французької капели збагатився сильним і стильним гітарером на ім'я Кристоф Жерар, басист Сашко Піпа за давнім звичаєм вдавав дебіла, але грав як бог. А фронтмен Скрипка перевершив самого себе: його кульбіти та голосові рулади здатні зруйнувати не лише крихкі тіла щасливих фанів, а й палац із каменю й скла. "Камбек" вешників у Києві був просто фантастичний. В.В. перед виступом у столиці якось непомітно проїхалося по клубах Москви й російської глибинки. У Києві на них чекав фурор. Варто згадати, що цій події передували дві обставини. Акустичний виступ-соло Олега Скрипки восени у клубі Дах. Це — перша. А друга — видання фірмою "СИНГЛ С" двох альбомів В.В. — "Країна Мрій" та "Закустика". Паралельно "СИНГЛ С" уклав угоду з В.В. про сольний концерт у Києві. Що й було здійснено в найкращий спосіб. Далі вешники поїхали до Львова, де їх розігрівав ОКЕАН ЕЛЬЗИ. Далі, звісно, четвірка подалася до Парижу. Оревуар і до зустрічі!

"Зірки майбутнього"

ідея цікава, вхід безкоштовний, звук неживий

"...ніч яка місячна, зоряна, ясна, видно, хоч голки збирай" — отаке виспівував Андрій Шлак пританцьовуючи у реповому ритмі на сцені Центру мистецтв "Славутич". І хоча справа не в голках і не в ночі, все таки зоряності якої на Подолі було достатньо, щоб зібрати на забаву повно народу молодого та завзятого і примусити його аплодувати, горлати, танцювати в проходах досить незручної залі "бівшева дома культури".

Фестиваль "Зірки майбутнього" — спільне виробництво Продюсерського центру "Юніт-ART" та Центру мистецтв "Славутич". Ідея цікава, вхід безкоштовний, звук неживий. Мабуть саме тому 1-й день пройшов без глядачів. В залі були присутні лише уважні журналісти та негасимі музиканти і друзі тих, що творили на сцені фестивалю. Але 2-й день — чутками земля повніється — яблуку ніде впасти, людей повно, телебачення злим неситим оком зазирає, в повітрі носиться: "Подія відбулась!"

А як же не відбутися, якщо на сцені зірки — великі й маленькі та й зовсім не майбутнього, а ті, що будують молоду українську

естраду вже років з декілька.

Марійка Бурмака, гурт СВЯТИЙ СОН, Андрій Шлак, НІЧЛАВА БЛЮЗ, Олена Мозгова — всі вони реклами не потребують, такі вже молоді метри, що прийшли ще раз "засвітитися", покуштувати смак сцени, на яку вони за браком концертної діяльності в Україні ступають дуже рідко. А з новеньких гурт НОВИЙ СВІТ, Макс Шевцов і гурт ТРІ-О. Х-TRAIN на чолі з усюдишним Олексієм Гавриловим — новий проект "Жінки в техно". Наталя Могилевська, яка наче не новенька, але і метром ніколи не була.

І нарешті — триумф чистоти інтонації та звучання — новий проект Володимира Міхновецького (екс-ДЖАЗ-ЕКСПРОМТ) — союз п'ятих MEN SOUND ("Чоловічий звук"). Що сказати — зал, який на протязі двох відділень чарували найрізноманітнішими ритмами, втомлений під фінал зривається криками "Браво!", що в молодіжній толочі, яку здивувати неможливо, означає "Super".

Дякуємо тим людям, які це все організували. Сподіваємось на нові зустрічі у "Славутичі".

ТОРБА-ХТС-ПАРТІ

Цілковитий відтяг

Щаслива людина Ді-джей Толя, бо народився він акурат 8 березня, того самого дня, коли чоловіки вітають жінок, а жінки вітають ді-джея Толю. Так було й цього разу. Рейвери і рейверки зібралися у "Фламінго" аби відтягнутися на повний зріст. Офіційно початок було призначено на 21 годину, але затримка тільки розігріла нестриманих адептів кислотних танців. Після красивої передмови ім'янара одразу врубали свої "залізяки" МІСТО-СУПУТНИК і пан Салехов. Розгін було узято з нуля і далі темп не падав. Загадкові, як сфінкси, та однакові, як сіамські близнюки, ді-джеї, змінюючи один одного, чаклували над своїми залізяками з лампочками. Уявіть собі не дуже велике приміщення, димовухи й лазери, тотальне гупання й півтори тисячі затятих фанів рейву. Уявили? А тепер уявіть в ролі ді-джея Кузю — Сергія Кузьмінського — так, так — головного "Гада". Звісно, разом з Лейлою. А ще були ді-джей АЙС, ді-джей Мішуко Фіфі, ді-джей Вел, Іван Москаленко та інші.

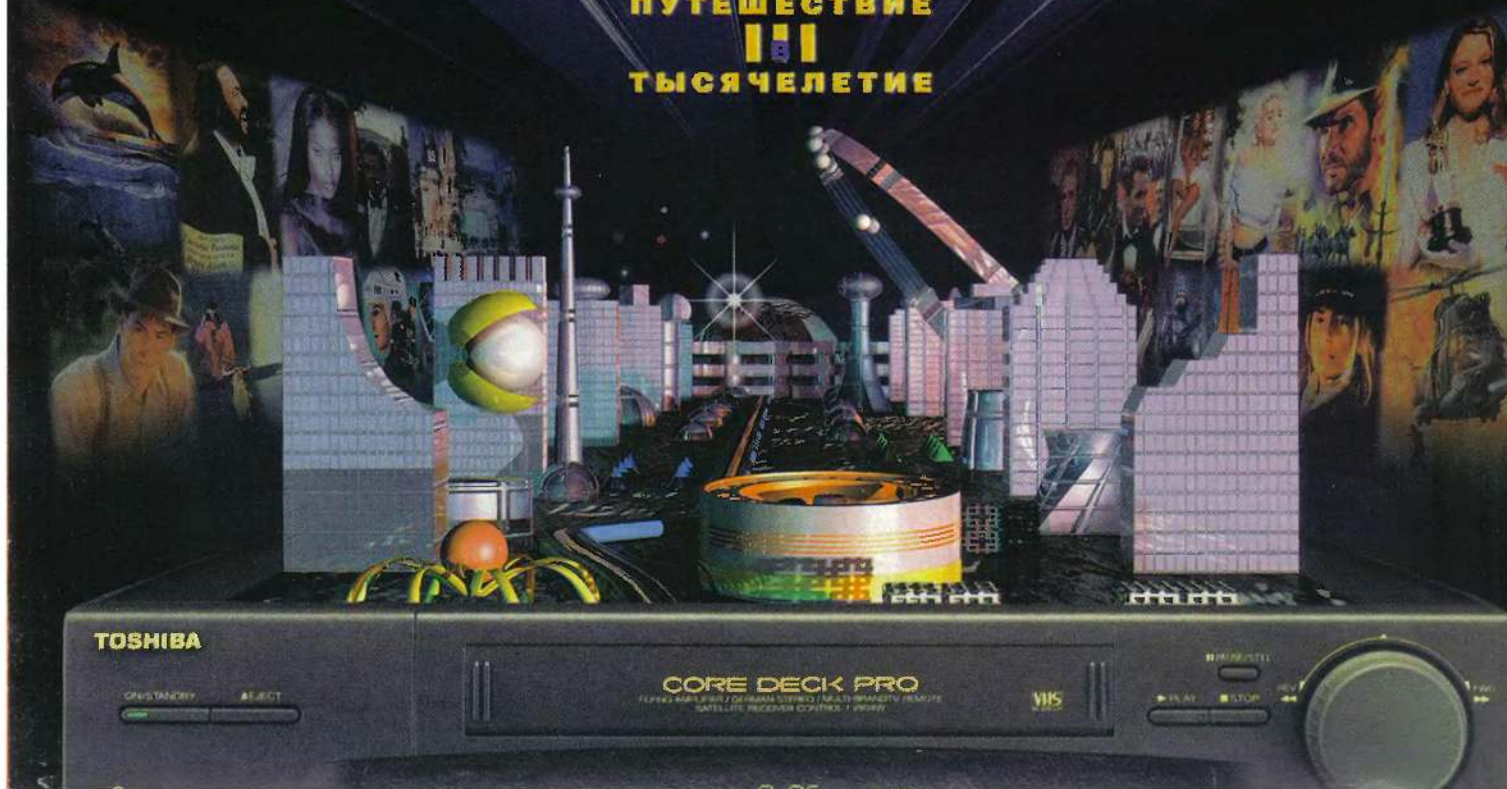
Отже, цілу ніч нагніталися сюрреалістичні візії, що виповзали з кольорового диму й шаленого ритму. Торба, чи ящик Пандори? Та ні — відгомін моди з лабіринту клубної культури. Усього за 15 баксів. Заходьте.

Київ, клуб
"Фламінго"

TOSHIBA

ПУТЕШЕСТВИЕ
III
ТЫСЯЧЕЛЕТІЕ

Хіти від Радіо-Рокс

Окрім "12-2" на "Проміні" нині маємо хіт-парад "Радіо-Рокс Україна". А починалося так. З 2 до 26 жовтня на хвилях "Роксу" звучала різноманітна джазова музика. Пізніше експертна рада, складена із знавців джазу, назвала кращу джазову десятку: Біг-Бенд, Олександра Шаповала, квінтет КИЇВ, МУЗИЧНУ ЛАБОРАТОРІЮ, БІОКОРД, ЕР-ДЖЕЙ ОРКЕСТРА, дует Олександра Нестерова та Юрія Яремчука, тріо САТ, ДЖАЗ-ВУЙКО БЕНД, Володимира Соляника та БАСКЕТ БЕНД.

В листопаді визначилася краща класична десятка. А це Київська Камера та Боян, Колекція Разумовських, хор Київ, квартет Національної філармонії, Лідія Забіяста,

Валерій Бурмістр, Володимир Шамо, Валентина Стекова та Олег Вишневський.

У грудні відбувся концерт переможців в жанрі поп-музики. Поп-букет склали: КАРЕ, УНІЯ, СВЯТИЙ СОН, АСТРАЯ, Вія, Олександр Гільов, Олексій Сагаловський, Ірина Сказіна та Микола Романов.

Далі була біла зима. А після перерви в останні дні березня "Радіо Рокс" представив кращу рок-десятку: ЯЯЯ, АКТУС, КРАСНАЯ ПЛОЩАДЬ, АНЕМІЯ, НЕБЕСНА КОПАЛИНА, ІВАНОВ ДАУН, ВСЯК ВИПАДОК, Юрій Виноградов, Роман і авторська пісня визначають 1-3 травня, альтернативна музика — 1-2 червня, а закінчиться усе Гала-концертом 30 червня.

VIVA "Рок-масляна"!

Культурний центр КПІ Розтопити зимову кригу живим рим-блюзом й бадьорим рок-н-ролом узялися відомі аксакали жанру — київські бенди ДРУГЕ ДИХАННЯ, MAD HEADS, ПІРАТА БЕНД та московські колеги СИНЯ БОРОДА. Свято є свято. Тому пиво лилося рікою. Піпл вільно мігрував з кафешки до залі й навпаки. Ті, що були на сцені, відчували розслаблену атмосферу "проводів зими", а тому, без особливого напруження, спілкувалися з фанами.

ДРУГЕ ДИХАННЯ й головного аксакала Чаришнікова у Києві люблять, знають і цінують. Так само як вічнозелений ритм-блюз. Класики ніколи не лажаються! Стильний молодняк у MAD HEADS вперто тримає Пальму Першості головних рокабильників столиці. Хоча й цілком можуть претендувати на лаври у жанрі сайкобілі. Ми не побачили ПЕРРОН. Шкода. Порівняно з ДИХАННЯМ смішний вигляд мала СИНЯ БОРОДА. Група ніяка. На-

томість свій дебют на великій сцені здійснив ПІРАТА БЕНД. До речі: певна частина людей завітала саме на них. Прості мелодійні опуси "Грані й компанії" здатні щось розтопити — якщо не кригу, то, принаймні — дівочі серця. Гарна практика влаштовувати сейшні на слов'янські свята сподобалася усім насамперед добром команд (за винятком БОРОДИ), а по-друге — демократичними цінами на квитки. VIVA "Рок-свята"!

6 квітня - день народження Ірини Білик. Окрім чисельних поздоровлень, шоу-фуршету і концерту, саме в цей день виходить нова робота співачки — компакт або касета. Так було з її альбомом "НОВА", який презентувався у клубі "Холівуд" минулого року, і саме 6 квітня. Новий альбом Ірини Білик містить 10 композицій з музикою пані Білик на слова Олексія Ілюхіна, Костя Гнатенка, Федора Млинченка та, знову ж таки, самої Ірини.

"Цей альбом — каже співачка, — відкриває новий етап в моїй твор-

чості, де я постану перед слухачами в новому, несподіваному для усіх образі".

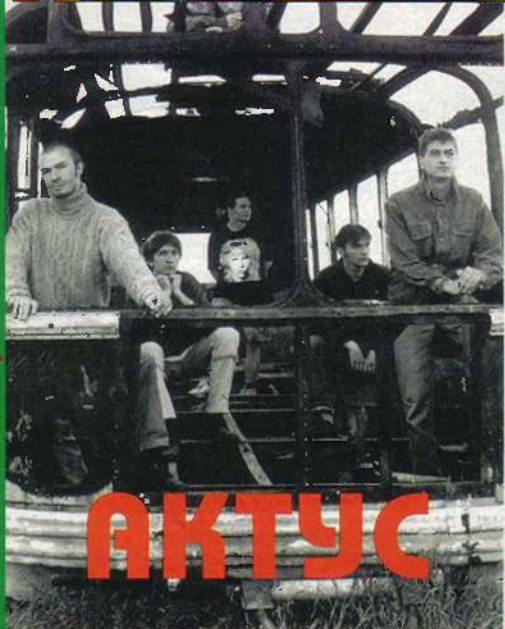
Оранжування — музикування здійснила добре відома команда гарних музикантів: Жан Болотов, Геннадій Д'яконов, Сергій Гримальський, Едуард Коссе і Олег Барабаш (троє останніх мали або мають безпосередній стосунок до київської групи ТАБУЛА ПАСА). Звичайно ж, продюсує і фінансує альбом Агенція "Нова", а реалізує компакт фірма НАК.

P.S. Детальніше про альбом — у наступному номері.

МУЗАІКА

НОВИЙ ДИСК + НОВИЙ ІМІДЖ = ХЕПІ БЬОЗДЕЙ

записав нового альбому "Гітари, серця, гранати". Зараз пісні групи визначають енергійна рокова мелодика, етнічна концепція, свіжість і, як завжди, добра іронія. Обкатку цієї програми АКТУСівці здійснили під час туру переможців фестивалю "Червона Рута" - 95 по обласних столицях Східної та Південної України. Сам альбом незабаром вийде на Варшавській студії "КОКА".

Наприкінці 80-х ГАЛАКТИКА належала до складу п'ятірки найкращих хардових бендів. Гурт збирав стадіони, у 1988 видав альбом "В атмосфері гласності" й залишив по собі найкращу згадку. Невдовзі лідер-вокаліст В'ячеслав Сінчук виїхав до Америки, де п'ять років працював за контрактом у групі RED RAGE. Всеволод Татаренко очолив КРАСНУЮ ПЛОЩАДЬ, що (у зміненому складі) існує і сьогодні. Але жоден з них не досягав успіху, рівного успіхові ГАЛАКТИКИ. Ідея відродити проект виникла сама по собі — Сінчук зателефонував з Нью-Йорку Татаренкові й запропонував зібратися знову. Щоби відновити старі речі, зробити нові й рухатися далі. Цього року виповнюється 10 років з моменту утворення ГАЛАКТИКИ. Отже, 1996 стане роком повернення ГАЛАКТИКИ? Так, бо за духом — це старий добрий хард, а за формою — сучасний живий саунд. На серпень заплановано великий фестиваль — "Галактика Рок", який почнеться в Києві, а далі траса пройде по великих містах України. На одній сцені зберуться ГАЛАКТИКА, КРАСНАЯ ПЛОЩАДЬ, СУПЕР Р, ЯЯЯ, Т.О.К., САД, Олег Кулик та група О'К. Головна мета проекту "Галактика Рок" — повернути глядачеві відчуття живого драйву, потужного звучання хард-року, повернути чуття єдності музиканта і глядача та відновити справедливості стосовно того ж таки слухача, який на нескінченних "фанерових" концертах вже призабув, що воно за штука Справжній Саунд.

Повернення

Анатолій Матвійчук на полустанку любові

Шоупрограма до 20-ліття творчої діяльності

На полустанку любові — незгасимої та щирої любові Анатолія Матвійчука юрмилося чимало українських артистів. Скільки їх — причетних до творчості Матвійчука? Багато. Було того вечора дуже багато й пісень. Різних. Від старих і до нових. 20 років тому Толя написав "Сліпе кохання". Сьогодні цю пісню виконав 20-літній Максим Шевцов. Це був один з найкращих ви-

ступів. Прихильників традиційної естради втішили її метри — Віталій Білоножко та Віктор Шпортько, Микола Гнатюк та Ала Кудлай, Оксана Білозір та Віктор і Любов Анісімови. Окрім метрів на сцену екс-Жовтневого палацу виходили молоді та зовсім зелененькі солоні. Кумедно-вагонний настрій вдало підтримували Богдан Бенюк та Верка Сердючка, відпускаючи не зовсім безболісні жарти на всі усюди. Ювіляр обрав для авторського виконання саме ті речі, які вважає віхами своєї пісенної творчості. Тут "Два птахи", "Друзі мої" та, власне, "Полустанок любові". Протягом вечора Анатолія підтримував його друг і партнер — гітарист-віртуоз Сергій Шматок. Разом вони відкатили не одну гастроль, а відтак були разом і на ювілейній сцені. Теплі слова, гарячі обійми, квіти і постріли пляшок шампанського на нічному фуршеті. Це було і минуло. А далі — робота, робота і ще раз робота.

Г А Л А К Т И К И

СВЯТИЙ СОН

У 90 р. досить молода та нікому не відома тоді київська команда СВЯТИЙ СОН прибула до миколаївського летовища на свої перші гастролі у цьому місті. На той час гурт тільки-но прийняв у свої лави свіжоспеченого продюсера. Він-то і став причиною дезінформації, що дійшла незабаром до миколаївської громадськості, бо сказав не СВЯТИЙ СОН, а СОЛОДКИЙ СОН. Жителі Миколаєва приготувалися зустрічати відому тоді вже пітерську команду, "на шару" затопили тоді киян у квітах та оваціях.

ЛЕДІ ДЖЕЙН

Одесити ЛЕДІ ДЖЕЙН прямували до Львова позабавлятися на фесті "Забави на Купала". Побавились. Ще до виступу, під час розселення музик по гуртожитках, ЛЕДІ досить коректно довели, що гарні музики гідні пристойного до них ставлення. Вони відмовились від, м'яко кажучи, антисанітарних умов мешкання у безпутному гуртожитку та віднайшли, хоча й башльове, але підходяще місце. А слідом за ними потягнулася й решта мандрівних учасників фієсти. Такий героїзм не проканав безкарно. Коли музики прогулювалися вулицями міста, вільно дихнувши після свого виступу, їх надібали оркомітетники та забезпечили квитками на найближчий одеський потяг. Організатори гадали, що, усунувши таким чином одеситів зі Львова за пару годин, вони легко залишать їх без повторного музикування та пиво-фуршету в нічному клубі. Щяє! Звісно — квитки ЛЕДІ повернули до кас, а через певний час у нічному барі вже лунали оплески львів'ян підкорених милими та веселими ЛЕДІ ДЖЕЙН.

ДІП ІНТОКСИКЕЙШН

Обділені пригодами ДІП ІНТОКСИКЕЙШН мали необачність опинитися на толоці в м. Богуславі та навіть отримати приза у конкурсній програмі.

Гроші у рокерів мають особливість бути відсутніми, а одного разу це було настільки явно, що ДІПери у повному складі з горя всілися нашкварювати в народі. Відсутність звеселяючих напоїв не під'юджувала цікавості ні до виступів суперників, ні до толоки. Нікому не було діла до того, що кудись зник Мустахва.

А через деякий час, може із півгодини, проблему "досуга молоді" було розв'язано на користь гардоманів.

Коли конкурсні концерти наближались до завершення, Мустахва підходив до учасників

Продовження на стор. 10 →

ПАЛІТКИ + ОПОВІДКИ

КИЇВ, вул. ПРОРІЗНА, 27
тел. (044) 462.06.06

ЛЬВІВ, пл. ГАЛИЦЬКА, 15
тел. (0322) 27.77.77

РАДІО ЛЮКС
КИЇВ
103.1 FM
ЛЬВІВ
104.7 FM

РОЗФАРБУЙТЕ ЖИТТЯ РАЗОМ З НАМИ

КИЇВ, вул. ПРОРІЗНА, 27
тел. (044) 462.06.06

ЛЬВІВ, пл. ГАЛИЦЬКА, 15
тел. (0322) 27.77.77

РАДІО ЛЮКС
КИЇВ
ЛЬВІВ
103.1 FM
104.7 FM

Продовження,
початок на стор. 9

толоки № 1 і люб'язно попросив їх позичити йому бейджик (назавжди). Хто б міг подумати, що ці картки можна з успіхом "реалізувати" на вході у залю за ціною удвічі нижчою за вартість вхідного квитка. Але ж все таки...

7-40

Позичили якось ДІПери свою драм-машину друзям-весільникам. І дуже скоро отримали її назад із коментарями щодо її непрацездатності. Машина ніби-то увесь час збивалася із ритму. Почухали потилиці ДІПи а потім довго-довго сміялись, бо співчували затурканим музикантам-ресторанникам. Бо вони уявили собі весілля, де під цю др.маш., що відтворює розміри: 7/8, 11/16, 9/8 хтось намагається виконати який-небудь шлягер. Машина і не збиралася ламатися, і навіть навпаки, не дурно себе почувавши, тупо шпарила напхану в неї інформацію (саме вищезгадані розміри частіше, ніж інші використовувала команда у побудові хитромудрих та закручених композицій.

ПАМ'ЯТКА АРХІТЕКТУРИ

Вирішили якось львівські ПАМ'ЯТКА АРХІТЕКТУРИ кирнути. А за подібних ситуацій звичайно підшукують гідну компанію. Київські НЕКРОПОЛЬ, як ніхто, пасували. ПАМ'ЯТКИ, як і належить пристойним пригостителям, люб'язно запропонували обрати напій. Раз таке діло — НЕКРОПОЛЬ сказали: "кехвір" і ПАМ'ЯТКИ купили їм кехвір.

АННА-МАРІЯ

Віктор, соліст групи АННА-МАРІЯ має чудову згадку про своє щасливе дитинство, коли він цілими днями літав по вулиці та ні в чому собі не відмовляв. Трирічним він опинився у компанії з циганами, причому він був такий замурзаний та засмаглий, що циганам здалося, наче цей хлопчик — їхній загублений співплемінник. А тому ті цигани виявили турботу, підібравши малого на вулиці. Хлопчика знайшли через три дні.

РАДІО "ГАЛАС"

Популярне в Одесі радіо "Галас" було інформаційним спонсором одного, також популярного, музичного конкурсу. З'явилася пропозиція заснувати свого приза "Золоте Вухо". Але ж у Одесі є не менш відоме радіо "Просто Радіо". І от зараз одеські музики — в очікуванні зустрічної пропозиції від "П.Р." — установити нагороду "Золоте Вухо".

Оксана Цецюра

ПАЛІТКИ + ОПОВІДКИ

Кобзотманія & Кобзофобія

25 років ансамблю КОБЗА виповнюється в 96-му. Ювілей, якого ніхто не помітив. Шкода. Росіяни мали АРІЄЛЬ, білоруси — ПЕСНЯРІВ, а ми — КОБЗУ. Безліч музикантів пройшли через КОБЗУ. Нині вони працюють у різних напрямках, живуть у різних країнах, але, певно, кожний з них добре пам'ятає свою "альма матер". КОБЗА була першою радянською групою, яка у 1982 році мала повноцінний концертний тур в Канаді.

Важко повірити, але на той час вона мала харизматичний статус живої легенди серед канадців-українців. "Батьки української естради" — одне з типових визначень на адресу групи. Валерій Вітер — лідер-вокаліст класичного складу КОБЗИ згадає першу незабутню гастроль і тих, хто йшов, як перший дослід — надзвичайно важливий для них за ними. І нині — 1996 є шанс для відродження КОБЗИ, а вірніше — її здорового духу (і глузду). Ми прокручуємо

стрічку задом наперед і зупиняємося у 1982 році. Починаючи з 1972 року Юрій Джуровець — директор національної концертної агенції Канади надсилав до госканцерту в Москві запрошення КОБЗИ з метою організації професійного туру ансамблю в Канаді. Надсилав щороку й не один раз. Відповідь була стабільно-одноманітною — КОБЗА не може поїхати до Канади. Причини відмови були до смішного несерйозні, мовляв, хтось хворий або не на місці... Десять років бомбардування телеграмами Міністерства культури й укрконцерту таки дали результат. Щось в лісі здохло аж влітку 1982 року і дозвіл на виїзд до Канади КОБЗИ Юрій Джуровець нарешті отримав. Віш швиденько зібрав валізу і вилетів до Києва — щоби вже міцно тримати КОБЗУ в жмені і вивезти її повним складом. На скромне прохання канадського менеджера влаштувати невеличкий концерт-прослуховування укрконцерт відповів ударним мега-шоу з 15 колективів. КОБЗИ дозволили проспівати 3-4 пісні. Втім, Джуровець був щасливий — у Канаді ходили чутки, що ансамбль давно розігнали, а натомість зібрали компанію статистів. На сцені він побачив повнокровний склад КОБЗИ і остаточно заспокоївся. 13 вересня 1982 року рейсом Москва-Монреаль КОБЗА вилетіла до Канади. Чітко за розкладом 15-го вересня в українській церкві у Торонті відбулася перша репетиція. Там на хлопців вже чекали ре-

портери й оператори кількох телекомпаній та прихильники з українських родин. Пізніше Валерій дізнався, що пісні КОБЗИ постійно звучали в їхніх оселях десь з 1972 року. 16-го вранці — КОБЗА в Отаві. Дзвінок до готелю і чийсь голос повідомив, що на хлопців чекають 2 ма-

шини біля готелю і в Парламенті міністр сільського господарства — українець за походженням. Невдовзі після зустрічі міністр виїхав до ООН, а хлопці — до Центру мистецтв, де й відбувся перший триумфальний в канадському турі концерт. Туди з'їхалися люди з Америки, потім підходили, знайомилися. Приватна вечірка тривала до ранку. А вранці — знову дорога.. У Торонті вони виступали в найбільшому залі — "MASSEY-HALL". Важлива деталь: від самого приїзду й до концерту у "MASSEY-HALL" хлопців супроводжували акції протесту з боку бандерівських організацій (чи мельниківських?...) Плакати КОБЗИ заклеєні листівками, зміст яких зводився до того, що то приїхали "совети", себто шпигуни-кагебісти, які вбили Івасюка. "Той концерт — згадає Валерій — був просто шалений. Зал вибухнув оваціями і якась жіночка принесла букет жовто-синіх квітів і просила передати їх на могилу Івасюка. Потім був урочистий прийом у президента Шевченківського товариства Андрія Григоровича і після цього усі провокації припинилися. КОБЗА об'їздила багато міст Канади, а також Америки. Усюди хлопців приймали як героїв, як живу легенду, ніхто не вірив, що в комунальній Україні взагалі можливий такий вишуканий рівень. КОБЗА довела: справжнє мистецтво пробиває будь-які кордони (і забобони).

О.Сам

Тендітний і вишуканий, із радісною усмішкою, приліпленою на цікавому обличчі, спокусливий і сексапильний, із дитячою чупринкою, що грає уявою, надзвичайно фотогенічний чи світляристий — краса часописів, таким за короткий термін наблизився до українського поп-олімпу Електронний, Елементарний, Еліптичний, Еlastичний, Еlegantний і до певної міри Елітний ЕльКравчук.

ПОП

З

а рік свого активного навколомузичного, акторсько-модельного та ще бозна якого творчого життя він хаотично міняв імідж на образ, танцювальну групу на балет, аранжувальника на композитора, одяг на вбрання, макіяж на маску, музику на театр, сцену на кін, партнера на режисера, слухача на глядача, публіку на бублики. Єдиною незмінною залишилась співпраця з відомим поетом-барменом Костею Гнатенком. До цієї плідної компанії органічно домішався композитор Сергій Гримальський (П. і Л.К.: відомий загальноцікавими клявішними нюансами у гурті ТАБУЛА РА-СА). Результат не забарився — вже на виході перший компакт-диск, який задекларовано особливою виключністю в Україні — "Один поет, один композитор, один виконавець". Я маю надію, що слухач не буде теж "один". Хочеться сподіватись, що на нього не чекає доля компакт-касети, випуск якої було призначено на грудень 95 року. З цей рік Андрій (П. і Л.К.: справжнє ім'я співиця) встиг засвітитися на максимальній кількості толок, імпрез і у майже всіх засобах мас-медіа. В його споживчому кошику можна знайти перемоги гіт-парадів (П. і Л.К.: мені так здається), фестивалі "Мелодія" (П. і Л.К.: до якоїсь міри), скуштував лавреатство "Червоної Ртуті" чи то "Руті" (П. і Л.К.: пробачте, призабув), витанцювуючи в коротеньких штаних разом з Катюшею-денсою, яка від Андріюні — "Бенца", можливо на мерседесі, втекла вчитися модерним танцям до Ізраїлю, попередньо вивчивши іврит (!!! Що не зробиш заради мети). Андрійко не сумував, він в черговий раз міняв зовнішню "обстановочку". На черговий толочний перед істеблнментами він з'явився у супроводі двох чарівних "гьорлиць", чи то

modEL.Кравчук

мені тільки здається. Зрештою на посаду одної із чарівних "гьорлиць" був призначений не менш чарівний гьорлизований "боуєць" (П. і Л.К.: все ж таки, то оптичний ефект — мабуть справді "гьорлиця"). Виступи в нічних к्लобах — тене-та нічного Києва, бандитські феєси, бізнесові кейси, смугасті рейси — остаточно розчарували чутливу душу романтичного героя, але дали йому фінансову підтримку (П. і Л.К.: яку, я маю надію, він своєчасно задекларував у податковій інспекції свого району мешкання). Перманентне ба-жання змінювати і аміюватися привели Андрійка до Мель-помени. На благодатній почве Семьона Горова, який разом зі своїм вчителем лютою ненавистю ненавидить цих падлюк-журналістів, наш ліричний герой знайшов свою нову амплуу. Нічого доброго про Андрійкове сценічне (кінське) життя не можемо сказати, бо наша СПЖУ (Спілка Падлюк-Журналістів України) постановою №34 від 12 грудня 1995 року постановила все, що робить гаспадін С.Гор-ров нещадно хайть, паплюжить і плюндрувать. Отож, на сірому тлі режисерської невизначеності яскравими фарбами виділялась робота Андрія. Декорації і овації, химерні гри-мерні, петніції-репетніції, гардероби, п'есороби — переміша-

не, все це створює фрактально-ректальні ілюзії в незміцній психіці юнака, даючи гіпертрофоване осмис-лення всього навколишнього дійства. Слава Богу, все це не позначилось на творчості співака і його фізіологічному стані. Про що ж співає співучий співак — що Костя скаже (чи то пак — нашіпче). Романтизму Кості не бракує, і тому ви не почувете про важке життя ірландських буржуазних націоналістів та про сумну долю засмажених слоників на бе-резі Кот д'Івуар. Насправді все прозаїчно — любов-кров, ко-хання до рання, верба-журба. Отож чекаємо на вихід альбо-му і широкомірильне турне Україною (70 міст!!!) Неважко передбачити нові зміни, нові захоплення невгамовного ELа. Після турне — кліпування. Це цілком захопить його, і Горо-ва поміняє на Болдартчука, а Київ на Москву, якщо яка-не-будь Н.Шевчук не переманить його кліпом на Мегатіл. Тоді його долю буде пов'язано з відродженням кіностудії Довженка й хто-зна яких Оскарів це коштуватиме Україні. А поки він буде фільмуватись, його може потіснити на поп-коні тільки мужньо-напористий якийсь там собі EL.Кучма разом з EL.Табачником.

EL.Куліш

(вибачте — Понт і Лімон Куліш)

РЕКЛАМНО.....

так, ми виготовляємо та розміщуємо аудіо-джингли, оригінальну музику, цікаві рішення, професійні диктори, розміщення на тих радіостанціях, де Вас почують. Реклама - обличчя фірми, так зробіть його приємним!

ПРОДЮСЕРСЬКА.....

послухайте радіо, подивіться TV, сходите на концерт - ви побачите і почуєте їх - "Новий Світ", "Да Синтезаторос!", "Свіфт", "X-Train". Вони готові завітати на Вашу вечірку, дискотеку, концерт, презентацію і принести із собою атмосферу свята!

АГЕНЦІЯ.....

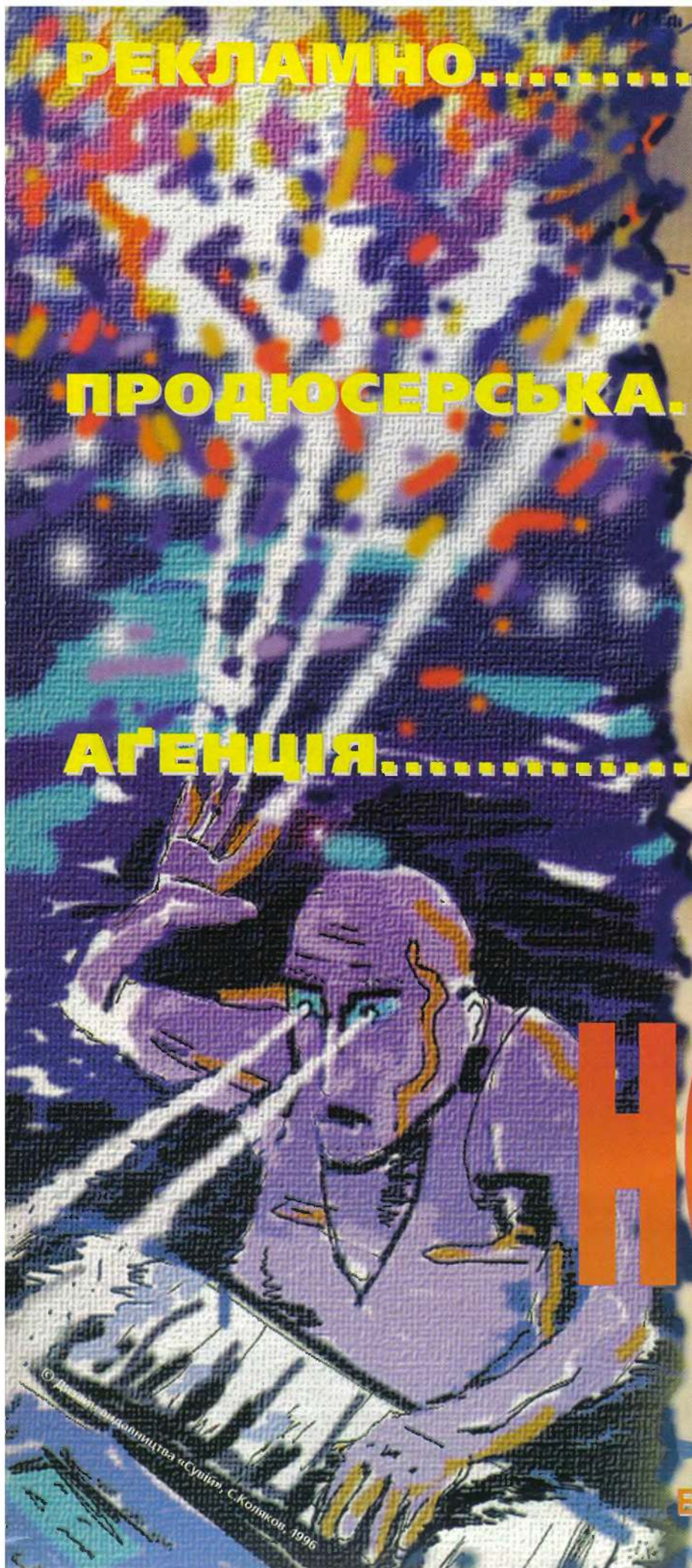
це дружний колектив, здатний зосередитись на ефективному і творчому вирішенні завдань. Так! Ми - АГЕНЦІЯ...

НОВИЙ

- це новий простір
Вашого бізнесу!

Тел./факс 229-2919

E-Mail: ivan@nest.kiev.ua

© Дизайн: агентство «Суніа», С.Коліков, 1996

Судячи з того, скільки з'явилося останнім часом продюсерських агенцій, гуртів, продюсерів тощо, шоубізнес в Україні переживає бум. Щодо їх справ — оптимізму мало.

Що ж, продюсування в нашому шоу-бізнесі перетворилося на явище, варте пильнішої уваги та аналізу. Незалежний спостерігач зміг би легко класифікувати продюсерські агенції за єдиною чітко вираженою ознакою їхнього існування. Ця ознака — спосіб виникнення.

Перший — ПА з'являється на "замовлення". Як спосіб організувати та комерціалізувати роботу вже відомого виконавця. Найкращий приклад, який до того ж не потребує коментарів, — "Нова".

Другий — ПА з'являється на основі за-собу масової інформації. Президент ТРК "Золоті ворота" вчасно відчув, що TV — чудовий засіб "розкрутки" і організував ПА.

Третій — поява ПА при студії звукозапису чи розповсюджувача аудіо-продукції — як новий для них спосіб взаємодії з артистом. Найбільш плідною в цій сфері є студія "Мікс" — проекти Павлова і Сметаніна часто потрапляють до гіт-парадів чи просто "світяться" в музичному інформаційному просторі.

І, нарешті, четвертий — групка не дуже грошовитих сподвижників розпочинає спільну справу. Успіхи продюсерської групи M20 дають деяку надію та оптимізм щодо їхнього майбутнього. Але об'єднує ці ПА набагато більше, ніж розділяє.

Усі вони створюються з гіпертрофованою комерційно-фінансовою стороною і, здебільшого, — рудиментарною творчою. На жаль, тут Україна звично пішла слідами північного сусіда і залишається тільки із сумом згадувати, що в усьому іншому (читай — нормальному) світі продюсер — це насамперед людина, що слідує за творчою стороною справи і витратою фінансування, виділеного звукозаписувальною компанією.

У нас продюсер — це менеджер, адміністратор, фінансист, комерсант і т.д. і т.п. і трохи продюсер також. А висновок — ПА повизлазили, як гриби, але перед золотим дощем, що проллється на них невдовзі. Прогноз

промісу між стороною творчою та фінансовою. Якщо ви трошки поподорожуєте манівцями шоу-бізнесу в цій країні, то ви обов'язково зустрінете "шоубізнесменів", які, коли чують слова "натхнення", "творчість" та "муза" — хапаються за кобур. Гроші для них не абстракція. На іншій стороні оповіді — талановиті та класні хлопці та дівчата, для яких абстракцією є гроші. У нас ситуація в цьому плані схожа на середину п'ятдесятих у світі, але із національним колоритом епохи первісного накопичення капіталу.

Нагадаємо, що тоді незалежні студентські радіостанції відкрили рок-н-рол, а потім великі корпорації розробили цю золоту жилу. Відтоді так і повелося — мобільніші "незалежні" студії із відкритою свідомістю знаходять нову музику, яка відповідає сього-днішнім потребам споживачів музичної продукції, а "велетні" штампують зірок — таких самих, тільки трохи зеленіших.

Такий довгий вступ був потрібний, щоб пояснити статус і творчі підходи "Нового простору". Адже за основу діяльності агенції було взято принцип пошуку і "розкрутки" музики, нової для України, але добре відомої багатьом її громадянам — за західними зразками, звичайно. Музика, яка робиться на "Новому просторі" відповідає цим західним стандартам і хоча б якимось чином повертає, здавалось, назавжди втрачений авторитет вислову "Made in Ukraine". Іншим очевидним напрямком у роботі "Нового простору" є новоромантична течія, яка свого часу виникла як продукт психології людини, що живе в мегаполісі. Чи варто згадувати, що в більшості випадків українські громадяни в мегаполісах не живуть, а якщо і живуть, то варяться в соку російської культури. Цілком можливо, що слухача для української новоромантичної музики просто не існує — саме це припущення кинуло б

НОВИЙ СВІТ

будь-якого імпортера російських зірок в холодний піт викреслило цей напрямок з його бізнес-щоденника назавжди. Якщо врахувати стан українського шоубізнесу зараз, неважко зробити припущення, що "Новий простір" ходить в постійних мінусах. На диво, це не так. У агенції немає спонсорів, багатих співзасновників чи покровителів "нагорі". Натомість є підхід, вироблений відомою зараз, а свого часу теж новою фірмою "Mute Records". Полягає він у тому, що діяльність, яка дає прибутки підтримує діяльність некомерційну, поки та, в свою чергу, не почне приносити прибутки. Звичайно, це справа довга і непевна, але ніхто не каже, що лише легкі шляхи мають право на життя.

Як же працює "Новий простір"?

Агенція займається рекламою — розробленням, виготовленням та розміщенням. Заставки УТ-2, низка джінглів для поважних клієнтів свідчать про те, що "Новому простору" знайшлося місце на напруженому і конкурентному ринку аудіореклами. Рекламна діяльність підтримує фінансові справи агенції, але основна частина роботи поки що не така очевидна. Для України завжди характерний був такий підхід до розкрутки: група чи виконавець записує пісню чи дві — і намагається "світити" їх де тільки можна: радіо, телебачення, преса etc. Таким чином створюють "ім'я" і наганяють "пафос" на публіку та організаторів концертів, а найкраще — спонсорів.

На "Новому просторі" схема трохи інша — спочатку готується повномасштабний альбом, деякі пісні якого розкручуються заздалегідь, потім готується тираж на касетах, і через певний час — CD. Звичайно, це лише приблизна картина. Це — традиційний підхід, але не в цій країні.

(далі буде)

ПРОСТІР

ДЛЯ

України,
музики

та вашої фантазії

погоди обіцяє хмарно, але без опадів. Рекламно-продюсерська агенція "Новий Простір" — новий гравець на полі українського шоубізнесу. Кажучи "новий гравець" маємо на увазі не так "ще один", як "інший". Справді, "Новий простір" різко відрізняється від більшості своїх українських колег своїми принципами. Перший з них, це пошук розумного ком-

Творче життя Таї Поволій поповнюється подіями, які можна класифікувати так: дві -- істотні, дві -- грандіозні й одна — безпрецедентна. До перших двох належать поява власного балету і запис нового компакт, до других — знімання першого відеокліпу виконавиці на пісню "Просто Тая" та готування до першого сольного концерту. І, нарешті, до останньої — укладення контракту з музичною фірмою "Тік-Так", що є офіційним дистрибутором в Україні всесвітньовідомої американської фірми "Шур" — найбільшого виробника мікрофонів (ними користуються, зокрема, такі вокальні метри, як Тина Тернер і ROLLING STONES).

Відповідно до цього контракту, Поволій протягом року працюватиме лише з мікрофонами фірми "Шур", що після тривалого зондування українського ринку вирішила зупинитися саме на цій співачці. Вперше у всесвітньому каталозі фірми з'явиться ім'я українського виконавця. Тож, завдяки Таї, наша держава отримала змогу послівати пісень у цивілізований мікрофон.

Simple

Просто інформація про просто Таю, розбавлена елементами інтерв'ю з її продюсером Ігорем Лихутою

А тепер —

трохи

докладніше

про це й інше.

Кілька місяців тому спостережливий глядач зміг виявити за фігурою виконавиці чотири особи, котрі інтенсивно рухалися. Це балет "Прем'єр". На тлі цілком логічних слов'янських облич різко вирізняється темношкірий індивід — явище для української естради, прямо скажемо, оригінальне. Танцівного негра звати Адам, а родом він з далекого Берега Слонової Кістки. В Києві Адам співпрацює з кількома нічними клубами і є постановником усіх хореографічних шукань Таїного балету. За своїм первісним задумом Ігор Лихута планував набрати балет цілком з темношкірих танцюристів: по-перше, для контрасту з білою, якою є Тая, по-друге, для посилення жанрової стилістики, у якій переважно працює виконавиця — як відомо, вона надає перевагу джазовому спрямуванню. Та виявилось, зробити це вельми проблематично — як з'ясувалося багато-хто з "українських" негрів не вміє професійно рухатися. Тому довелося обмежитися самим Адамом.

— Ігоре, на якому етапі Таїної діяльності постала потреба в "танцювальній підтримці"?

— На цю думку нас наштовхнула пісня "Просто Тая". Зараз ми створюємо молодіжно-танцювальний альбом за тією самою назвою, а така музика навіть у виконанні найшикарнішого співака без супроводу балету не матиме на сцені видовищного ефекту.

— Балет перебуває цілком на вашому

забезпеченні?

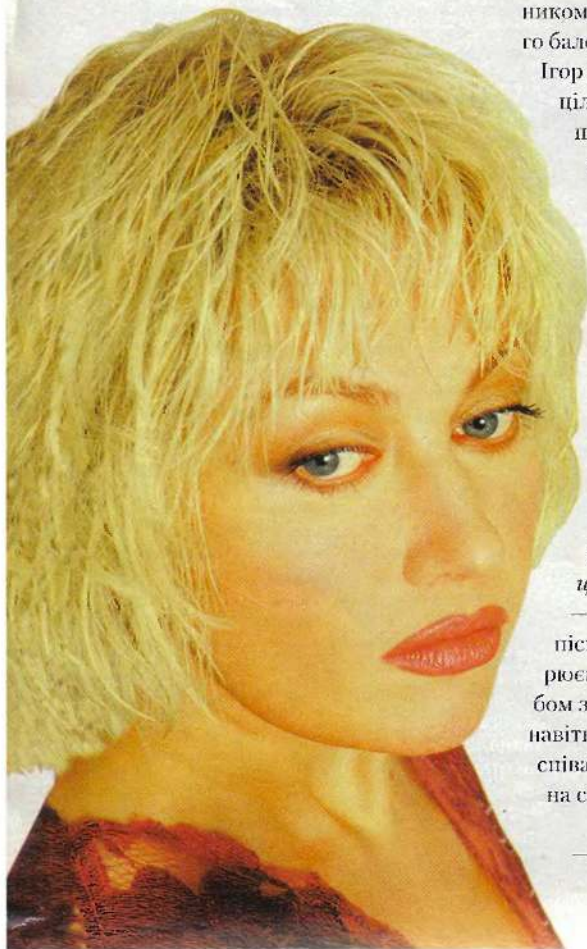
— Так. Костюми, гонорари, оренда залу.

— До речі, про видовищний ефект. Останнім часом Таї вигляд весь час змінюється. Завдяки кому?

— Над нашими костюмами працюють дуже добрі майстри — Сашко та Ганна Астрицькі. Це купор'є від Бога. Ми лише подаємо ідеї, а вони втілюють їх у життя. Фактично всі останні Таїні костюми — їхня робота. Зачіски та макіяж "забезпечує" Тетяна Бондаренко — чудова майстриня, на мою думку, одна серед найкращих в Україні, але й одна з найдорожчих. Проте, як то кажуть, ми не такі бідні, щоб купувати бідні речі.

Так, на жаль, українські виконавці, м'яко кажучи, "не такі багаті". Це — одна з головних причин відсутності в нашому шоубізнесі такого поширеного видовищно-музичного явища як відеокліп. Те, що продукують зараз, в основній масі назвати кліпами можна лише з делікатності — щоб не образити наших співаків остаточно. Таї в цьому плані, загалом, пощастило. Звичайно, "золотим" голос Поволій зостається поки що лише на рівні метафори і не обертається для своєї володарки дзвоним шляхетного металу. Відсутність останнього компенсували добрі люди. Вони надали виконавиці істотну допомогу у зніманні кліпу "Просто Тая". Президент телекомпанії "Золоті ворота" Євген Просветов безкоштовно надав телевізійну техніку, плівку, комп'ютерне обладнання. "Золоті ворота" — технічний спонсор кліпу. Режисерка — Лариса Шульженко, їй належить задум сюжету, оператор — Сергій Соловійов. Підтримали її нічні клуби "Бінго", "Будапешт", а також часопис "Стіль і дом". Машини, що їх використано в ролик, надала фірма "Мазда-Україна".

Як уже було сказано, співачка та її продю-

сер готують альбом за тією самою назвою. Новий компакт записують у співпраці з "Музичною біржею" — композитором і оранжувальником Володимиром Бебешком і поетом Євгеном Рибчинським, авторами практично всіх пісень альбому. До нього ввійде також

популярні пісні українських композиторів 70-х років — "Червона рута", "Черемшина", "Край, мій рідний край" тощо. Спонсор проєкту — фірма "Гік-Так", а весь компакт буде записано на інструментах фірми "Роланд".

За ще рідкіснішу подію, аніж кліп, у вітчизняному шоубізнесі можна вважати сольний концерт українського виконавця. Минулого року до високо-вартісної низки московських "сольників" вдалося затесатися лише одній поп-зірці місцевого походження — "професійно розкрученому середняку" (автор епітета — Володимир Бистряков) Ірині Білик. В кінці березня — якщо все буде тьху-тьху — відбудеться сольний концерт Таяї Повалій. Його присвячено десятиріччю діяльності виконавиці і пролунає він як творчий підсумок цього періоду. Програма концерту покликана показати всі грані хисту співачки: до неї увійдуть оперні арії (в дуєті з Валентиною Степовою),

романси без музичного супроводу, українські народні пісні, композиції зі джазовою стилістикою. Оздоблення сцени — фірми "Ангажемент". Окрім "Прем'єра", в концерті буде задіяно вельми відомий балет "Адмірал". Захід задумують як добродійний — всі кошти від нього надійдуть організації ветеранів війни. Організатори мають намір запросити як глядачів репрезентантів дипломатичного корпусу, Кабінету міністрів і київської мерії.

— Ігоре, десять років для співачки — дуже великий термін. Чому ви зважилися на "сольник" через такий тривалий період?

— По-перше, спочатку необхідно було заробити ім'я. Ім'я, яке б приваблювало глядача завдяки своєму хистові, а не рекламі. Мені здається, за цей час Тая спромоглася цього досягнути. І глядач на її концерт піде вже цілеспрямовано — бо йому подобається слухати Повалій, бо він уже знає, що це таке. Та й потім, матеріал, який Тая стала виконувати, перший час був складнуватий для сприйняття — знову ж таки, глядач мусив його зрозуміти та звикнути.

Отже, як бачите, творчі темпи Таяї Повалій не те, що не зникають, а, швидше, навпаки. Головне, щоб так було завжди.

Олена Чередниченко

"Плач Єремії" певно найпретензійніша група 90-х в Україні. Їхній стиль вирізняє особливо дбайливе ставлення до поезії, музики і вишуканість звуку. Особливість "Плачу Єремії" у чесності. Незалежність визначає позиції капели, для якої не існують комерційні компроміси. Толоки, розмови ні про що і пафос залишаються поза хлопцями.

Беззаперечний успіх останнього альбому "Плачу Єремії" — "Найбуде все як є" і переможний хід пісні "Вона" вивели львівську групу знову чітко наперед. Але подібно на те, що це їх мало хвилює. Вони продовжують.

"Плач Єремії" легко впізнається. Обличчя групи — Тарас Чубай, беззаперечний лідер проекту, спирається на професіоналізм друзів: Всеволод Дячишин — бас, Олександр Юхимович Катенецький — барабани і Юрко Дуда — труба.

Тарас Чубай позбавлений зайвої скромності та непотрібної невпевненості. Головне — він не закриває очей.

— Який настрій характеризує тебе сьогодні?

— Хочеться працювати... Це таке дивне відчуття: великої потенції та малих можливостей... Тобто — хочеш працювати, а немає як. Але, водночас я розумію, на цей момент, з тих хто є в країні, ми працюємо найбільше.

— Що ж залишається неказаним?

— Без сумніву, якщо немає можливості сказати, то не говориш, переносючи це на меншу аудиторію відносно камерних вис-

тупів, а, інколи, приходиться говорити сам з собою... Коли я не працюю з групою, я працюю сам.

— Що найгірше в часі, що на дворі?

— Найгірше у тому, що люди женуться за чимось матеріальним і меркантильним, забувають зовсім про духовні моменти... З музики роблять щось матеріальне: тобто щось таке, що приносить лише задоволення, а не збуджує духу, мислення і так далі...

— Скільки ж повинна мати людина, щоб почати думати про вічні цінності?

— Людина повинна мати насамперед розумові здатності, а вони довгий час у цій країні знищувались. Практично взагалі інтелегентне начало викоринювалось.

Відповідно зараз ми маємо масу, мільйони людей, позаблених інтелекту... Вони перетворюються на тварин, які хочуть жертви, які хочуть, щоб у них було все по порядку — і гарантовано, і дано... Про дух тут навіть не можна говорити.

— Ця ситуація незворотня?

— Вона певною мірою є трохи безнадійна. Але я вірю, що час зробить своє, і ми перейдемо це: люди трохи наситяться і

сто випромінюється енергія, яка є трохи дитячою і відкритою, довірливою і оптимістичною. Коли ж я заспокоююсь, я бачу що все трохи інакше.

— Чи ти маєш надії на покоління таких же хлопців і дівчат, як ти?

— Без сумніву. А що ж робити?

— Останній час приніс до тебе добрі зміни?

— Так. Закінчилась зима і стало тепло... Взагалі, що ж до суспільства, то очевидною є з'ява руху, хаотичного, але руху. Щось почало діятись, бо раніш все стояло на місці. І, певно, з цим рухом викристалізується щось позитивне. Це така дискусія. А в дискусії народжується істина.

— Чи зрозуміла для тебе кінцева істина? Маєш певну доктрину?

— Ні, ідеології, яку б можна було перетворити на щось політичне немає. Моя ідеологія абсолютно людська. Але людська в сенсі позитивному, а не примітивно-тваринному: заробити і рошей і добре жити. Хоча заробити гроші та добре жити це теж ніби корисно, але не тільки це.

— Чи залишилась у тебе заповітна мрія?

ПЛАЧ

ЯКИЙ НАСТРАВДІ

схаменуться, бо не можна весь час тільки жертви і хотіти грошей.

— Як ти виховував би свою дитину, щоб вона не виросла в стилі "жертви і хотіти грошей"?

— Я не підручник... Це все якимось нормальним шляхом відбуватиметься. Дуже простим.

— Ти вже думаєш про дітей?

— Час від часу. Без сумніву. Хоча, з другого боку, якщо подивитись довкола, то й не захочеш мати дітей. Не хочеться, щоб вони виростили в такому середовищі. Можливо, їх просто треба ізолювати від вулиці, не знаю.

— Ти достатньо песимістично говориш про Україну, водночас, постійно підкреслюєш, що бачиш перспективу лише тут. Як так?

— Те, що я говорив, це не тільки про Україну, а взагалі щодо світу, а про нас лише зокрема. Те, що я говорю, є песимістична, а те, що роблю, це оптимістична складова. Коли я говорю, я більше думаю і аналізую, під час гри про-

— Я колись себе привчив до такого більш суворого ставлення до життя, в якому не було особливих мрій, тим самим змушував себе наближатись максимально до можливої мети. Все, про що я міг би мріяти, я намагаюся втілити у життя. Колись я мріяв про групу і про музику: зараз я це маю. І це, певно, здійснення найбільшої мрії життя.

— Музика і образи — їх береш із власного досвіду?

— Це все творчість будується довкола особистих переживань, їх можна використовувати, але не тільки їх. Йдеться про абстрактне відчуття, пошук інших вимірів.

— Поза тим, чи дозволяють твої життєві переживання видати мені життєві поради?

— Головне: хотіти досягнути щось у цьому житті і не переставати цього хотіти.

— А як би ти говорив про стосунки хлопця і дівчини?

— Я не можу ще про це говорити.

— Чому?

— Це зовсім непрогнозована річ. Люди живуть, щось діється... Я не можу брати на

себе відповідальність про таке говорити.

— Як же тоді трактувати схему найбільшого сьогоднішнього шлягера групи: пісні "Завтра прийде до кімнати..." ("Вона") — типової історії кохання?

— Це не схема, хоча Кость Москалець, автор пісні, писав її по живих життєвих враженнях... Популярність цієї пісні можна було досить легко прогнозувати, бо, грубо кажучи, у ній немає надто великого текстового перевантаження — там небагато слів і всі вони дуже прості та зрозумілі. Ці теми напевно близькі багатьом. Це пісня за рецептом, за яким, в принципі, пишуть блатні пісні. Тобто обігрування речей, близьких "совковій" людині — алкоголю і трагічного кохання. До речі, Віктор Неборак зронив колись сакраментальне: "Ця пісня зробить ціле покоління молодих українців алкоголіками" (сміється). Серед публіки до мене двоїсте ставлення: одні мене люблять, інші — ні. Не люблять за те, що я "гружу". Інтелектуальне навантаження тексту, якась філософія для когось є заважким і незрозумілим. І, щоб підняти публіку, щоб тримати її, і пояснювати, розповідати, ми додали низку простіших речей. Ніби врівноважили терези.

Це не було зроблено заради популярності.

— Чи стане успіх простої пісні початком спрощення самого "Плачу Єремії"?

— Мені здається, що ми ніколи навмисно не робили шлягерів... Окремі пісні зовсім несподівано "вибухали"... А взагалі, наш наступний альбом — "Увійди до хати, мовчки...", що міститиме два великих твори: "Світло і сповідь" і "Марію", буде сьогодні просто незрозумілий належно. Він не буде аж такий популярний, а відійде скоріше в архіви, в шухляди, і отримає успіх чи після нашої старості чи просто по тривалому часі.

— Тобі не образливо залишитись не зрозумілим зараз?

— Не може бути образливим те, що я наперед знаю. Хоча, знову ж таки, ситуацію наперед не спрогнозуєш, і може спрацювати стереотип, що "Плач Єремії" це добре, дуже добре, і, відповідно, публіка сприйматиме речі набагато складніші за "Вону"... Те, що прості пісні найчастіше крутять по радію та на TV не означає, що ми спростимося. У мене є свій смак, і ми будемо робити по-своєму. Ми хочемо йти вперед, експериментувати, шукати, пробувати і відкривати. Головне зберегти мир з самим

собою, між розумом і серцем...

— Про що ти думаєш, коли засинаєш?

— Найчастіше про музику. Пробую думати про щось приємне...

— Ти хочеш прокидатися?

— Звичайно... якимось треба прокидатися. Тобто хочеться, щоб цей момент прокидання був мінімально болючий, поєднати сон з дійсністю. Відповідно хочеться, щоб цей момент не став неприємним стикуванням...

P.S. Серйозний Тарас Чубай готує ще одну версію "Плачу Єремії" — абсолютно вар'ятський альбом "Die groten zissen". Титульна пісня альбому — "Великі циці" виконується німецькою мовою, і зібрана з уламків колись отриманих у школі знань. Далі — версії на слова Андруховича, Неборака, знову Чубая. Переповнений енергією цей альбом точно перевершить успіх попереднього, зламавши хіт-паради супер-бойовиком — піснею "Лігача голова"...

Сашко Лобас

ЄРЕМІЇ

Серед публіки до мене двоїсте ставлення: одні мене люблять, а інші — ні. Не люблять за те, що я "гружу". Інтелектуальне навантаження тексту, якась філософія для когось є заважким і незрозумілим.

Тарас Чубай

Фото Д.Клочка

10 РОКІВ

Рок-&-Ролу Таврійському

Цього року виповнюється аж цілих 10 (десять) років Рок-н-Ролу Таврійському — новокаховському фестивалю, одній із найстаріших в Україні та й в СНД толок. Ювілею досягти — не поле перейти, хоча повну оцінку врожаю, зібраному на полі рок-н-рольному може дати лише той, хто його обробляв, орав на ньому та сів розумне, добре і вічне (себто рок із ролом). Сергій Цигипа, у минулому комсомольський діяч зі здоровим глуздом, а щойно — молодіжний провідник м.Нова Каховка. У 1992 році було видано унікальну книгу "Рок-н-Рол Таврійський, або зарисовки з рок-тусовки", написану Сергієм Рок-Архіваріусом. Наклад — не гаргантіанський, вистачило не на всіх. Тож не гаятимемо часу, а використаємо цю шпальту, жеби влучити принаймні у трьох зайців: пошанувати фестиваль, разом погортати сторінки невідомого ще багатьом підручника рокфестознавства та — познайомитись із R-n-R T через перші руки, переречитавши уривки вищезгаданого шедевр року-архівування.

Прошу до гілляки!

Рік 1986

"Хлопці, а де тут фестиваль?"

Обіцяний друзями фестивалю, апарат був відсутній на сцені, час ішов... оргкомітетники ливидьсько переправили час у афішах - з 19.00 на 21.00. Але тут зашвирили заспокоїли-во колеса ЛАЗу і біля літнього зупинився заплинений автобус. Двері автобуса відчинилися і з нього, як із "рогу ізобілія", посипалися цілком однаково одягнуті жінки. Оргкомітетники, змішані на обличчях, спостерігали не вторгнення жіночого десанту в довгих бордових сукнях та солідних намістах, яким кожен "металіст" міг би позаздрити. Одна із найжвавіших дам запитала оргкомітетників, напіраючи на них своїм безмежним бюстом: "Хлопці, а де тут фестиваль?" Шура, ковтувши слину від здивування, поцікавився: "Тітонько, а ви яка група будете?" Шура Старуков, мабуть, гадав, що вони мають називатися ГЕРАКУЛ або РАНЕВЕЙС. Але тітоньки грізно перейшли у наступ: "Ми ніяка не група! Ми - колективний хор, теж хочемо взяти участь у фестивалі. Є тут хтось із начальства?" "Начальство", презирнулося і відказало: "Тітоньки, в нас же рок-фестиваль, розумієте, "РОК!" І для більшої ваги провели хористок-активісток до літнього Театру. Реакція на БАСТІОН - реакція черниці, котрі випадково зазирали до чоловічої лазні. Із криками та галасом жіночий батальйон кинувся до свого хормейстера, який мирно покурював в автобусі, і той зрозумів, що його зараз битимуть. І не помилився...

Коли глядачі почали осаджувати Літній, одесити першими второпали, що ще трохи і всіх рок-музикантів може спіткати та сама доля, що і хормейстера. Вони запропонували - чуваки, несіть що у кого є з апарату! Двічі повторювати не довелося - через півгодини... на сцені з'явилася апаратура, "нарита" зі світу по нитці... Перший новокаховський РОК-фестиваль почався!

Острів Крим

Рік 1987

Акустичний ефект

Заключний концерт 2-го Н.К.рокфесту пройшов у суто роковій обстановочі і почався з того, що під час вручення призів зала обезструмилася. Дехто навімисне намагався зіпсувати рокерів із офіційними колами, але рокери не звикли здаватися без бою, тож влаштували акустичний варіант концерту. Перед очманілою публікою з'явився гітарист із одеського АКЦЕНТУ в металевій амуніції та з баладаїкою у руках. На запитання із зали: "Що зараз відбувається?", - він спокійно промовив: "Російська народна пісня "Светит місяц"! Приклад виявився заразливим - кмітливий одесита підтримав КРИГОЛАМ, котрий мав у своєму складі непогану гітару, стерпний бубон, та кращу сопілку рок-фестивалю і виконав супербойовик XVIII століття за кодовою назвою "Ой як жив же я у пана". Не даючи публіці розслабитися, АКЦЕНТ затягнули "А як з ім'ям черв'ячка" з приспівом "А як у нашій восьмирічці оженилося вже троє". Скадовський МЕРИДІАН у чотирі голоси ознаямив зал зі своїм потрактуванням народного хіта АКВАРІУМУ - "Два трактористи", а дніпропетровський ПЕРЕХОД заспівав кономом "Во поле береза стояла". Потім на сцену піднявся керівник рок-майстерні М.Нека, котрий згадав свій колишній фах конференсьє та подарував залі декілька хвилин здорового сміху. Після цього вже було зібрався "ТОК" вдарити акустичним сюрпризом, коли індикатори підсилювачів заключно заблищали... У ніч з 28 на 29 липня із переповненим Літнім Театром прощався 2-й новокаховський фестиваль, останньою фразою, що належить Левку Делієву, була: "2-й фестиваль, прекрасний фестиваль, завершено. Є надія, що третій обов'язково відбудеться!" Серед тих, хто тоді знаходився у залі, напевно тільки члени оргкомітету з присмаком легкого суму сприйняли слова ведучого...

Сергій Цигипа

Рік 1988

Рок-Серпень — Під Дахом або що не до снаги рокерам

Реконструкція Літнього Театру, де провадилися фестивалі концерти, затягнулась спочатку до 1 квітня, потім до 1 травня, потім до червня, липня, серпня... На початку серпня місцеві рокери пліч-о-пліч з комсомольськими ватажками М.Завізоном, В.Янком, Ю. Хребтанем "денно і нічно" штурмували укладку підлоги у театрі, художник Микола Михайлович вже закінчив "задник" для сцени, а зі Скадовська везили привезти й установити апаратуру. До концерту залишалися години... Але представник міськвідділу ВС переказав оргкомітетникам настанову міської влади - звільнити Літній негайно, або... Приголомишені оргкомітетники, що працювали у Літньому під "зноєм кинулим" в +35°C - перевдягнувшись в пристойніший одяг перебуваючих поблизу музикантів (здається, це були хлопці з ПЕРРОНА) і простують до тов.Чапиги, тодішнього голови міськвиконкому. Двобій закінчився нічиєю: Літній театр усе ж таки не дали, але з допомогою Херсонського ТБ вдалося "вибити" Палац Культури. Так у серпневому спеку і відбувалися традиційні рок-баталії.

...А після останнього рок-концерту Літній театр урочисто було відкрито, і там же одразу відбувся добрячий комерційний концерт И.Кобзона. Що ж, про смаки не сперечаються, але виявляється, не все до снаги рокерам.

Рік 1987

Організатори зіткнулися із проблемою приміщення для наступного, другого фестивалю і доля привела їх до дискретиси Міського парку Культури... Поогнавшись, як і належить "уважущей себя женщине", Ніна Іванівна погодилась, але одразу попередила, що Літній потребує ремонту, - лави прогнили, сценка брудна, - тобто, якщо комсомольці підшаманять його до фесту, то вона буде згодна... Сказати: на сцені та в гримерках був бардак - не сказати нічого. Насправді, це було місце, що знаходилося за 50 метрів від міського пляжу, перетворене зусиллями відпочивальників на громадський клозет. Сморід там стояв відповідний. Але кашу вже заварили - треба комусь... Озброївшись пошамані, допатами та мітлами, знявши піджаки та краватки, "Доктор" разом з Рок-Архиваріусом почали вичищати ці Августів коношині. Четверо пош ланна було винесено з літнього "очага культури" міста і "комсомольці-добровольці" взялися за фарбування підлоги у гримерці для того, щоби надати їй божий вигляд і - щоби перебити страшений сморід, що заповнив усі дірки та щілини. І от, коли вже і що роботу було завершено, тоді зморені, але задоволені собою комсомольці пострібали на пляж побовтатися. Похлюнавшись у теплій дніпро-вській водичці вони повернулися через хвилину десять, щоби ще раз помилуватися своєю роботою. На їхній подив, посеред гримувальні, на свіжофарбованій підлозі, красувались... дві заважні куні. Воістину, сюди не заросте пародная тропка!

Почім нині
дикий мед?

З'явився ДИКИЙ МЕД у Новій Каховці на двох "Жигулях", на котрих красувались написи: ДИКИЙ МЕД та РОК-МАЙСТЕРНЯ. Це було круто. Особливо їм крутизна проявилась на базарі, куди донеччани зарушили прикупити сухої тарані. Несподівано їх атакували бабусі з порожищими пляшками, запитуючи: "Хлопчики, а почім у вас мед?"

Рік 1989

02 повідомляє

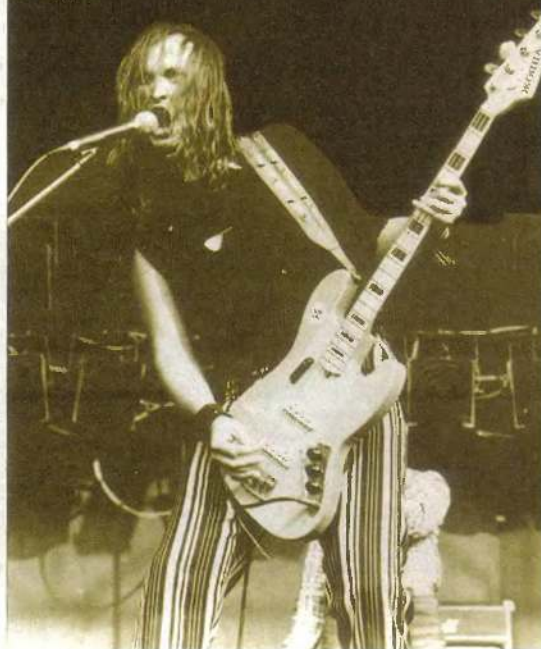
Раннього ранку після останнього концерту, у неділю, до тільки-но заснулого директора фестивалю С.Цигипи (після праведних трудів) завітав тодішній інструктор ідеологічного Відділу Міськомату партії. Це явлення партії пароду зразу ж наводило на смурні думки. Інтуїція не підвела. Вниз у міськомівській машині вже сидів Ю.Хребтань, не менш сонний та засмиканий комсомольський секретар. Уся трійця попрямувала до міліції, де у КПЗ поруч з баригами та божмами провели ніч ударники "металевого фронту" із харківського КПШ. Спочатку оргкомітет вислухав міліцейську версію, котра зводилась до того, що буйтелів із КПШ чекає штраф у "полтинник" (кожного), або стаття за дрібне хуліганство. А трапилось ось що: ввечері, за двадцять хвилин до закриття ідальні у готелі "Турист" з'явилися голоднувати харків'яни, що висловили своє натюрліх бажання попоїсти. Той, хто бачив "СЕРА" (КПШ), котрому пасують виступи у "Супер-фет-шоу", для котрого їжа - єдина розвага у житті (після року, звичайно), той зрозуміє усю серйозність ситуації. Але працівники кухні цьому природньому бажанню рокерів відмовили, мотивуючи відмову відсутністю їжі як такої. Проте чутливий ніс "СЕРА" вловив дражливий та духм'яний запах їжі. І він у лічені долі секунди виявив ув одній із кастрюль "мілую серцю Хавку". Та кухонна робітниця, розгнівана нахабством "СЕРА", запустила у нього тачу. Голодний рокер вивернувся, а тача, що просвітіла у нього над вухом, влучила у вітрину. (Дзвін розбитого скла). Тепер на стала черга для розлутування КПШ, що вони з успіхом і зробили, перевернувши у знак протесту над свавіллям представника громадського харчування, декілька столів з посудом. (Все непогано, але нащо ж тарілки бити?!). Робітники охорони правопорядку, що опинилися неподалік, швиденько втихомирили бешкетників-харків'ян. Результат - протокол і... КПШ прямують до КПЗ. Хребтань та Цигипа напружили усі свої дипломатичні здібності та протягом години вели переговори із рішуче налаштованими міліціантами. Переговори увінчалися успіхом (відносним): харків'яни відбулись легким штрафом по 50 ре від міліції, та від оргкомітету - карою у вигляді заборони виступу у гала-концерті... Покомизившись на всяк випадок, оргкомітет за півгодини до гала-концерту пішов назустріч рок-хуліганам, і їх внесли до програми, але про пиво-прес-конференцію вже не могло бути і мови.

Чи знаєте ви, що...

- найдовший рок-серпень був у 1989р., коли р.г. 4 дні підряд перетрушували дешибелами Літній театр.
- найзатяжнішим фестивалієм днем був 26 серпня 89 р., концерт почався о 19.00, а закінчився опів на третю ночі
- найбільш "незваний" був 11-й, коли окрім 15-тих офіційно запрошених колективів прибуло ще 11
- найтверезішим був третій рок-серпень зразка 1988 р., коли у грим. воєральнях знаходили лише кефірні та молочні пляшки
- званням "завідника" R-n-R Т можна було б вшанувати київський ПЕРРОН та дніпропетровський ТОК
- найшоковіше з'явлення на сцені відбулося у 88 р., коли новокахів'яни вперше познайомились із КВАРТИРОЮ № 50
- найакустичніший був гала-концерт на другому фесті у 87, коли через неполадки в електромережі гурти за своєю ініціативою близько двох годин грали перед переповненою залом
- найбільшу кількість юшки було з'їдено учасниками п'ятого фесту під час так званої посвяти у козаки у 90 р.
- найбагатодітнішим музикою став барабанник ПЕРРОНУ коли він брав участь у 6-му R-n-R, 91 році. Одразу ціла двійня, а разом - чотири синочки ще й одна дочка. От!
- якщо у працівників міському Комсомолу тоді, у 91 р. запитати: а що ви робили 19 серпня?
- у них буде залізне алібі - готувались до фесту, до речі, під девізом: "Краще важкий Рок, аніж "залізна рука". Арештований разом із партійним рахунком МКК міг би призвести до фінансового краху, але то вже був загальноміський захід, затверджений виконкомом. На урочистих поминках розваленого комсомолу м.Н.Каховка хтось мудро примітив, що "останніми роками нас об'єднувала не комуністична ідея, а рок-фестиваль... Рок-н-ролл жив, а комсомол - пет."

Оксана Цецюра

Перрон

Марія Бурмака "МАРІЯ"

МО "Гарба", 1996

Прочитавши на корінці касети назву "Марія", дехто може провести асоціації з панадолом, або з однойменною героїнею мексиканського бульбашкового серіалу. Але він помиляється, хоча якщо гарна музика знімає головний біль і підіймає тілесний та духовний тонус, то панадол тут значно програє. Приготували цей лікувальний засіб М.Бурмака та МО "Гарба". Хочу зауважити, що магнітоальбом є наш та водночас іноземний, бо це друге видання (пер-

ше було здійснено у Канаді фірмою "Свешан". Шкода, що перший CD Марії (за яким і було зроблено касету), досі був маловідомий українським меломанам. Поеднання вишуканої

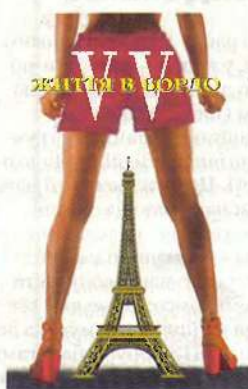
поезії з тонким ліризмом мелодій, акустичної гітари з легеньким оранжуванням та напрохуд емоційним виконанням створюють неповторне враження. Окремо хочу відзначити виконання слобжанських народних пісень, як на мене, це і є той новий погляд на наш фольклор, якого нині бракує.

ВВ "Життя в Бордо" МО "Гарба"

І знову В.В. Ця легендарна київська команда переживає свою другу молодість. Відкриваються схованки та архіви. З тих крівок МО "Гарба" і добуло аудіоальбома "Життя в Бордо". Де саме те Бордо, здогадається навіть не обізнаний з географії меломан, бо на вкладці до касети в найвиднішому і найзручнішому положенні зображено Ейфелеву Вежу, яка символізує собою одну з літер назви. Не менш символічною є і друга літера. Коли дивишся на неї, то усвідомлюєш, що кияни любитимуть В.В. завжди, бо кожна дівчина зі стрункими ногами є своєрідним пам'ятником цьому гуртові.

Варто ще додати, що цього пам'ятника нерукотворний збудував, дизайнер видавництва "Сувей". Але то лише зовнішність цього магнітоальбому. А внутрішній раз і назавжди переконують, що ВВ жива, а не студійна команда. Енергія, сила, чуття -

три кити того французького концерту в Бордо 1991 року. Вражає також майстерність звукорежи-

сера (на жаль, невідомого), який записав цю тонізувальну суміш звуків.

Окремо хочу сказати про складання пісень цього альбому. "Танці" тут не видко. Але є інші не менш відомі хіти, яких ви не знайдете деінде. P.S. З перевірених джерел надійшла інформація, що МО "Гарба" відшукало такі всі схованки та архіви В.В., і готує до десятиріччя цієї команди багатотомову (касетну, а може бути і компактдискову) енциклопедію пісень.

Брати Гадюкіні "Було не любити" МО "Гарба", 1996

Краще було не любити, Краще було б не ходити, А ще краще та й не знати, Як тепер, як тепер забувати (З народного)

Справді, забувати шкода, але як то кажуть

хвранцузи: "Така селяви". От сидиш і слухаєш касету МО "Гарба" і БРАТІВ ГАДЮКІНИХ "Було не любити" і думку гадаєш: і вкладка, здається, нічого так (про неї окремо, нижче), і запис, а чогось бракує. Ні! Це зовсім не ті "Брати", що були у "Всьо чотко", навіть не "Хлопці з Бандерштату", а щось напівсерйозне, докраю заамериканізоване. Навіть, гімна молодожі "117 стаття" і того втиснено у форму блюзу. Можливо, саме формалізм і згубив цей альбом, бо припанковані слухачі люблять ГАДЮКІНИХ саме за музичну свободу, поєднання не-поєднуваного.

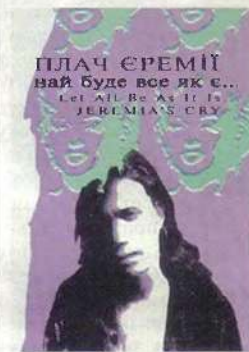
До речі про вкладку, цікаво було б, щоб на звороті був телефон тієї красуні, бо знайти такий (размер) мріє кожен панк, а особливо на-весні.

Хоча, можливо, я це вже занадто. "Було не любити" - цікавий альбом, саме як етапний у творчості БРАТІВ ГАДЮКІНИХ, розвиток наших рок-динозаврів треба знати і кохати.

ПЛАЧ ЕРЕМІЇ "Най буде все як є..." МО "Гарба"

Порівняно з попереднім релізом ("Двері котрі насправді є") альбом "Най буде все як є..." - навіть не крок, а стрибок вперед. Цілісний за формою, детально продуманий із безліччю нюансів та знахідок - таких як прозора труба на "Сервус, пане Ворхол" та "Ти-

хий Дош" - це альбом жвавий і без жодних претензій на виключність. А разом з тим музика летіє вільно - як гірський потік. Величезний плюс - це наявність мінімум трьох справжніх хітів. "Вона", "Каламутна вода" і "Сервус, п. Ворхол", які, певно, йдуть в активі й на концертних виступах групи. Тараса Чубая і друзів можна привітати - вони знайшли й визначили золоту середину між змістом, себто вербальним навантаженням, та супроводом. Гармонія форми й змісту панує нині і, судячи з усього, це й "статус кво" зберігатиметься й надалі. Щодо

Брати Блюзу "Неділя, 19.25!" МО "Гарба"

Про цей альбом хочеться сказати просто - життєрадісний, оптимістичний, повнокровний. До того - досконало аранжований. Музиканти з Калуса, які грають потужний ф'юджн - є унікальні. Білі ворони. У 80-ті цей напрямок активно розвивався і філармонійні джаз-рокові віртуози мали безліч концертних трас, записували платівки і були в пошані. У наші часи тотальної корозії смаку і "фанерних" диско-ідолів жива

розумна музика сприймається як промінь сонця серед темряви. Невипадково БРАТИ БЛЮЗУ отримали Гран-Прі "Червоної Руті". Їхня сильна сторона - професіоналізм і видовищність (виступи супроводжує шоу-балет), в музиці - найширший спектр від автентичного фольку аж до рок-мейнстріму. Сьогодні стиль БРАТІВ БЛЮЗУ найближче отожднюється з арт-роком європейської орієнтації. У складі команди дуже сильно виконавці. А очолюють її два брати - Мирослав та Олег Левицькі. Останній - чудовий саксофоніст. Альбом "Неділя 19.25" повністю записано в студії "Комора" Володими-

ром Лещенком та Олегом Барабашом та містить такі хітові композиції як "Автентичне життя" (окраса усіх мега-шоу та візитівка колективу), "Божевільний дош" та, власне, "Неділя 19.25". Цей альбом міг би з'явитися ще рік тому, але й нині він звучить цілком актуально, оскільки до-бра й гарна музика ніколи не за-

старіє. Символічна картинка на титулі обкладинки, де зображено червоних панночок з часів минулих крізь мереживо сучасності. Це - репродукція з картини Ірини Заставної "По той бік".

форми, то інтонаційно це - типові рокові балади, а більшість текстів належать батькові Тараса - Григорію Чубаю, один - "Каламутна вода" написаний Тарасом. "Грифон" - то вірш Юрія Андруховича. Ще один - "Вона" належить Костю Москальцю. Солідне літературне підґрунтя зовсім не поє сприйняття, а навпаки - піднімає матеріал на щабель вище. Біді багатьох студійних робіт - сухість і вихолощеність - ПЛАЧ з честю уникнув. Стрічка надзвичайно драйвова, як кажуть - соковита і з м'ясом. А записувався альбом на "Студії Лева" Андрієм П'ятаковим. Без сумніву "Най буде..." - один з найкращих рокових альбомів минулого року.

В В "Закустика", "Країна Мрій"

Сингл С

Концерт В.В., а потім сольні виступи Олега Скрипки в Києві довели, що попри фізичну відсутність (постійну) в Україні музикантів, культ В.В. нікуди не зник, не щез, не розчинився у по-

псових звуках навколишнього ефіру. Два альбоми В.В., видано лейблом СИНГЛ С

Воплі Відоплясова

Країна Мрій

перед епохальним камбеком панк-легенди на рідну землю - справжній подарунок фанам, які добре пам'ятають український період історії В.В. "Закустика" зроблено у 92-93 роках. Тоді існував акустичний варіант складу В.В., створений для невеликих зал. Так чи інакше вони влаштували акустичні сейшени після звичайних електричних концертів. А основним інструментом там був баян. Співак з BI-EP-PI став їхнім звукорежисером на тих імprovізованих вечірках і саме йому спало на думку усе це записати. Ось

так і виник чудовий альбом народної музики "Закустика". "Країна Мрій" - також робота старого складу. Почали його писати взимку 92, продовжили взимку 93-го, а звели - у 94 в Києві на студії Сергія Поповича. "Країна Мрій" - класно зроблена робота. Це своєрідна збірка кращих речей В.В., де є, звичайно, "Танці", "Зв'язок", "Машина" то-що.

ПЕРРОН "Бронекосець потемкин" Сингл С

Подарунок з присмаком ностальгії. Так, не існує ПЕРРОНУ в класичному складі, залишилися лише гарячі спогади про справжній драйв і чад початку 90-х. Шкода. Бо хто не пам'ятає безсмертних хітів - "Лягай, ми будемо робити любов", "Пиво - Блюз", "Я маю хінку"? Усе зібрано на цьому альбомі - символічному та простому, як самий ПЕРРОН. Якщо Ви бажаєте зануритися в незабутню атмосферу київських рок-н-рольних збіговиськ на зламі десятиліть - пропонуємо цей

"уламок історії". Тут зібрано все, що хвилювало тоді трійцю, в якій їхав дах від рок-н-ролу, а саме: Олександра Потьомкіна, Олександра Старого-Веселова та Сашка Леусенка Сашків, як бачите, багато, а ПЕРРОН - один, як не крути...

Я ЯЯ "Гей, газу!"

МО "Гарба"

Дебютний альбом ЯЯЯ не зацікавився. "Гей, газу!" з'явився вчасно. Команда видала продукцію, яка не страждає від снобізму, є безпосереднім рок-мейнстрімом і не копіює В.В. Це - такий собі гарний початок, відрізок дороги вже пройденої. Пережите яя-яшниками (і перегране) тут закумуляовано найкращим чином. Не помилюся, коли скажу, що третина номерів на касеті, - то справжні хіти. Вже навіть трохи зав'язли у вухах "Бешкетниця", "Гей, газу!" або "Джига". Безперечно сильні речі, зроблені майстерно і справді міцною командою. Компліменти компліментами, але "Сестра" - ніжна крихка ба-

лада - мала б справді довершений вигляд, якби не її... помппроковий фінал, зроблений надмірно, на форте, з повним гамузом інструментів. Певно, саунд "Гей, газу!" був би іншим, якби тут не попрацювали одні з кращих у Києві звукачів - Володимир Лещенко, Валерій Папченко та Володимир Колісник. Так, за звуком "Гей, газу!" децю строка-тий альбом, але поза тим усе звучить, усе газує!

Тризубий Стас Іспанія, Іспанія...

Тризубий Стас "Іспанія, Іспанія..." МО "Гарба"

Якщо Вам хочеться до Іспанії, або Ріа-де-Жанейра, то Ви маєте повне право цього хотіти. Романтика подорожей, хто зможе встояти перед такою спокусою! Тому, аби вберегти від несподіванок і дати кільканадцять порад Тризубий Стас і МО "ГАРБА" випустили магнітоальбом-путівник "Іспанія... Іспанія..." Географію путівника не обмежено лише цією країною. Той, хто мріє поїхати до Індії, матиме змогу

прокататися на індійському слоні, танцювати танго і блюзон, та раз-по-раз згадувати рідний Львів, або Париж у якому на Вас чекає закохана панна. Шкода лише, що зоранжований Стас втрачає якнайменше половину свого шарму, порівняно з його гітаровими виступами. До речі, на вкладиці до касети він з якогось дива сидить з гітарою (можливо, то ностальгія). Хоча Стасові прихильники все одно його слухатимуть, бо Стас, насамперед, це - дотепний текст на своїй та на знайомій до болю мелодії.

Паталка Самсонова "Прозріння", "Біле і чорне", МО "Гарба", 1996

Львівська просто Наталя спромоглася випустити аж два аудіоальбоми. Хоча матер'ялу, навіть неозброєним оком помітно, бракує (чотири пісні з якогось дива присутні в обох). Тим, хто сповідує П'ємонт Галичини, цікаво буде порівняти

програмову пісню просто Наталі з аналогічною просто Таї. Потвора і богиня - згодиться в цьому є щось романтичне і стильове, на противагу простоті її (простота - я). Але подібний комплімент не позбавляє альбоми недоліків. Перше, що впадає в очі, це відсутність ідеї (пісні, здебільшого, просто зібрані до купи). А тепер про добре... Дуже вдало поєднуються задум фотокартки і назви альбому "Прозріння" (також треба врахувати гарний дизайн обкладинки).

ПІРАТА — інший, БЕНД — той самий.

Гурт ПІРАТА БЕНД не новаки на українському музичному обрії, хоча у своєму теперішньому складі: Андрій Границя — гітара, вокал, Юрій Уваров — гітара, Денис Гома — бас, Михайло Кримський — саксофон, флейта, губна гармошка, комп'ютер, — стали лабати наприкінці 1994-го року. А розпочався проект 1991 року, коли сполучені чисто "гітаровою" музикою арт-року з домішкою панку Андрій Границя, Юрій Уваров і Денис Гома створили гурт з милозвучною та змістовною назвою ІНШИЙ ТОЙ САМИЙ. Цей склад записав магнітоальбом і проїхався спільно з гуртом РАББОТА ХО по клубах материнської утробі російського року — Петербургу, чим здобули схвальні відгуки преси і палку та ненав'язливу любов місцевих поціновувачів незалежної музики.

Отож, наприкінці 1994 року, коли хлопці награвали свій другий альбом "Юлія-Ольга", вони раптом зрозуміли, що нічого нового, а тим більше цікавого в тому арт-рокові, замішаному на панку сказати не можуть. Тут саме нагодився Михайло Кримський, котрий своїми задусевними саксофоном та флейтою розбавив жорсткий саунд ІНШОГО. На цьому припиняється історія арт-рок-панк команди ІНШИЙ ТОЙ САМИЙ, і розпочинається ПІРАТА БЕНД, музичний напрям якої не в змозі визначити навіть самі музики. Проте це зробили глибокодумні вітчизняні музичні критики, котрі до того ж визнали гурт серед найбагатообіцяльніших 1995 року. Вони схарактеризували музику ПІРАТА БЕНД, як "комерційне інді" (дослівний переклад — "комерційна незалежна музика"). Звучить це не менш химерно як, скажімо, "добродичинне пограбування", чи "нагодування голодом", однак, можливо, це народжений в Україні новий музичний стиль?

Філософську основу цього новоозначеного стилю "гуртовики" визначають так: "все — тлінне, любов — вічна". А основу лірики саме ПІРАТА БЕНД становлять "народні піратські пісні", в яких з одного боку присутнє усе замілювання "міського романсу", а з другого — відчувається певний пост-панківський колорит. От у що може вилитися арт-рок в піратському інтерпретуванні!

Попри неформальність стилю лише за 1995 рік ПІРАТА БЕНД дала більш як 20 концертів, зняла 30-хвилинний телефільм "Сонце піратського кохання", кілька відеокліпів. Зараз хлопці награвали новий альбом, який має вийти у другій половині 1996 року.

Відтак, українським виконавцям до снаги і "комерційне інді", а хто має сумнів — слухайте ПІРАТА БЕНД.

СКРЯБІН — рідкісна птах

Перш ніж стати тими, хто вони тепер, СКРЯБІН зазнав кількох втілень — від радикального панку до ліричного техна. Словом, шлях з їхнього рідного Новояворівська на Львівщині до самого Києва був насичений пригодами — не лише музичними. Прообраз сучасного СКРЯБІНА проступив 1991 року, коли на сцену фестивалю "Червона Рута" вийшов хлопець на ім'я Андрій Кіп (він же Андрій Кузьменко) і зіграв свого шлягера "На даху добре". Насправді за його плечима вже був гурт, який енергійно експериментував у різноманітних стилях. І "варилися" хлопці разом з іншими командами у Новояворівській студії "Спати". Є точна дата — 6 червня 1989 року, коли хлопці зафіксували на плівці пісню "Чуєш біль" під маркою СКРЯБІН. І тепер Андрій вважає, що це була їхня найкраща річ (чому б її не відновити?).

Менеджер "Студії Лева" у Львові був приємно здивований записами СКРЯБІНА і заохочив їх продюсувати. Перші речі було записано саме там, хоча СКРЯБІН одержаним результатом залишився невдоволений — надто вже прилизаний звук. Грунтовно їм допоміг Володимир Бебешко — відомий аранжувальник, продюсер Віки Врадії і Левка Дурка. Він почав їх висмикувати на різні концерти і незабаром гурт стає добре відомий на локальному рівні. Записаний на "Студії Лева" перший альбом за назвою "Мова риб" вийшов лише через рік стараннями Віталія Бардецького. Власне, це він перетягнув команду зі "Студії Лева" до Агенції "Ростислав-Шоу". Це був щасливий час для гурту. СКРЯБІН отримав нові інструменти та змогу записуватися. Плюс активне концертнування. Вони працювали наживу в маленьких містечках. З собою возили здоревецького бутафорського павука та інші прикраси, чим і оздоблювали небагаті сцени у районних клубах. І все було б добре, якби не розпалося "Ростислав-Шоу". СКРЯБІН знову опиняється під опікою "Студії Лева" й істотно модернізує свій саунд. Переважають тепер вишукані техно-композиції, дедалі химерніші стають тексти пісень. Хоча стосовно СКРЯБІНА хочеться вжити слово поезія, бо їхні образи, а вірніше образний ряд цілковито нетипові для середнього поп-гурту. Не без участі Барда (Бардецького) СКРЯБІН здійснює серію ризикованих вояжів до Берліна — пограти-потусуватися. І всі гуртом вони вийжджали на старенькій "Победі", куплений Кузьмою (Андрій Кузьменко) випадково за смішні гроші. Море пригод і випадків, так чи так, відбилися в матеріалі, підготованому для наступного альбому. Цей альбом за назвою "Птахи" було реалізовано у вигляді компакт-диска фірмою "Караван CD". Окремі речі з "Птахів" (серед них і власне "Птахи") регулярно посідали найвищі позиції у хіт-параді "12-2". Їх тепер знають усі. Це "Мудрий, бо німий", "Змучений", "Плани" тощо. Відчувши певної міти, що не вся музика, що виникає під їхніми пальцями, може увійти до репертуару СКРЯБІНА, хлопці зорганізують проект МОЛОТОВ-20. А це вже як найрадикальніша жорстка музика. Втім, цілком танцювальна... Зараз СКРЯБІН тісно співпрацює з Агенцією НОВА і готує новий альбом, що (за задумом) має перевернути наше уявлення про цей гурт. І сьогодні СКРЯБІН це: Андрій Кузьменко, Сергій Гера, Ростислав Домишевський, Сашко Скрябін і Тері — Тарас Гавриляк (продюсер).

О. Сам

Рік минулий - 95-й засвідчив - поки що нам не загрожує страшний молох-шоу-машина, яка перемелює ніжні кісточки юних талантів, перетворюючи їх на гарно упаковані блискучі компактні, що муляють наші очі на кожному кроці. Поки що ніхто особливо не полює за вашими гаманцями, душами, серцями, не пропонує солодкий і такий живий товар, що співає, танцює, рухає стегнами й шле повітряні поцілунки. До речі: ви не замислювались — чому наші поп-співачки нагадують манекениць або кельнерок, до рук яких випадково потрапив мікрофон? Бо наші поп генетично прив'язаний до шпинку, себто до сфери послуг, що опікується не душею, а тілом. Трагізм ситуації в тому, що продається саме те, що йде під "гаряче" або "на десерт". Решта не йде. Решта — то "високе мистецтво", яке творять майстри у перервах між записами рекламних роликів про перевагу "Пенсі" над "Колою" чи навпаки. Втім, трагізм — то норма життя в країні, де Злочинність є Нормою Життя. А норма — це випускник консерваторії, який грає Паганіні на скрипці на... вулиці під шинком, де гуляють бандити... під Шуфутинського. Піраміда цінностей радянських часів розпалася на дрібні шматочки. Місце піраміди... О, це окрема розмова. Бо будівельників багато, а будівельні матеріали ще не підвезли. Ви помітили, що майже всі місця дозвілля в Києві мають американські назви? "Голівуд", "Нью-Йорк", "Чикаго", "Маямі", далі за списком. Одне слово, Америка! Я чудово розумію власників цих "крапок", які так само колись діставали з рук "леваїси" та "ренгдери", переписували GRAND FUNK або DOORS, гортали на лекціях "Роллінг Стоунс" або "Плейбой"... Розумію і не розумію. Бо культура Америки — це 200 років, а культура України сягає принаймні 2000 років, далі за списком. Американізація культури нагадує спробу побудувати власний "роле-ройс" із частини "Запорожця". І не більше. Наша опера, наші фолькові колективи об'їздили з тріумфом світ. Вони потрібні Там. А тут? А в нас? А у нас, на наших сценах весело гарцюють "матрьонки" з московською пропискою і з важким шармом другорядного шпинку. Звісно, трапляються винятки. Але серед них так мало не-апівних... Втім, ми цілком свідомі того, що ніхто не вкладає серйозні кошти в розвиток національного шоубізнесу. Навпаки, підживлюється російський шоубізнес українськими бізнесменами. Нонсенс? Скоріше - інерція. Інерційно Москва у свідомості "гаманців" уособлює Центр, який за всіма критеріями є "априорі" — найліпший. Резонне зауваження — а хіба на українських артистах можна зробити касу? Звичайно, набагато легше прокатати чергову Таню Буланову, аніж зайнятися кимось із місцевих зірок. Звичайно, легше щось перекупити, аніж самому виробити товар... Звичайно, легше привезти мільйон піратських компактів з Китаю, аніж виробити тисячу чесних ліцензійних тут, в Україні. Цей ряд можна, повірте, продовжувати нескінченно. Але щось в душі мені завжди погодитися з цими резонами. Так само не віриться у вічне існування кіоскового раю й базарної стихії. Піла дівл, Наших з Вами дівл зійде. Що ми побачимо на Нашій Землі? Порожні бляшанки з-під пива, використані презервативи чи загублену культуру? Культуру великого, але западто толерантного народу, який колись мав необережність проміняти свободу на хліб і порожні обіцянки.

Отже, рік 95-й засвідчив — український шоубізнес є. Щоправда, на цьому коротенькі пташці й він ходить під столом пінки.

МІСЦЕ
ДЛЯ
ПІРАМІДИ

Хоча, порівнявши квазі-, або мегакультурні акції минулого року, "Червона Рута" ну просто "проситься" до Книги Гінеса за кількістю учасників. Якість — окрема категорія, ще не має єдиних риз з кількістю. Стосовно "Руги". Впадає в очі профанний рівень останньої імпрези порівняно з класичним зразком тієї самої "Руги" в Чернівцях у 1989 році. "Репуючий" пацанчик стає мало не ідолом поважної імпрези, а серед рокерів не знаходиться бодай чогось більш-менш адекватного масштабові акції. Прикро. Адже "Рута" була в минулі роки шедро на відкриття в рок-жапрі. Дивує ще й інша обставина. Накопичивши колосальний аудіо та відеоматеріал, "Рута" не змогла за 6 років зреалізувати цей справжній "клондайк". Сидячи, як собака на сні, на кілометрах півки, дирекція "Руги" публічно скаржиться з приводу боргів, замість того, щоб активно заробляти реальні гроші на аудіо та відеозбірках фестивалю. Адже саме в цей спосіб можна допомогти і артистам, і собі...

О.Є.

Пам'ятаєте атмосферу на зламі 80-90-х років? Відчуття свіжого вітру, нових ідей, прориву в майбутнє? Енергія угарно-ломових імпрез В.В. та аура медитативних акцій Ер.Джазу, ажіотаж та аншлаги рок-концертів — усе це було-було... Поганий звук, ніяка організація та непорозуміння між хеві-металістами та альтернативниками вже списано історією. Що залишилося крім спогадів? Записи. Що їх зроблено у другій половині 80-х та на початку 90-х і видано тоді таки студією "Фонограф". Інспіровані музичною газетою "Фонограф" та автором цих рядків, аудіорелізи мали досить кустарний вигляд, але сьогодні це — шматки живої (бо процес триває) історії рок-музики. Власне, студія "Фонограф" — то був перший на ті часи претендент на

легальну видавничу діяльність, прототип лейблів, що нині діють в Україні. Студія видала щонайменше півсотні альбомів, а спектр музичного матеріалу сягав від хард-року й трешу аж до вишуканого нового джазу й ню-ейджу. У каталозі "Фонографа", до речі, є дебютні роботи Ірини Білик, В.В., Братів Гадюкіних, Табули Раси і багатьох інших зірок сьогодення. На нашу думку, деякі релізи студії (а видавалися вони обмеженим накладом) незаслужено призабуті, а вони — це справжні віхи у становленні жанру. Отже, для першої публікації ми вибрали найцікавіші у мистецькому плані роботи. Іржа часу не з'їла плівку, а добре вино з часом лише набирає міцності, тому перевидання цих та інших альбомів є необхідним і цілком можливим сьогодні.

Олександр Євтушенко

ПІД ЗНАКОМ СОЛЮЯ

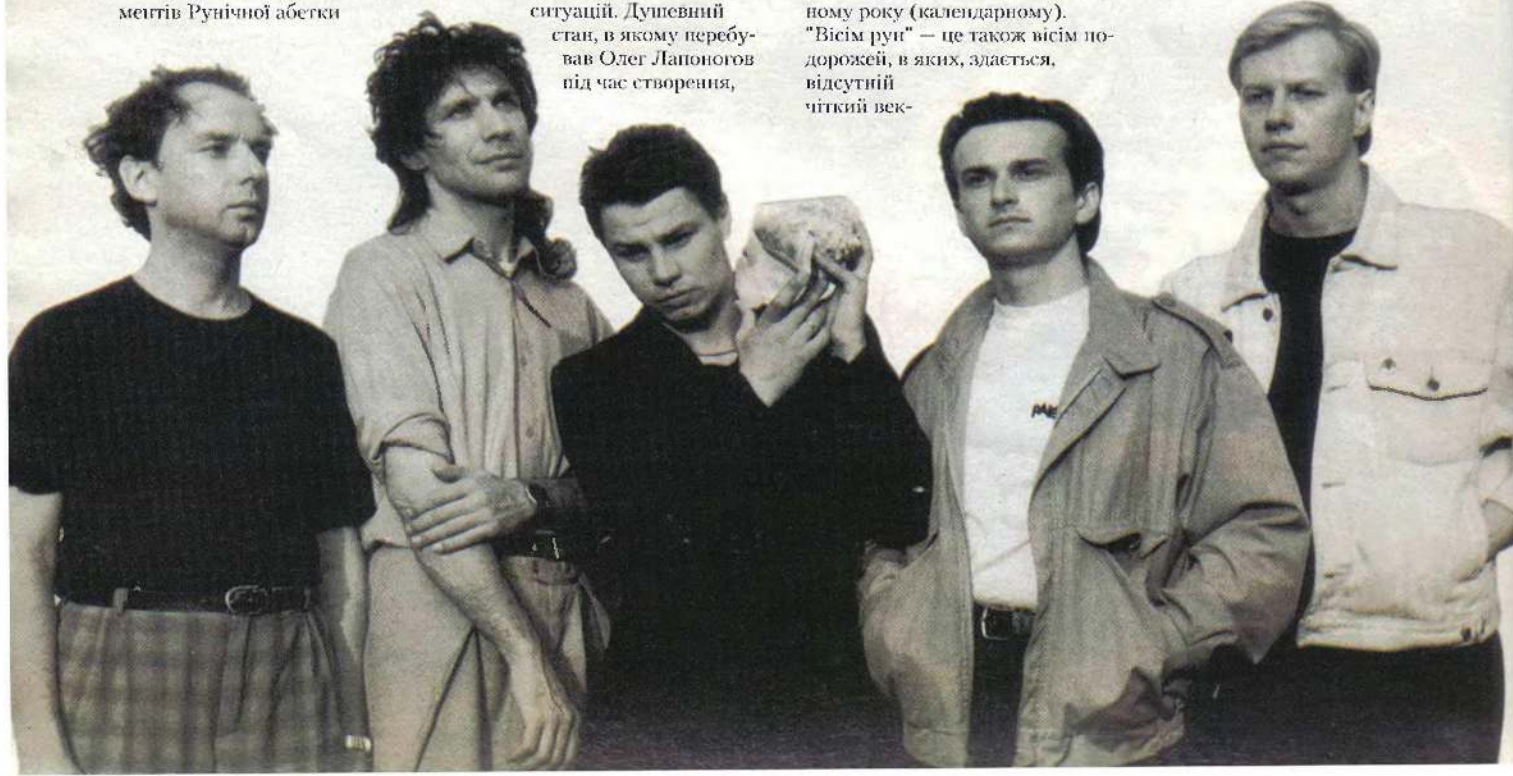
**26 вересня 1990 року
ТАБУЛА РАСА "Вісім Рун"**

За переказами, поранений власним лезом Бог Один дев'ять днів висів на Світовому Дереві, зазнаючи спраги й голоду, доки не помітив Руни на тлі Неба. Коли падав із Древа, він підхопив їх. Віддані людям Руни стали Оракулом. Кожен з 24 елементів Рунічної абетки

(25-а Руна — чиста) містить свою назву, значення і — що головне — є знаком певної ситуації, процесу. Тож Рунічна абетка — це набір магичних символів. Так сталося, що кожен з вісьмох номерів своєї майбутньої програми музиканти ТАБУЛИ РАСИ писали під впливом різноманітних ситуацій. Душевний стан, в якому перебував Олег Лапоногов під час створення,

приміром, пісні "Білий промінь", теж можна кваліфікувати як ситуацію або процес. Тому альбом "Вісім Рун" є, певною мірою, магичним набором вісьмох цілком реальних життєвих ситуацій, пов'язаних між собою інтуїтивним прагненням визволення Шляху. Подорож цим Шляхом дорівнює одному року (календарному). "Вісім рун" — це також вісім подорожей, в яких, здається, відсутній чіткий век-

тор: деякі з них нагадують просте блукання на видноколі. Зрештою 25-а Руна — чиста. Натурально — це невеличка (2х3х0,5 см) керамічна плитка. Тобто — ТАБУЛА РАСА ("чиста дошка" — лат.). Саме ця — остання Руна містить код Долі. Наведемо оригінальний

Рунічний текст: "Порожнеча — це Кінець. Порожнеча — це Початок. Непізнане сповіщає Вас, що Воно рушило у Вашому житті. Ця порожнеча містить потужний потенціал. Порожнеча і водночас повна змісту. Вола охоплює повнота Буття. Ця Руна вимагає Акту мужності. Її поява — безпосередній іспит Вашої Віри. З одного боку, Чиста Руна становить собою кармічні сили. З іншого боку, ця Руна вчить, що навіть старі борти карми видозмінюються відповідно до того, як змінюєтесь Ви самі. Ніщо не визначено остаточно; нема нічого, чого б не можна було уникнути".

ЧИСЛО ЦВІРКУНА

Не блукають хмари де

"Не блукають хмари де" — той рядок із пісенного тексту цячхом турбуватиме нашу свідомість. Його автор — Юрій Сторожук, філолог, поет і музикант, котрий ще 1984 року заснував ЧИСЛО ЦВІРКУНА. Забулося якось, але творчість ЧИСЛА... можна поділити на два великі періоди. До 1987 року то була команда чіткої альтернативної орієнтації: показав "рок" давно помер, Ю.Сторожук визначив її тільки як "рок-групу". Потім фундатор разом зі своїми химерними ідеями вирушає працювати до Індії, де опановує гру на ситарі, вивчає різні культури, студіює історію та філософію східної мудрості. Утім, ЧИСЛО ЦВІРКУНА не замовкло. Басист Олег Путятін переорієнтував формулювання стилістично, особливо — після незабутніх за враженням концертів американського гітариста Пата Метіні. У нових версіях залунали старі Юркові хіти. — Досвід Сторожука, — зізнався Олег, — який віділено в першому варіанті квартету, я розцінюю як унікальну подію, яку, на жаль, у нас уповні не помітили, належно не оцінили. Ці пірочки, зокрема, стали для мене безцінним досвідом. Так, перший проект "Числа"... був командою одного лідера. Тенеріший варіант — хоча й базується на іншій естетичній, інших ідеях — становить собою цілковитий феномен колективної творчості. В активі київського ЧИСЛО ЦВІРКУНА три магнітоальбоми: "Гроє в човні" (1987), "Засади цвіркани" (1988) та "Не блукають хмари де" (1990). Не розводитемось щодо музичної генези трьох стрічкових робіт — О.Путятін має власний погляд на їхню внутрішню вартість: — Недоречно навіть говорити про якість там зростання, розвиток. Для мене музика є абсолютним світовідчуженням, в якому відлюється природний по-

тяг до оформлення звуку, його тайни, сакральної суті. Музика — це той куточок у Храмі Мистецтва, де почуваш себе найзатишніше.

31 жовтня 1990 року Віктор Карасик "Знак Сонця"

Ім'я цього музиканта подекуди з'являлося на випальтах "Фонографа". Але виключно тоді, коли йшлося про київське РОК-ТРИО. Так, Віктора Карасика ми знаємо як клавішника, що електронно оздоблював у студії гітарову музику Романа Суржі. Втім, усе, що вам відомо, то лише вершечок айсберга. Як професійний клавішник Віктор Карасик працює понад десять років. Ще коли навчався на фортепіанному відділі Київської державної консерваторії, він колись спробував сили у гурті КРЕДО. Там на бас-гітарі грав Антон Коцар (пізніше РОК-ТРИО). Незважаючи на тяжкі для рок-н-ролу часи. — КРЕДО існувало з 1976 до 1980 року — хлопці дали кілька вдалих концертів на майданчиках міста. Серед київського студентства гурт тоді здобув репутацію кращого "арт-рокового" складу. Були спроби влаштуватися на роботу до філармонії Укрконцерту, але марні. Виразно екзистенційний настрій у творчості гурту КРЕДО жахав адміністраторів, які, прослухавши пару композицій, забували навіть назвати власні імена... Індивідуальність у період застою дорівнювала злочину. 1980 року Віктор разом зі своїм "Коргом" опинився у групі Володимира Ходзицького КРОК. Саме того року КРОК переживав пік популярності. Адеж склад мав "зоряний": В.Ходзицький (гітара), Вадим Ланцук (бас-гітара), Сергій Хмельов (ударні). Проте доля цієї команди теж виявилася несприятливою... У 1982 році Віктор закінчив консерваторію, а за розподілом вирушив до Сімферополя. Робота в одному вокально-інструментальному ансамблі КРИМСЬКІ ЗОРІ не могла, ясна річ, його влаштувати. На пасти, в приземлених ЗОРЯХ пульсувала творчо активна ритм-секція, яка невдовзі перетворилася на окрему команду — ДРУГА ПОЛОВИНА. Цей склад виконував досить динамічний арт-рок з елементами "ф'юджі" та джаз-року. "Другу половину", між іншим, творили старі київські приятелі: Роман Суржа та Антон Коцар. Група, складена з українців, досить успішно розпочала кар'єру як штатний ансамбль... Тульської філармонії. Там мали і гастролі, і записи. До речі, у 1986 році ленинградська філія фірми "Мелодія" видала платівку ДРУГОЇ

ПОЛОВИНИ, яка обіймала композиції провідника форманції Олександра Теутлера та Віктора Карасика.

Минав час. Роман і Антон вийшли зі складу ПОЛОВИНИ, організували РОК-ТРИО (разом з барабанником Дмитром Підлуським), Віктор Карасик використовував перерви у роботі з ДРУГОЮ ПОЛОВИНОЮ таким чином: сидів і записував на домашній магнітофон сольний матеріал. Психологічно він завжди був готовий розпочати сольну діяльність. До того спонукала і удача, і випукані уподобання. Близько року він провів у Москві, підшукуючи відповідні умови для реалізації творчих намірів. Нарешті — знайшов студію. Частину матеріалу, який містить альбом "Знак Сонця", було зафіксовано в одній приватній московській студії. По-

першодікривача нових матеріалів електронної рок-музики, але, сповідуючи антигімн власної душі, спроможний збагатити і Вас.

РОК-ТРИО "Бруто"

Якби альбом "Бруто" записувався традиційне тріо, то він, безперечно, називався б "Нето". Утім, присутність солідних і гармонійних у художньому розумінні, клавішних інструментів, значно урізноманітнює музичну тканину того проекту київського експериментального РОК-ТРИО. Проте такі копії самі музиканти вважають за цілком нормальне явище у своїй евристичній роботі. І якомога менше розважливості та здорового глузду на однію часу! А все було ось як. Узимку 1987 року завітав до них на реліквій старий приятель клавішник Віктор Карасик. Приплив несподівано, але з

Віктор Карасик

при випробування долі, Віктор і сьогодні залишається романтиком. Силою поетичної уяви він ніби проривається крізь соніум. Свої взаємини із соціумом музикант будує на засадах нейтралітету. Усе, що в його уяві пов'язане із земною місією людини, — проривається у Всесвіт. Пульсація Вічності — це ритмічна основа його електронної музики. Клавішна романтика з екскурсами в арт-рок та сучасний авангард — ось самобутні риси музичного мислення автора. Відповідника творчості Віктора Карасика серед українських авторів-виконавців наші поки що не виявлено. По екз-союзу — його найближчий, здається, медитативний тезка — естонський мультиінструменталіст Свен Михайла Чекаліна. Альбом "Знак Сонця" — логічний результат дворічної роботи композитора-виконавця. Ні, він не претендує на роль

інструментом. Погостоміли. Зручніше влаштувалися і взялися говорити мовою спонтанної імпровізації на різні життєві теми. Результатом того візиту, а точніше, дружнього джемсейнцу — 1 грудня 1987-го — стало те, що ви тримаєте в руках. Це, звісно, що синіли або вкладки до компакт-касети: бачите ножиці ліворуч? Вони — щоб краще знайти, звідки починати вирізувати. Альбом "Бруто" — філігранна робота. Натхнення приніс не тільки Віктор Карасик, цього восталь мали й Роман Суржа, Антон Коцар та Роман Підлуський. Якщо говорити про стилістику, то це добірний ф'юджі, східна колористика, трохи психоделії барв. Страва для справжніх гурманів, які смакують Ер.ДЖАЗ, ІВАНОВУ ВІСЬ, РЕСПУБЛІКУ, ДЖУНІЛІ, ВЕЖЛІВІЙ АТКАЗ — та решту імен, з яких зігнано примар-

Василь Гойденко.
(КОЛЕЗЬКИЙ АСЕКОР)

ний серпанок індійської богині Маї.

15 листопада 1989 року КОЛЕЗЬКИЙ АСЕКОР

«Дитячий альбом», «Кол.Ас.» КОЛЕЗЬКИЙ АСЕКОР дебютує у «Фонографі». «Дитячий альбом» — ретроспективна збірка пісень та композицій, що обіймає період від 1985 до 1987 року. Докупи зібрано близькі за духом речі. Той дух яскраво відтворює назви творів, а тим більше — їхній зміст. «Ассесорська» іронія з нігілістичним відтінком, сарказмом і відверта абсурдистика (а хіба мало цього добра в житті?) — цілком самобутні. А тому й вимагає певних роботомозкових звищ у тих, хто спокуситься на цю ранню ягідку з рок-альтернативного дерева... як на мене, «Кол.Ас.» (остатній студійний альбом групи) нагадує чудернацький колаж — строкатий і надзвичайно примхливий з погляду стилістики. Чого тільки там не намішано... Але це той випадок, коли каму маслом не зіпсуєш. Роль масла виконує фантастична винахідливість композиційного мислення, гумору, іронії. Присмислює, що досить пристойно спрацювала ритм-секція, яка, будемо відверті, раніше добряче кулягала.

Днями Василь Гойденко отримав таліську газету «Майстерня», яка надрукувала хіт-парад таліського рок-клубу. Так от: серед двадцятих крапців груп (по тодішньому Радянському Союзу) КОЛЕЗЬКИЙ АСЕКОР посів дев'яте місце. Зазначаю: на першій позиції перебував

ленінградський «Пікнік» (!).

Ну що ж, слухайте, радійте, сумуйте, нійкайте разом з «Ассесорами». У них виходить так невимусовно, так природньо! І ще: не беріть зайвого в голову, коли вивчатимете обкладинку до касети. Це — не тарабарське письмо, не ерогліфи, а наша рідна кирилиця — просто дещо стилізована під графіку й шрифт Василя Гойденка.

Ер.ДЖАЗ.

І досі збереглися в Альпах руїни замку Монсепюр, який належав колись легендарній герцогині Есклермонді. Кажуть, що лама володіла й чудодійною чашою Граала. У XIII столітті хрестоносці зруйнували її палац, але його власники разом з безцінною чашою врятувалися, щоб знайти притулок де-не-де на Сході. Та історична особа стала однією з героїв багатого британського фольклору, де часто виступає під ім'ям Королеви Фей.

У «Книзі книг», яку випродаж кількох років північ напівземляк, сучасник і неолітописець, а ще — флейтист та фундатор столичної групи ЕРОТИЧНИЙ ДЖАЗ Олексій Олександров, замок Монсепюр асоціюється з... нашим замком Ригарда. Поки що невідомо, з якою історичною особою перегукуватиметься Королева Фей, але нова композиція форманції «Монсепюр», уже підкорила серця доброї половини «ерджаменів». Певним чином і ми належимо до тих численних лав, тому реніту не без радості інформуюмо: інша нова композиція «Шлях на Авалон» також має солідний міфічний підмурівок. Олексій Олександров сповістив по секрету студії «Фонограф», що на осяжному легендарному острові Авалон — між іншим, за переказами саме там поховали відважного короля Артура і тих лицарів, які сиділи поруч із ним навколо Круглого столу — мешкають дивні надзвичайної вроди. Більше того, за здорово живеш обдаровують своїх обранців, а це, окрім іншого, ще й обранці долі — яблуками безсмертя. Тож київський «Шлях на Авалон» відтворює оте відчуття трансцендентної подорожі — даруйте на слові — в обидва кінці. Ідемо далі, «Дерево життя» — не просто ще один широкобудований твір наших «еротиків». Це, так би мовити, програмна композиція. Із досить розпланованою музикою. Тут ви майструєте переходами від атональ-

ного звучання до чистоголосого тону. Складається враження — то невпинний рух від глухої матінки Землі — вгору. Тепер, у всеозброєнні подарованих вам фактів, ви розумієте: назва дебютного магнізальбому «Ми живемо під зіркою Полин, подорожуючи деревом кохання у пошуках коріння й крон» зовсім не випадкова?

— Ніні, — ще розповів Олексій, — ми прагнемо йти вглиб... Виконавська гра стає раціональнішою. Менше звуково-го хаосу. Більше прозорості й чистоти в гармоніях. З іншого боку поглиблюємо й літературну основу. Шукаємо відповідні образи у різних міфологіях. До речі, всі ми, учасники гурту Ер.ДЖАЗ, стали персонажами одного з розділів «Книги книг». Її автор скромно потуплює погляд, але править далі:

— Музична студія «Фонограф» сьогодні випускає перший альбом. Матер'ял досить своєрідний. Бо відбиває неповторну атмосферу кількох дуже важливих для ансамблю «живих» концертів. Постює на цьому альбомі й київський поет Сергій Соловйов зі своїми віршами. Власне, то сталий учасник багатьох перформансів ЕРОТИЧНОГО ДЖАЗУ.

Прекрасно. А ще добре те, що музиканти зібрали на тім 60-хвилинний альбомі, який сьогодні з'явиться у вигляді компакт-касети, всі донинішні хіти гурту: «Долина Айо», «Лети», «Чайна церемонія», «Музика чуттєвих вулиць» тощо. Усім колективом і кожен особисто музична студія «Фонограф» щиро вітає наших неоміфотворців із першою річницею від дня заснування форманції — о, як повидкоплине Час! — поздоровляє гурт з першим довгоформатним альбомом, бажає всім на світі цікавих подорожей Деревом Кохання.

АНДРІВСЬКИЙ УЗВІЗ: «МУЗИКА БІДИ»

Альбом «Музика біди» — складний. За фактурою, драматургією, стилістикою він виходить далеко за межі якогось певного герметичного жанру. Привезені з фольклорних ек-

спедий «живі» фрагменти автентичного польського співу вмонтовано в строкату тканину комфортного електронного саунду. Надзвичайно різкі емоційні контрасти — від трагедії до стюбу — мали... розвалити цей музично-поетичний опус. Утім, усе на своїх місцях. А ще — доводиться дивуватися з винахідливості головного архітектора цієї музичної вежі кольору слонової кістки Андрія Толчанова. Він не дуже розуміється на такому «рафінаді», яким є, безперечно, стиль «іпо-еїдж», але насправді працює в цьому напрямку. Інтуїція? Можливо. Добрий смак, професіоналізм, внутрішня незадоволеність наявними музичними штампами, а також залежність від власних поетичних образів, які, власне, і «нав'язують» музику — ось деякі з причин утворення своєрідного клубу

АНДРІВСЬКИЙ УЗВІЗ. Під час запису другого альбому кількість членів цього студійного проекту сягла 12-тих; кожен зробив свій внесок у вигляді нової ідеї, музичної фрази або пляшки кефіру... Окрім постійних Андрієвих колег — Юрія Лича, Олега Пекарьського, Сергія Хмельова — було zaangażовано флейтиста Олексія Олександрова (Ер.ДЖАЗ), піаніста Глушенка, гітариста Олександра Горенка, скрипаля Віктора Криська, перкусіоніста Олександра Береговського та всіх опитаних ковбоїв, які трапилися під руку в коридорах Республіканського Будинку звукозапису 5 листопада 1989 року о 23.00, тож і взяли участь у записуванні бек-вокалу для федерального номера «Музика біди». Якщо нас попрохали оцінити за п'ятибальною системою звуко-режисерську роботу, здійснену Андрієм Толчановим і В'ячеславом Гуславським, довелось б поставити «шість».

Якщо серйозно, «Музика біди» продовжує лінію попередньої роботи — альбому «Я і ти». Ті самі ліричні екскурсії у світ особистості, але на якісно новому рівні — з серця, або Анатомія кохання. І — жодної політики! (Слава Богу...).

Андрієвський Узвіз

NEWS

Переміксовані, перероблені та перемодельовані SPARKS об'єднуються зі своїм старим продюсером 70-х років Тоні Вісконті, щоб записати нові версії своїх старих гітів для альбому, який вийде на Arista десь цього року.

Коли члени SOUNDGARDEN (Мет Кемерон), SCREAMING TREES (Барет Мартин) і QUEENSRÛCHE (Джеф Тейт) об'єдналися з Сіетлівським Симфонічним для DEEP PURPLE'ового вечора під назвою "Cyberian Rhapsody", царював прогресивний симфонізм. Не встигли пальці вкритися пухирями від струн альта, як оркестровий декорум зробив перевагу над "гранджовими" музикантами.

Урочисте внесення/винесення тіла відбулося за рішенням Майкла Джексона укласти, скріпити печаткою і оголосити гаргантюанську угоду зі своїми новими друзями, Sony Publishing. Особа в одній рукавичці зіпхнула свій

видавничий бізнес Sony за 60 мільйонів фунтів, створивши нову двоголову корпоративну суперсилу. Враховуючи, що він володіє більшістю доробку The Beatles, компанія зважує, чи не піднятися їй ще більше на гребені тотальної істерії, яка оточує TV-серії бітлівської Антології.

Sound City цього року стала північна батьківщина SOFT CELL, SISTERS OF MERCY, TYT MEKONS, GANG OF FOUR і, гм, THE PARACHUTE MEN — тобто Лідс. Спонсорована Radio One, Спілкою музикантів та BPI подія, що пройшла з 8 по 13 квітня.

Як би дивно це не було, експериментальні крутяки SONIX YOUTH стали останніми "знаменитостями", які опинилися у The Simpsons. Вони потрапили до поважної компанії: ув останніх епізодах з'являлися мальовані Джордж, Рінго і Мак, Майкл Джексон та Девид Кросбі. The

Youth викручуються на шоу, коли Гомер нерозумно бере Барта й Лізу на Лолапалузу, аби "круто зарісозацца".

Грубе поцуплєння імені було вчинено над непомітною попзіркою Девидом Стилом з FINE YOUNG CANNIBALS. 28-річного музиканта на ім'я Джон Пол Ваг було звинувачено у видаванні себе за Стила — рідкісне і гідне висвітлення явище у стосовно всього іншого статичному та майже забутому світі не такого вже й юного канібалізму. Ваг очевидно використовував певний вільний студійний час під своїм фальшивим егом, а також переводив стрілки на готельних та інших рахунках. Мабуть, це б ніколи не відкрилося, якщо б не телефонний дзвінок до лейблу FYC від людини, яка заявила, що працювала зі Стилом у студії (коли насправді його там не було). Щодо справжніх канібалів, вони зараз щось роблять, щось

відкидають і щось починають спочатку, мляво просуваючись у напрямку нового альбому: чергового разу вихід обіцяють "улітку".

Манфред Мен починає судову справу проти свого колишнього бухгалтера. Мен заявляє, що більш ніж 400 тисяч фунтів було залучено без його відома у майнові операції, контрольовані Джоном Голдрингом.

Бой Джордж каже, що він змушений залишити Virgin Records після 15 років співпраці з компанією. Зважаючи на зміни його звичного іміджу і ніжність до гардеробу, він, кажуть, ображений тим, що лейбл поведився з ним "як з кабарешною виставою" і не спромігся дати його останньому альбомові необхідну маркетингову розкрутку. Порівняння зі сваркою Джорджа Майкла слід уникнути, попри спробу Боя на-топтати деякий загальний ґрунт між двома випадками.

The Rolling Stones попрямували на схід у азійське турне, яке почалося 1 березня 1996 р. в Бомбеї. Навігаційні інструменти мають потім вказати їм загальний напрямок на Куала Лумпур, Сінгапур, Тайвань і Гонконг, а наприкінці квітня до Бразилії та Аргентини. Після чого Турція, Греція... хто знає? Буде також багато клубних виступів.

Тим часом AVKCO Records випустили в січні відверто легендарний Rolling Stones Rock'n'Roll Circus — до якого належить остання записана поява Браяна Джонса — на CD і відео. Обидва формати містять стоунівські треки Parachute Woman, No Expectations, Jumping Jack Flash, Sympathy For The Devil, You Can't Always Get What You Want і Salt Of The Earth — і містять окрім того матеріал The Who, Jethro Tull, Маріани Фейсфул і The Dirty Mac Band, а також супергрупи, створеної Кіфом, Джоном Леноном, Ериком Клептоном та Хендриксовим ударником Мітчем Мітчелом.

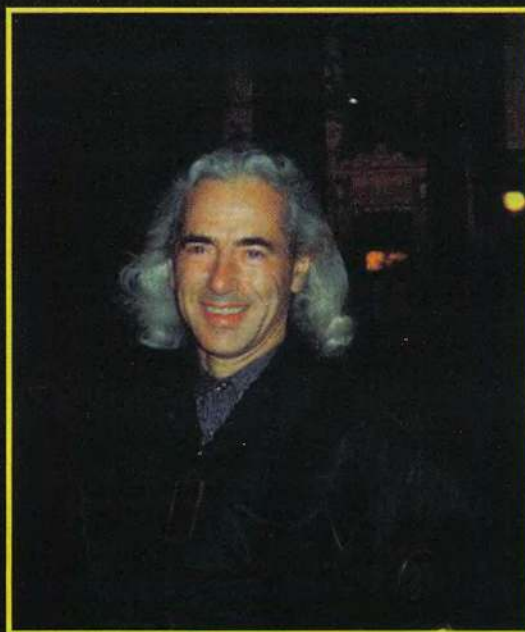
Не дадуть спокійно полежати. Джима Морисона може бути викинуто з його могили на паризькому цвинтарі Пер Лашез через п'ять років, бо ділянку землі орендовано, а не викуплено. Ремствування незадоволених з числа тих, хто спроможний розпорядитися про екстугмацію, особливо місцевої влади, бовваніло роками через графіті, якими фани висловлювали свою повагу Джимові. Могили було на короткий час почищено для зйомок фільму Олівера Стоуна 1991 року, але написи швидко повернулися разом із посиленням невдоволенням парижан. Вирішивши знищити цю суперечку в зародку задовго до крайнього строку в 2001 році, живі члени THE DOORS — Рей Манзарек, Джон Денсмор та Робі Кригер — уже ведуть кампанію, щоб Джимбо (який може, звичайно, жити собі в Бразилії) залишили в спокої.

Руки загребуші загребли все, що могли, з колективної скарбнички DEPECHE MODE. Підозрюють, що злодії перехоплювали пошту, яку відсилала група, змінювали чеки і спрямовували їх на фальшиві рахунки, доки не накопили 100 тисяч фунтів. Тим часом Стингового бухгалтер Кейта Мура 17 жовтня було ув'язнено на шість років після визнання винним у викраденні 6 мільйонів фунтів у пана Самнера і спрямування їх у низку сумнівних бізнесових підприємств.

Нарешті визначився переможець у нещодавній бійці за право екранізації історії Дороти Дандридж. Підкорювачка світу Вітні Хюстон перемогла свою грізну супротивницю Дженет Джексон цинічною пропозицією 400 тисяч фунтів. Дот була чорною актрисою, яку, незважаючи на отримання номінації Оскара, кінець кінцем було зруйновано голівудськими упередженнями щодо сексизму та расизму. Тим часом у Хюстон є певні проблеми з її відстороненим чоловіком Бобі Брауном, який ніби отримує лікування від наркоманії та алкоголізму в легендарній клініці Беті Форд. Це, вважають, його прерогатива.

Ефірна книга,

яку ми слухали щотижня протягом років по пів-години

Сева Навгародцев "Рок-Пасєви"
Том 1. "Класика"
Видавництво "СКІТ Москва" т.50000

М'я цієї людини знайоме всім. Для совкових рокерів — це авторитет, який ні в чому не поступається славетному Джонові Пілу. Організація його прихильників — "НОРІС" об'єднує сотні тисяч тінейджерів з усіх кутків аморфної конструкції СНД. Його ім'я вже давно не потребує обов'язкового уточнювального прізвища, як імена Річі, Дженис, Озі, Джима... Тим більше, що багато хто з нас вперше почув ці імена саме від нього — від Севи. Його книга незвичайна. Адже це просто тематичні радіопередачі різних років, доповнені дискографіями і сучасним, цілком змістовним коментарем. Чому б і ні? Деяким авторським телепередачам — як теле- так і радіо- просто необхідно мати власну літературну форму. Випускає ж Костянтин Ернст часопис "Матадор", який не поступається в популярності однійменній телепередачі; мав те Урмас От — колишній популярний інтерв'юер — право на подібну книгу; що ж може заважати і нашому Костю Гнатенку — такий собі "Тижневик моїх зустрічей" з кольоровими світлинами, в блакитній палітурці та чорним котом на обкладинці? Якби я писав статтю не про книгу Навгародцева, а особисто про нього, то вийшло б у мене надто сентиментально. І не тільки тому, що завдяки "Посєвам" на "ВВС" я закохався в рок-музику, і зовсім не тому, що він

— мій герой та ідеал, а саме тому, що під знаком Севи пройшла вся моя піонерсько-комсомольська юність. Раз на тиждень о пів на дванадцяті я відчував себе, із завмиранням серця, справжнім дисидентом, решту днів — жив в очікуванні цієї пів-години. Таке буває — не може людина про своє дитинство і юність без сентиментів та без ностальгічного надриву казати. Що казати, ціна цієї книги чимала — в середньому близько \$10 — але хороша книга повинна і коштувати відповідно, так висловлювався колись В.В.Розанов. І купував я "Рок-пасєви" принаймні не заради інформації, адже Сева — не музикознавець, а скоріше — агітатор і рок-пропагандер. Справжнє диво цієї книги — в її мові. Коли читаєш, ніяк не можеш відкритися від почуття, що чуєш Севин голос, навіть акценти за правилами Севи розставляєш. Автор у передмові наполягає саме на читанні вголос, та й ще

в супроводі пісень, що лунали в передачі. Сева — чудовий стиліст, не згірш за І.О.Буніна, хоча б тому, що лауреат Нобелівської премії з таким натхненням про DEEP PURPLE чи LED ZEPPELIN не написав би. Нудьга та повчальність — це інші. Незабутній гумор і оригінальна стилізація, доступність та розважливості — ось неповний перелік якостей Севиного викладу. Адже будь-яка рок-інформація за неохайного ставлення може обернутися на рок-занудство. Багато з надрукованих "рок-пасєви" я вже чув: і навіть не раз читав. Не дивуйтеся, розповіді Навгародцева використовують в швидкозрілих рок-енциклопедіях та рок-біографіях. Взяти хоча б брошуру про DEEP PURPLE, що вийшла в Донецьку. Але все одно цю книгу я придбав із задоволенням. Важайте це щирою подякою чи пошаною. Прикро, що видання знівечила коректа (вірніше її відсутність). Я переконаний, що коли б сам Сева побачив цілий мішок помилок в своїй книзі, то по-справжньому образився б. Я, як нормальна письменна людина, його в цьому розумію. "Рок-пасєви" рекомендую всім, для когось ім'я Севи Навгародцева щось означає, а також всім, для кого класика року — єдина продукція в сучасних стилях та спрощеннях. Мало не забув попередити: дискографією JETHRO TULL краще не користуватися за цією книгою, і не думайте, що подвоєне "і" в словах "Біі-Джііз", "Куїін", Лу Рід безапеляційне і є нормою.

Андрій Белай

SLASH:

ЗА
КОГО
ВИ,
ДО
БІСА,
МЕНЕ
МАЄТЕ?

Легенда каже, що Соула Хадсона виховували вовки, а взагалі його було знайдено десь на смітнику. Легенда помиляється. Соул Хадсон народився у містечку Стоук-он-Трент, що у Великобританії, а його батьки були досить видатні постаті мистецького світу шістдесятих років. Тоні Хадсон був популярний художник-графік, а Ола Хадсон, модельєрка за фахом, здобула славу завдяки костюмам для Девида Боуї у стрічці "Людина, що впала на Землю". Коли Слеш був ще досить малий, сім'я переїхала до Голівуду. "Весь час я мав цілковиту свободу, — пригадує він. — Я не з'являвся до-

Ф О К У С

дому протягом тижнів". Юні роки Слеш провів граючи у численних місцевих рок-командах. Потім зустрів співака Акселя Роуза. Каламутні спогади помилували нас від подробиць цієї монументальної події. Знаємо лише, що впродовж лише трьох років заснована ними група GUNS'N'ROSES здобула вибуховий, всепланетний, діявольський успіх.

Зараз, у часі, коли більшість музик позбувається своїх "чорних" звичок і пригадує правила порядної поведінки, Слеш (нехай ніколи не торкнеться іржа кільця в його носі) залишається старою вірною загартованою рок-зіркою. Його наліті кров'ю очі, як завжди, ненажерливо виблискують з-під несамовитої зачіски. Він носить джинси, сорочку, що залишає відкритим його чудовий торець мідного кольору, та чорну шкірянку мотоцикліста. Він обвішаний численними ланцюжками, браслетами та бейджиками. Він безперервно палить, чергуючи "Marlboro" з "Gauloise". Він розмовляє Лос-Анджелеським сленгом лівно розтягуючи слова. Він випиває по п'ять бурбонів за годину, а на це інтерв'ю прихопив із собою пляшку "Столичної" та пляшку віскі "Jack Daniel's". Останнім часом вийшов альбом "It's Five O'Clock Somewhere", який Слеш записав у складі групи SLASH'S SNAKEPIT.

So, Слеш про роботу:

— Слешу, чому після дворічного туру з GUNS'N'ROSES з'явився твій сольний альбом?

— Я не вмію поводитися з вільним часом. Коли маю перерву в роботі, зараз же повертаюсь до героїну чи алкоголю. Ви ж знаєте мою, до біса, репутацію. Подорожуючи з GUNS, я тримався. Робота в студії теж мені допомагає.

— А чому зараз ти не з GUNS?

— Це довга розмова. Друзі запросили нас зробити версію пісні "Sympathy For The Devil" для стрічки "Інтерв'ю з вампіром". Фільм мені не сподобався, нудний дуже. І Тома Круза я за зірку не вважаю. Хоча взагалі полюблю Дракулу і фільми жахів. Ак-

село ж фільм сподобався і він вирішив робити цю пісню. (Чим погана версія Stones?) Я теж погодився, бо сподівався, що ентузіазм Акселя примусить колеса GUNS крутитися з новою силою. Але коли він запросив до роботи ще одного гітаристу, це мене зачепило. Тим більше, це був хлопець, якого я не терплю. І взагалі, це була версія пісні, яка ніяких версій не потребує.

— Тобто ви з Акселем зараз у конфлікті?

— Я зробив все, що в моїх силах, аби уникнути цієї відомої ситуації між провідним гітаристом та солістом. Пригадайте Міка Джагера з Кейтом Річардсом, або Стива Тайлера з Джо Пері. Просто я на деякий час залишив GUNS і дозволив собі розслабитися. А взагалі ми з Акселем дуже близькі. Навіть як подружня пара.

— А що становить собою SLASH'S SNAKEPIT?

— Це просто команда від'язних хлопців, які не багато про що знають, але добре грають на гітарах.

— Як ідуть справи?

— Усе чудово. Ми просто партнери. Має ніякого бісового тиску чи напруження. Ми розуміємо, що таке "робоча етика" на відміну від деяких егоцентричних солістів.

— Тобто зробити концерт цієї твоєї групи з солістом іншої твоєї ж групи було б неможливо?

— Я не хочу сказати, що Аксель саме такий, але погодьтесь — солістам завжди подобається відрізнятись від решти. Вони і стоять попереду, і траханий мікрофон в руках тримають, і стрибають більше за всіх. Хоча сама ідея непогана.

— Чи можна розраховувати на те, що Аксель знову скличе "GUNS" і буде зроблено новий альбом?

— Звичайно, що так. Не знаю, який дідько заважає йому зробити це саме зараз. — А тобі самому хотілося б цього?

— Авжеж. "GUNS" — це моя команда. Але зараз вона занадто велика і вимагає занадто великої уваги. Це не має стосунку до музики, і за таких умов дуже важко комфортно існувати. Піпл дихає просто тобі в шию. Менеджери розривають телефони кожного разу, коли ти лише тільки збираєшся подумати про написання музики. Це не є творчість. Я б позбавився усього цього, бо не хочу працювати абияк. Мені б хотілося зробити з GUNS'N'ROSES щось справді добре!

Три роки тому Слеш одружився з колишньою моделлю, а тепер актрисою Рені Сюрран.

So Слеш про жінок:

— Зрозуміло, що кожен вчиться на своїх помилках. Якщо він, звісно, не зовсім траханий ідіот. Мос одруження змінило мене. Я так довго спав з усіма підряд, що це мені обридло. Я і досі вважаю жінок чарівними істотами, але постійне фліртування потребує дуже багато сил. Після зустрічі з Рені я чотири роки балансував між нею і випадковим сексом з іншими. Різниця між моїм способом життя та її очікуваннями від мене деколи приводила до суперечок. Потім вона досягнула, наскільки я зіпсований, і пішла від мене. Я знову спав з купою дівчат, але врешті покинув усіх заради неї. З того часу ми завжди разом. Вона не намагається змінювати мене. Звісно, я знаю, у чому маю обмежувати себе, аби бути з нею.

— Вона довіряє тобі?

— Так, зараз так. Але потрібно було багато часу, щоби це сталося.

— А сам ти собі довіряєш?

— Я вірний своїй дружині з часу одруження і, знаєте, це зовсім не важко. Інколи я заглядаю дівчатам під спідниці але тільки заглядаю.

— Чи змінили жінки своє ставлення до тебе?

— Жінка — це справжній траханий діявол. Вона просто прагне трахнутись з тобою саме тому, що ти одружений. Щоби перевірити, чи в змозі вона спокусити тебе. Але я не такий дурний.

Продовжуючи цю тему, Слеш розповідає:

— У Лос-Анджелесі існують справжні професійні групи дівчат, які забезпечують секс-обслуговування музикантів. Вони зачаровані вільним світом рок-н-ролу і живуть заради нього. Знаєте, як я спілкувався з дівчатами до одруження? Жив за їхній рахунок. Якщо вона просто симпатична, я пересплю з нею. Але якщо вона має деякі гроші, і я можу впертись до її домішки, а там у неї повний холодильник, ну і, звісно, якщо я їй подобаюсь, то з нею я поживу деякий час. Рок-музиканти в Лос-Анджелесі завжди мають якісь проблеми з навколишнім суспільством, навіть з правлячими колами. А дівчата дуже добре їх підтримують.

Цікаво, що рок-зірки захоплюються лише моделями, стриптизерками та іноземними дівчатами. Не можу уявити себе, наприклад... з бібліотекаркою. Це був би вже не я. Хоча, якщо уявити, як вона знімає окуляри, розпускає зачіску і волосся падає донизу, потім все це обладнання, що вона носить під платтям... м-м-м, як же я насправді люблю жінок...

— Ти спав з такою кількістю дівчат, неважко пощастило нічого не підхопити?

— Так, пощастило. Fuck (факт), треба постукати по дереву. Лише двічі підхопив неприємні речі. Перший раз від Стивена Адлера...

— Ти спав з Стивеном Адлером, твоїм колегою з GUNS'N'ROSES?

— (з жахом) Ні-ні! Якоюсь я позичив йому свої шкіряні брюки, а він, фактатор, повернув їх з клопами. Я навіть не знав, що існує така мерзота. Сиджу собі на товчку вдома у нашого басиста Дафа Макагана, шкребуся неймовірно і вибираю з себе тих блощиць. Це було огидливо. Звісно, після цього я знову позичив ці брюки Стиву, нехай забирає клопів назад. А другого разу я підхопив неприємну хворобу від порно-дівчини, але це було в легкій формі і я швидко позбавився її.

— І останнє запитання: це правда, що ти якимось помер і через 8 хвилин повернувся до життя?

— Дивно, що вам відомо про це. Власне, сам я такого не пригадую, але друзі кажуть, що я був деякий час в цілковитій виключці. Я не бачив ніякого яскравого світла, так що нічого цікавого розповісти не можу: дуже п'яний був, не пам'ятаю.

Після інтерв'ю Слеш поспішав до стриптиз-бару, де за 90 баксів збирався подивитись на "кльову цидькасту стриптизерку, що виступає у... формі медсестри".

Пер. О. Тараненко

Ніхто не бездоганий Особливо ЕЛТОН ДЖОН

С Т О В П И

Захоплення кокаїном, алкогольні марафони, неочікуване одруження, хлопчинки на замовлення - так, Елтон зазнав багато чого. Але зараз Рекет Мен рішуче відмовляється від усього, що збуджувало його раніше. Єдине, чого він певен: "Покуштувати моєї печінки не забажається нікому". Дякуємо, що сьогодні він погодився розповісти свою історію.

Перші запитання, звісно, про останній альбом "Made in England":

— Чи не дасть така назва змогу звинуватити Вас як прибічника про-англійської політики?

— Зовсім ні. До останньої миті альбом мав називатися "Believe" ("Повір"), але ж його справді було зроблено в Англії.

— Чи відчуваєте Ви себе англіїцем?

— Мені довелося багато подорожувати, але бути тут мені подобається більше за все.

— Вам завжди було легко писати пісні. Зараз це так чи ні?

— Так. Але я не пишу часто — не кожного тижня і навіть не кожного місяця. Лише коли працюю над альбомом, пишу багато.

— В альбомі є такий рядок: "Ти все ще кажеш гомо, і всі навколо сміються..."

— Це визначає, як в цій країні люди ставляться до гомосексуалістів, чи не так? Я був головою

футбольного клубу, і моя гомосексуальність робила ситуацію досить пікантною. Але багато людей ставились до цього з відмінним гумором. Лише пару разів мене обізвали "голубим" (насправді вирази були міцнішими). Це мене зовсім не обходить. Ви запитаете, чому ж тоді, в середині сімдесятих, я називав себе бісексуалом? Просто на той час я не був готовий казати про це відверто. Давайте будемо дипломатичнішими щодо цього.

— В якому віці Ви зрозуміли, що Ви — гей?

— Близько 23. Тоді відбувся мій перший гомосексуальний досвід. Можливо, я здогадувався про це раніше, але сталося це саме коли мені було 23.

— Але Ви були одружені з жінкою?

— Так. Я був одружений з найкраснішою на світі жінкою. І я не хочу непокоїти її розповідями про це, бо я вважаю, що вона

дуже мене любила. Я також любив її. Але...

— Чому ж Ви одружились?

— Я одружився... з помилкових причин.

— Що саме Ви називаєте помилковими причинами?

— Мені здавалося, що так я зможу захистити себе від пегараздів, які мені доводилося терпіти. Я вважав, що головна причина моїх нещастів — моя гомосексуальність. Але справжньою проблемою мого життя була моя величезна залежність від наркотиків.

— Як довго тривала ця залежність?

— Близько 16 років. Я зруйнував тоді багато стосунків, загубив багато друзів. Єдине, що не зруйнувалося — це моя кар'єра.

— Який саме наркотик Ви вживали?

— Кокаїн. Цілими днями я тільки те й робив, що вдихав кокаїн. Ну і ще, звісно, марихуана та алкоголь.

— Дивно, що Ви ніколи не вживали героїн, цей "наркотик відчаю".

— Лише одного разу випадково я вжив героїн і це мене страшенно налякало.

— Чому?

— Героїн — це такий жакливий наркотик, що лише одного разу вживши його, відчуваєш себе справжнім наркоманом. З кокаїном це не так. З кокаїном я навіть був спроможний працювати. Я міг після великої дози вийти на сцену і не розуміти, де знаходжусь. Дякувати Богові, що це не зруйнувало моєї кар'єри. Зараз мені соромно навіть пригадувати про це.

— Що Вам подобалося робити під впливом кокаїну?

— Найчастіше я вживав кокаїн для сексуальних розваг. Він дуже активізував мої сексуальні фантазії.

— Чи не було у Вас проблем... з ерекцією?

— Ні, зовсім ні. Я знаю людей, що мають такі проблеми, але я під впливом кокаїну перетворювався на сексуально пенажерливого звіра. Я вважаю, що мені дуже поталанило не підхопити СНІДу, бо кокаїн — це найгірша речовина для імунної системи. Один вдих — і вона вже ні до чого не здатна.

— Чи не здавалося Вам, що багатьох Ваших "друзів" приваблювало в Вас лише те, що у Вас увесь час були наркотики?

— Це і так, і не так. Всі, з ким я спілкувався тоді, вживали наркотики. Вони були справжніми друзями, хоча мабуть їм не пощастило, що вони потрапили у моє життя. З ранку і до вечора, у клубах чи в номерах лондонських готелів, я був завжди оточений людьми.

— Коли Ви останнього разу вживали кокаїн?

— 4, 5 років тому. Я не хочу зараз ризикувати. Як-

що мені пропонують кокаїн, я просто виходжу з кімнати. Думаю, що велика частина мене все ще прихильно ставиться до нього. З алкоголем мені легше справлятися.

— Як лондонський *Beat monde* сприйняв зміни у Вашому житті?

— Всі були здивовані. Я зник десь на рік, перебував у шпиталі. Коли повернувся, купив будинок і, вперше за своє життя, живу зовсім один. Маю гарного пса на ім'я Томас. Спочатку було дещо незручно, бо я не знав, як поводитися з пральною машиною. Раніше все в моєму житті робив хтось інший. Зараз я відчуваю себе насливим і вільним від патови "друзів", нічних кошмарів та виснажливих депресій. І вже нічого не збираюся змінювати.

— Ви вживали алкоголь, щоб позбавитися кокаїнового впливу?

— Так. Адже я не з тих, хто приймає порцію на дві години і відчуває з цього кайф. Я приймав порцію кожні чотири хвилини. А алкоголь допомагав заспокоїтися, повернутися до тями.

— Чи сподобався Вам кокаїн, коли Ви спробували його першого разу?

— Так, це було добре. Я спробував кокаїн лише тому, що всі навколо мене вживали його. Я не палив і взагалі не робив нічого небезпечного, я був "goody-goody". Тому я вважав, що можу дозволити собі спробувати щось трошки небезпечне. Я був певний, що ніколи не втрачу контроль над цими випробуваннями. Тому я ніколи не вживав героїн чи LSD.

— Щодо *Ecstasy*?

— Було якось пару таблеток *Ecstasy*, але я був під впливом кокаїну і не відчув жодного ефекту.

— Чи доводилося Вам у 70-і роки зустрічати Елвісу Преслі?

— Так. Приблизно за рік до його смерті, у Вашингтоні. Я бачив його лише секунду до початку шоу. Він був у жакливій формі, навіть не було видно очей. Я багато бачив його по американському телебаченню, колись це був хлопець бездоганної краси. Тому дивитися це шоу мені було сумно.

— Вам теж доводилося погано виглядати на сцені?

— О Боже, я знаю. Мій розмір завжди був важливий для мене, я завжди свідомо стежив за своєю вагою, але завжди мав з цим проблеми. Дивлячись зараз на свої фото, я думаю: як я міг тоді бачити себе таким і не розуміти, що це огидно. Є картки, які дуже непокоять мене. Я виглядаю там таким хворим та нещасним, і очі мої зовсім порожні.

— Як Вам вдалося подолати таку депресію?

— Декілька років у різних приватних шпиталях. Це допомогло мені стабілізувати мій стан. Тепер я повністю позбавлений наркотичної залежності. Не приймаю навіть сподійного. Відчуваю себе неймовірно здоровим. Прокладаюся рано-вранці й розумію, що моє життя чудове. Як можна насолоджуватись життям, коли кожного дня ти прокидаєшся серед порожніх пляшок та дзеркал в плямах кокаїну? Перше, що ти робиш цього дня — це облизуєш дзеркала. Я не належу до людей, що відчувують себе добре від однієї порції наркотиків. Я не можу мати одну машину, одну сорочку, один запис. Я — мультилюдина і, коли справа торкається наркотиків, я справді небезпечний.

— Можливо, гроші дозволили Вам віддатися

цим недобрим втіхам?

— Стинг якось сказав:

"Кокаїн — це Божий спосіб вказати тобі, що ти маєш забагато грошей". Можливо це правда. Я справді шкодую за тією купою грошей, що витратив на гівно, яке пропустив через свій ніс. Але, якщо ти кокаїнозалежний і не маєш грошей, ти йдеш красти чи грабувати. Наркотики забирають у людини розум.

— Що Ви слухали сьогодні в своїй машині, їдучи на інтерв'ю?

— PORTISHEAD. Невдало. BRECKER BROTHERS Тома Петі є, з музичної точки зору, справжнім фактичним діамантом. Добрим є альбом Mary J. Blige. Кожного дня на своєму дисковому програвачі я із задоволенням слухаю такі американські команди, як SOUNDGARDEN ("Black Hole Sun" — це неперевершено), PEARL JAM, "CANDLEBOX. А останні альбоми BLUR та OASIS, на мою думку, залишили далеко позаду взагалі усіх американців.

— А ще Ви великий фан "Jake ...", чи не так?

— Люблю їх. Ми з ними великі друзі. Вони тепло ставляться одне до одного і в їхній компанії дуже приємно. Ми якось співали разом і це було чудово. Взагалі ж я слухаю все, і більшість музики є жакливою. Але якщо мені щось подобається, яка різниця, хто це зробив.

Пер. О. Тараненко.

Монстри і Шонстби !

як дзеркало (суб'єктивний

На початку нового року всі музичні видання підбивають бабки року минулого. На деякі рівняється більшість, деяким не вірять зовсім. Наш часопис не зазіхає на винятковість в оцінці музичних справ 95-го року, але має власний погляд на процес. Цей матер'ял — спроба поділитися думками, дати хай суб'єктивну, окремо взяту, але незалежну аналізу. Як здобути необхідну об'єктивність? Її не буде навіть якщо поєднати численні суб'єктивності. Отже, наша суб'єктивність доповнить вашу, може, так буде краще сприймати інші суб'єктивні оцінки про музику та не дуже й минулого року.

Вже смішно стає від того, що аналітики з року в рік починають свої огляди наріканнями на відсутність несподіванок, на беземоційність та ординарність минулорічної музичної продукції. Подібна фраза так і кружляє на язиці, намагається оформитися в те, що вже не вирубати. Песимізм критики можна зрозуміти, адже годний і роздратований критик завжди кращий за цілу редакцію ситих і задоволених. З безлічі "індустріальної" (не від слова "industrial"), штампованої музики завжди важко вихопити щось справжнє, талановите. Потрібен час, поки шкаралуца та фальшиве злетить в сміття і ми зрозуміємо, що у того вже підстаркуватого, а іноді й покійного музики була чудова музика. Тому в цьому огляді ми звернемо увагу до "бувалих", заслужених виконавців.

Що можна вважати більш-менш новим, то це так званий "ледо-рок" (юнацький рок) гуртів BLUR та OASIS. Попри досить різний саунд цих груп, ледо-рок намагається стати британською альтернативою американському гранджу. Останні альбоми цих "нових" BEATLES дуже вдало продавалися і кожна їхня поява чи виступ набуває чималого ажиотажу.

Але якщо і можна щось віднести до розряду сенсацій 95-го, так це поява записів "старих" BEATLES живцем на BBC. У всіх нас дуже тепле ставлення до цієї групи, адже це наше дитинство. Але якщо ти в 123-є дивишся, читаєш чи слухаєш їхню біографію, на завжди позитивну реакцію можна і не сподіватися. В цьому році і "Радіо Рокс Україна" та канал "ТЕТ" репрезентували свою версію біографії BEATLES. Причому, що старіший на вигляд "бітломан", то більше в нього апломбу в поданні матер'ялу.

Рейв — ціла субкультура на рівні данс-клубу вже давненько здає свої позиції, тільки-но починаючи сприйматися місцевою елітою.

маріонетки шаріонетки

шоубізу (огляд)

Техно, що розповзлося по кутках численними різновидами ще й досі, втрачаючи глузду з кожної хвилиною, домінує в процесі написання пісень для ніг, легких, як нежить. Що все це тимчасово — розуміють усі. Ілюстрацією цих слів буде сценка, яку я спостерігав в одній невеличкій, обставленій клавішами та комп'ютерами, студії. Після півгодинних гам в характерному ритмі в дверях сусідньої кімнати з'явився задоволений, потираючий долоні об груди молодик, і сказав: "Ось я вже "джангл" і не люблю".

Щодо вродливих співучих і стрибучих хлопчаків-цапків типу TAKE THAT, EAST 17 та NKOTB і OSMOND BOYS, що вже шкутильгають у забуття, то серед них більш імponує EAST 17. Хоча б вже тим, що вони вмюють грати на музичних інструментах та самі пишуть пісні. В стані таких гуртів спостерігається тенденція: що дорослішають хлопчики, то повільніше стають їхні мелодії.

Більш успішними серед "індійців" у 95-му році були заслужені ветерани альтернативного руху. U-2 вдається останні 10 років за кожну роботу отримувати якусь нагороду. Їхній саундтрек до неіснуючих фільмів знову ж таки, за звичаєм U-2, неординарний, вишуканий та, здається, ідеальний. Але обійдемося від подальших епітетів, тим більш, що від того, чи я лятиму, чи я хвалитиму, цієї чудової групи не буде менше. Ці самі слова можна сказати і на адресу REM. Їхній MONSTER хоча і з'явився ще в 94-му, основну "розкрутку" одержав 95-го.

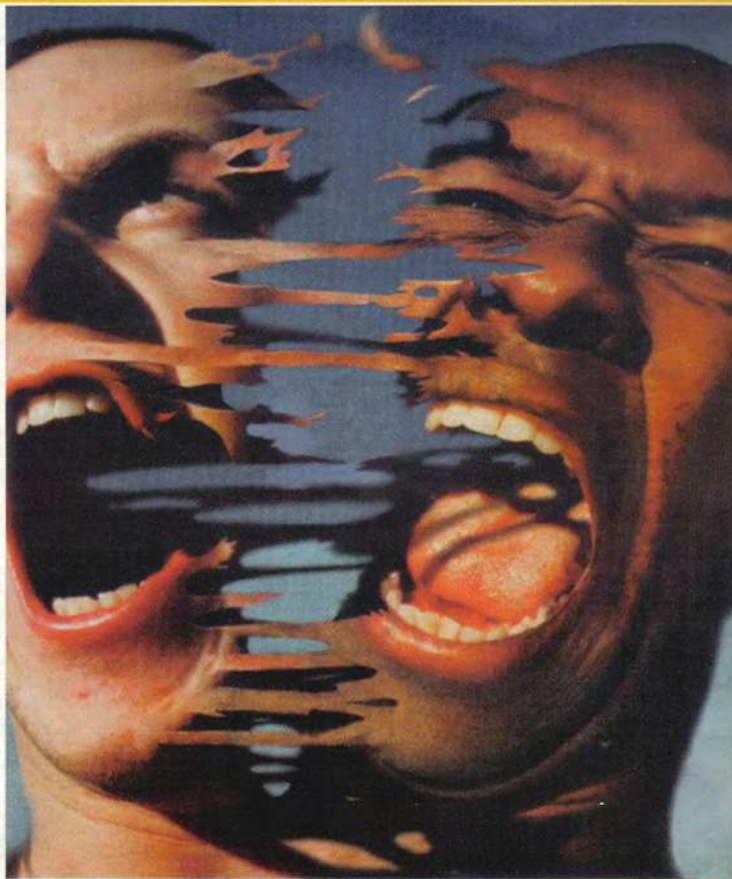
Вдало функціонували і леді від рок-музики. Всі альбоми Мадони можна було б розкласти на циферблаті й розлядати всю її творчість як добу. Якщо "Like a Virgin" — це палюче тропічне сонце опівдні, "Like a Prayer" — час ланчу і EROTICA — вечірня пора, приваблива для сексу, то BEDTIME STORIES — пізній вечір, час відходити до сну. Тому останній альбом Мадони і текстуально і музично нагадує останній розділ "Улиси". Така собі Мадона Блум засинає. Багатоох причарувала і Піджі Харві. Не дуже вдалим вийшов альбом у Ені Ленокс. Критика дуже прохолодно зустріла її "харумівський" кавер "Whiter Shade Of Pale". Хоча на FM-радіостанціях ця пісня — бажаний гість. А кому найбільше поталанило, то це маленький верещальці з Ісландії Біорк. Її щире дитинство дуже привабливе. А "Post" схожий на батьківщину співачки: безрадісна природа, але затишні теплі будівлі з природним опаленням та під черепичним дахом.

Для тих, хто надає перевагу камернішій музиці, приємною несподіванкою став альбом Лайзи Джерард з DEAD CAN DANCE. "Mirror Pool" — це все те, що може подобатися в "D.C.D.", найкраще від цієї групи.

Занадто урожайним видався 95-й рік для дорослих металістів. BLACK SABBATH явно поспішили з випуском "Forbidden". Лише півтора року минуло після вдалого "Cross Purposes" і ось знову зміна складу і черговий провал. Незважаючи на Пауела, Міюрея та вже традиційного Мартіна. Якщо кожна пісня з "Cross Purposes", тишила, то з останнього альбому повіяло заупокійливою сірістю кінця 80-х, який вже забувався ніби-то. З'явилися і довго очікувані програми Озі Осборна та Кінга Даймонда. Перший ретельно і уважно по крихітці збирав ці нещасні 10 пісень, 7 з котрих — балади. Другий же видав матеріал, який витримав 4-річне випробування і витримку. Напевне, відродження MERCIFUL FATE у 94-му — лише данина моді воз'єднання старих груп. Лише альбом IRON MAIDEN в цій частині огляду може претендувати на позитивну оцінку.

На тлі приголомиливо домінуючих "думів", "трешів", "дезів" та іншої іншості непогано виділялись альбоми VAN HALEN, SKID ROW та EXTREME.

Порадували і ті, кого чомусь називають панками. Значно поважчали каліфорнійські хулігани RED HOT CHILI PEPPERS. Але це не значить, що стали гірші. "One Hot Minute" — різнобарвна палітра відвертих почуттів, емоційний сплеск, який зайвий раз підкреслює, що скаженіти можна не тільки під драйвову гітару та демонічне бурмотіння. Вже стало звичкою радісно зустрічати новий альбом від FAITH NO MORE. Цього разу FNM здивували якісно новим саун-

дом та високими місцями в чартах.

Зовсім забули про AC/DC. А ну їх до біса! Що альбом 95-го, що 85-го, що 75-го... З одного боку це добре — гурт впізнають навіть відчайдушні "лохи", з іншого...

Ганьба новому проекту RAINBOW! Я, можна сказати, виріс під музику цієї групи. Річі Блекмор пішов шляхом Роберта Планта, групу якого складали завжди молоді музики. Але молодняк RAINBOW і їхній альбом "Stranger In Us All"... чи є в світі щось більшою мірою несмачне, беззахистне й есеїстичне? Текстуально, це найгірше з саунду RAINBOW 80-х. Прикро, дуже прикро.

Відчувається стагнація в таборі гранджовиків. З альбомів 95 виділяються (і скоріше вдалою розкруткою) роботи гуртів BUSH, DINOSAUR JR, що добре себе зарекомендували FOO FIGHTERS, попри прогнози про культовий характер їхньої творчості.

Ви ще пам'ятаєте (чи ви ще не знаєте), що були колись такі великі музиканти, як Роберт Фріп, Джон Маклафлін та Ел Ді Меола? Ви дуже здивуєтесь, що вони не тільки залишились там, в далеких 70-х, але й досі, хоча й без зайвого ажіотажу, працюють. Ми вже рецензували альбом KING CRIMSON, а про Маклафліна "давненько ніхто не брав в руки шашки". Варто відмітити, що зараз про творчість Джона дедалі більше можна прочитати в часописі "Down Beat". Його останній альбом буде цікавіший, скажімо, для усередненого слухача, аніж його експерименти на початку 70-х. Музика схожа на теплу кімнату з каміном і зовсім не нагадує нічний клуб з обридлим про-джазом та баром-рестораном... Так народжується проблема батьків та дітей (дітів та онуків). Ось вже і про джаз поговорили.

А Елтона Джона зробили в Англії і він вірить в кохання. Це були новини 95 року від мейнстріму.

Залишається тільки побажати, щоб кожний з наших читачів знайшов для себе те єдине та суб'єктивне, справжнє та талановите, а решту хай ігнорує, як сміття.

Андрій Белаї

Сповідь прихильника

Геній — це бог кожної людини, який живе в кожній оселі в домашньому вогнищі. Принаймні, у Давній Греції про це всі знали.

Писати про Френка Запу для мене так само важко як, наприклад, про Моцарта чи Баха, Ейштейна чи Шекспіра. Його творчість — за межею розуміння, щось дароване зверху, постульоване та безапеляційне.

Ось нещодавно у Вільнюсі Запу збудували пам'ятник. "Гарячі литовські хлопці" — американцеві італійського походження, який нічогісінько задля незалежної Литви не зробив. Як не намагався я, — бідолашний, але закоханий — грошей таки не надіслав, хоча про пам'ятник чув давно й навіть заощаджував на каві потроху... Ні, окрім як любов'ю та визнанням, не відплатити нам генію. Але ж були часи, коли, перестрибуючи з геві на геві, а й зовсім Запу слухати не хотів — його несерйозність вважав я кримінальним, дратівним. Маленький був — сердитий.

Вперше це ім'я приходить (немає ніякого сумніву, що так у багатьох) з піснею "Smoke on the water". Так вже вийшло, що поївно Річі до болю знайомий риф зіграє, а Ковердейл, Діно, Гілліс чи хто там ще затуляє "We are all come into Montreaux"... одразу всю цю історію перед очима бачиш: і Запу з Матерями на сцені, й ідіота з петардою, і охоплену полум'ям "перилівську" апаратуру, і, нарешті, дим над водою. Отак, і в бронті виконаний, і в пісні оспіваний.

Френкова смерть популярності йому не додала, та й не за це боролись Запа та його "Матері вигадки". Варто тільки вслухатися в тексти, щоб зрозуміти скільки людей, характерів, штампів поведінки підпало під його трохи прямолинійне, але по-справжньому смішне перо сатири. А скільки зірок постраждало від пародій Запи: Боб Ділан, Майкл Джексон, DOORS, BEATLES, BEE GEES... Якщо б який-небудь австрійський абортен чи буддійський монах побажав би знати, що таке рок-н-рол — творчість Запи в його розпорядженні. Ні, це не підручник, вчать на піснях BEATLES чи DEEP PURPLE. Але Запа — це все в рок-н-ролі: попса, хард-рок, реп, диско, арт, рокабілі, регі, хеві, фанк, джаз-рок, авангард, індастріел і есід-хаус... Все це, викручене навиворіт, здобрене гумором (іноді сарказмом) і подане з непідробною карнавальною радістю, все це і є Запа.

Якою ж була ця людина, котра знавши про свою смерть продовжувала працювати і відмовлялась від морфіну та інших наркотиків? Долаючи страшний біль, він, хворий на рак, дотримувався правила, з яким пройшов усе життя — жодних наркотиків, в жодному разі. Стив Вей пригадує, що попри важкі умови турне чи втомилу працю у студії наркотиків не вживав нічого. Це приймалося без заперечень і безумовно. Чого-чого, а жінок було по три на кожного. Стив зізнається, що саме в турті Запи втратив незацікавленість. Саме еротика — одна з головних тем в піснях, але про це трохи пізніше.

Як зрозуміти цю людину? В один день з ним народилися Йосип Сталін та чомусь Костянтин Кітцев. Хоча діяння геніїв навіряд що підходять до астрології. Краще вже в окультистів-столокрутів спитати, який він був. Ще за однією наукою-грою — фізіогномікою в зовнішності Френка є щось від Курта Вонегута та Сальвадора Далі, людей, з якими Френк був добре знайомий і навіть дозволяв собі робити невеличкі пародії. Відома світлина, на якій Запа-Далі по-королівськи підіймає руки над Елісом Купером (до чого ж схожий, чортяка). Можливо фізіогномікою ми зможемо знати про Запу більше? Трохи помпезний, театральний, завжди публічний, блазень і денді Сальвадор Далі; на перший погляд несерйозний, незграбний, тонкий психолог, що вмів вразити — Курт Вонегут. А зараз прочитаєте попереднє речення тільки без імен... Вийде Френк Запа.

Подібних на нього світоглядно до нонсенсу мало. До нонсенсу, бо так багато в його рідній Америці наїву та сентиментальності, примітивних людських емоцій та ідіотизму. Тільки чомусь мало-хто це розуміє, а тих, хто розуміє за людей не вважають; вони ж недоноски якісь, в окулярах та цапгатах, завжди дивно себе поводити і в книжках копіраються. Але у Запи був дар від Бога та й ще найдокладніша та дієва ідеологія — рок-н-рол. Хто, як не він — альтернатива BON JOVI та Мадонні, теж особам італійського походження, яких за вищеозначеної якості на Олімпі популярності висунули. Силище час, і нас з'ється американізація, тільки свого Запи не передбачається.

Його школу пройшло багато відомих (чи які потім стали відомі) музикантів. Не обов'язково джазменів. Стив Вей зрештою став дорослий і дедалі більше стає схожий на Запу від геві-метал. Курвукола в DURAN-DURAN і найпримітивніший з розсадників "The mothers of invention". Ейнеді Данбар відвоював з багатьма рок-бендами, які крутаються навколо АОРу. Жан Люк Понті заспокоївся, виконуючи легкий джаз з

приємними мелодіями. Честер Томпсон підробляє в GENESIS на концертних виступах. Лише Джорді Дюк ще й досі не сходинку зі сторінкою джазового часопису "Down Beat". Дружить із джазом і Чед Векерман. Летючого голандця Капітана Біфхарта навіряд чи можна назвати Запином підопічним, занадто самотійним це фігура. Краще сказати великим його другом та соратником... Ну, ось я вже про Запу, як про Літча заговорив: соратники, вихованці, явки, паролі...

Творчість Френка Запи охопити в межах однієї статті неможливо. Більше півсотні альбомів, дві сотні бутлегів (до речі, Запа один з найбільш постраждалих від піратської діяльності). Його немає вже більше двох років, але альбоми з його музику продовжують випускатися. І, як запевняють нащадки, матер'ялу ще вистачить на десятиліття. Слід згадати тільки альбом 94 року "The yellow shark", який вразив несподівано му-

зичну критику, коли, здавалося, чим ще зможе зацікавити цей великий вигадник. Всю творчість Френка складає якась миттєвість, те, що саме ТРК ніколи вже не буде виконано. Це нагадує фарби да Вінчі, які тримались на полотні кілька років, а потім зсипались. Леонардо знову накладала саме такі фарби, бо вони, на його погляд, точніші, кращі.

Запа ніколи не був незмінним, хоча кожна робота має власний саунд майстра. Незмінні були лише його імпровізаційні роботи, центральне місце в яких посідали Френкові соло-пасажи. І разом з такою непостійністю його творчість — винятково концентральна. Хрокання, яке супроводжувало виступи "The mothers of invention" ще 68 року на присудженні високої нагороди за кращий джазовий альбом, червоною ниткою пройшло через всі альбоми Запи. Карлик Небула, що вперше виник і промаршував на альбомі "Weasels ripped my flesh", з'явився вже у 80-ті. За Небулою крокують і "Дядько м'ясо" і "Подих собаки": "змінюється"...

Завжди відчувається і легкість Френка у тому, як він поводився з матер'ялом. Навіть на перший погляд дивує його психоделія (для експертів уточнюю — джаз-фанк — психоделія) у поєднанні з гумором, який більше підходить для діяча розмовного жанру (хоча б нашим "Кролікам"). Судить самі: "Чому болять, коли я пишу?", "Не їжте жовтий сніг", "Цицьки й пиво" (в цій пісні Френк каже: "Я проста людина і мої бажання прості. Я лише люблю цицьки й пиво"; останній рядок Френк швидкомовно повторює хвилини зо дві). "Розбиті серця — це для засранців", "Ісус гадає, що ти теплень". Продовжувати? Але не думайте, що Запа скрізь несерйозний та безглуздий. Найбільш музичними в справжньому розумінні цього слова я би виділив альбоми "Sleep Srkt" та "Waka Yamaka". Альбом 86 року "Jazz From Hell" — найекспериментальніший. Найбільш завіші та популярні — "Joe's Garage" та "Sheik Yerbouti". А композиція "Watermelon in Ester Hay" — класика соло-гітари, композиція, здатна переконати тих, хто досі не сприймає Запу...

Ні, я занадто космогонний для такої барвистої музики. Якщо творчість LED ZEPPELIN охопила близько 12 років та складає 10 альбомів і той, хто чув усю їхню творчість — може уявити, охопити розумом її, то Запину творчість можна зрозуміти тільки підсвідомо, тільки серцем.

Андрій Белай

ACE OF BASE "The Bridge"

Коли ACE OF BASE 1993 року вперше потрапили до британських чартів їх прийняли, як частину Європопної по-

ша, завершена робота, ніж її досить напівсирий попередник. За дивною логікою альбом починається з найкращої, найанонімнішої речі – виготовленої за рецептом Європопу

вступ ясного, піднесеного хору.

Однак у другій половині альбому часто здається, що цей супер-продакшн затуляє дірки в мелодіях: Angel Eyes, Whispers In Blindness, My Deja Vu,

Wave Wet Sand, Just N' Image всі на слух справляють певне враження, але емоційно вони порожні, а мелодійно – розсіяні. Від поступового занурення в безмелодійність The Bridge рятують дві першорядні кульмінації. Experience Pearls – найкраща річ, яку вони зробили, балада така само солодка і зворушлива, як Live To Tell Мадонни, а Blooming 18 бере гіп-гоп біт Living In Danger і відправляє його

чав працювати проти неї самі. Кері була запальна, честолюбна і поривчаста, але альбоми робили це безпечним, крейсуєчи бульваром Вітні Хюстон у напрямку володін Селін Діон. З тих часів, за винятком продажу 55 мільйонів примірників альбому, небагато що змінилося. Запросили денсових реміксерів аби додати їй штрих вулиці, але істотні труднощі цим не розв'язано. Кері, інтелегентна авторка пісень з голосом, здатним на траєкторії настільки ж непередбачувано красиві, як пір'їна на початку "Форест Гамп", лишається в гамівній сорочці системи. Тож чи вона більше зацікавлена у тому, щоб робити серйозні гроші, ніж у тому, щоб робити серйозну музику? Питання драгує критиків і меломанів, але, за всіма ознаками, за Кері можна не турбуватися.

ULTRAVOX "Ingenuity"

В наш час неможливо виплунати жувальний тютюнець, не влучивши у відроджену групу 80-х, тож це час

підхожий для повернення ULTRAVOX. Це їхня четверта інкарнація

після безхітового втілення кінця 70-х з Джоном Фоксом, який надихнув Гарі Ньюмена; версії Midge Ure, що вийшла з клубенду і пішла світом; і, зрештою, версії третьої, коли клавішник і альтист Білі Кері під назвою групи 1991 року випустив альбом. Зараз прийшов інший ULTRAVOX з новим альбомом. В ньому панує надзвичайно приємний синтезаторний звук Кері; неістотні гітарні соло Віні Бернса (волосатішого, ніж всі вкупі члени ULTRAVOX за всю його історію) і глибокодумний вокал Сема Блу. Іноді це працює: тужливий титульний трек такий само добрий, як кращі речі цієї групи, але The Silent Ones і Distance знову відвідують територію поганого арт-синтезаторного попу. Альбом має круто стояти в Німеччині.

шесті, частину, що легкою ексцентричністю відрізнялась від сучасників, таких як Доктор Албан, CULTURE BEAT і HADDAWAY. Несумісний мікс гармоній в стилі ABBA і басових партій в стилі регі; коливання пронизливих голосів Джені та Мелін Бергрєн; дещо хибне сприйняття англійського сленгу, яке призводить до непорозуміння щодо All That She Wants (ця пісня була не більшою пропагандою легковажності, ніж Bye Bye Baby є пропагандою абортів), і дивно написана назва. Все це чарувало, але водночас зміцнювало враження, що ACE OF BASE – компанія шведських аматорів, які прийшли ненадовго. Як глибоко ми помилялися...

За останніми підрахунками Happy Nation, енергійний, але з помилками дебютний альбом ACE OF BASE, продався накладом у 19 мільйонів примірників, легко ставши найсильнішим дебютом у продажу. Вони зламали Америку, як різник ламає шию курчати. Двома роками пізніше Європоп практично вмер, але четвірка шведів – дві сестри, їхній брат Джонас і близький друг Ульф Екберг – повертаються зі своїм другим альбомом. І це явно сильніша, глибо-

Beautiful Life – але ACE OF BASE швидко береться за справу. Бурмотлива лінія басу і клавішний мотив Never Gonna Say I'm Sorry аналогічні The Sign, але мелодія сильніша і, метафорично кажучи, це The Dark Side Of The Moon у порівнянні до рудиментарних синтезаторів і драм-машинного стукоту сивої ейсовбейсної давнини.

По всьому альбому басові лінії (декілька з них базуються на регі) важкі й занурені в реверб; клавіші переливаються у нашаруваннях, іспанські гітари перебирають струнами, гармонії перекиваються одна одну, а ритми перемелюються і перемішуються, щоб створити чудові, розкішні звукові споруди. Попередній вокал з підживленням поступається дорогою чистий, болісний меланхолії, що додає особливості бадьорим поп-пісням, таким як Lucky Love і Perfect World. Часом продакшн розумно використовується, щоб відобразити настрій пісні. В Ravine, дуже відкритий заяві християнства групи, гуркітлива перкусія і похмура мелодія вірша відбивають дикість, яка передувала навертанню. "Я загубилася в темряві. Я знайшла шлях до друга", – співають сестри під

відпочивати. Є кілька лаж, але в такому розкішному слуховому оточенні їх легко не помітити. Може, 19 мільйонів і не продадуться, але у HADDAWAY, безперечно, десь засвербить.

Мерая Кері "Daydream"

1990 року, коли її запустили на міжнародну орбіту за допомогою Vision Of Love, рівний характер роботи Мерая Кері три-

Від западаючої в пам'ять за-тягнутої фрази губної гар-моніки з першого треку, який дав назву альбому, до остан-ньої My Best Was Never Enough, привид, що напо-легливо вештається довкола першої нової колекції Брюса Спрингстїна з часів Lucky

Town і Human Touch 1992 року. — це привид не Тома Джоуда, героя класичного твору Джона Стейнбека "Грона гніву", а Боса, рок-бога у синьому комірці, який загубився на-прикінці 80-х. Забудьте про Елвіса і Чака Бері, не чекайте кадилаків і шевролетів, на-ставник Спрингстїна тут — це Вуді Гатрі, фолк-поет, співець Дастбоулу, Депресії та Кордону.

Спрингстїнова кар'єра хиталася між інколи протилежними вимогами зірковості та мис-тецтва з того часу, як його привітали як ще одного нового Дилана після дебюту 1975 року Greetings From Asbury Park, NJ. The Ghost Of Tom Joad і не намагається знову завоювати мейнстримову аудиторію. Ме-газірковість, якої Спрингстїн досяг у сере-дині 80-х з Born In The USA, здається, зби-ла його артистичне відчуття з напрямку і зу-мовила довгий і публічний пошук певного роду індивідуальності поза сценою.

1987 року крах його першого шлюбу з мо-

делькою/акторкою Джуліан Філіпс і поча-ток стосунків з тоді бек-вокалісткою Паті Ск'ялфа породили пригломшуюче анато-мування скислої любові за назвою Tunnel Of Love. Потім, після років невтомного пер-реслідування своїх рок-н-рольних мрій, Спрингстїн зник. Вони з Паті купили за 14 мільйонів доларів маєток у Беверлі Хілз і взялися за отримання трьох дітей за чо-тири роки. Минуло багато часу відтоді, як він "відпустив на волю" E STREET BAND. Ко-ли він повернувся, двом новим альбوماм не вистачало вогню, честюлюбства і амплітуди його попередніх альбомів. Гірше за все, здавалося, Спрингстїн втра-тив те дороге цінне відчуття місця, яке керу-вало його кращою роботою. Більшість з йо-го найліпших альбомів бере початок у синь-окомірцевих районах його дитинства на Східному узбережжі чи у кінемато-графічному Заході, який він створив для

Брюс Спрингстїн: новий Бос — це вам не старий Брюс.

стично й, окрім губної гармоніки та вже зга-даних стриманих клавіш, головні прикраси йдуть від педальованої сталі та скрипки. Багато з цих балад є оповіданнями від пер-шої особи, але ми дізнаємось більше про обставини цих персонажів, ніж про їхні душі, бо в цих безрадісних історіях немає розриву між обставинами і долею. Альбом ніде не є переконливим роком. Жодна з цих пісень не кидає в піт, як Johnny 99 чи Used Cars з аль-бому Nebraska: ревіння немає, а пристрасі дуже мало — відчай уразив надто глибоко. Насправді балади не заходять в 1930-ті — більшість персонажів борються, щоб звести

Брюс Спрингстїн "The Ghost Of Tom Joad"

альбому Nebraska. Не здавалося, щоб Human Touch і Lucky Town пустили корені у будь-який конкретний ландшафт.

У 90-ті Спрингстїн здавався надто зайня-тим ставанням щасливим, щоб йому було що сказати. Він перший визнав, що музика більше не була його життям. "Перед тим, як у мене з'явилися діти, я чекав, коли ж поч-неться моє життя", — сказав він навесні американському репортеріві. — "Весь час думав: коли це трапиться, коли це трапиться... І раптом якось вранці я прокинувся, а це відчуття кудись зникло. Я відчув це як по-чаток певного життя, задля якого я напру-жено працював і якого чекав дуже довго". Минулого року Спрингстїн знову зібрав E STREET BAND для чотирьох нових пісень, які з'явилися у Greatest Hits. Blood Brothers і This Hard Land скидалися на фолк-пісні з прищепленою до них групою. Дещо зі ста-рого марєвного натиску все ще було при-сутнє у непереможному пульсі групи, але сам Спрингстїн більше не звучав, як люди-на, що знає, як робити рок. Добірка не так знову запалювала кар'єру Спрингстїна, як нагадувала про те, який час минув з днів його слави.

Несподіване виникнення його останнього проекту не має приховувати факт, що це яв-но результат визначеного, навіть вузького бачення і напруженої діяльності. Забудьте про нещодавнє воз'єднання E STREET BAND (хоч різні її члени зробили внесок в цей альбом) — цей сильний запис, безпе-речно, має корені ув артистичному

тріумфі оскароносної Streets Of Philadelphia. Споконвічний менеджер Йон Ландау пояснює, що Спринг-стїн перебуває у замилюванні американським минулим взагалі та Великою Депресією зокре-ма, яке в ньому дедалі зро-стає.

Рок-н-рол навіть і не блим-нув в оці хоч якогось білого злидаря з The Ghost Of Tom Joad. Барабани з'являються тільки у п'ятих з 12-тих пісень, а потім тільки разом із задумливими клавішами у сум-ному піднесенні Streets Of Philadelphia. Гітари звучать аку-

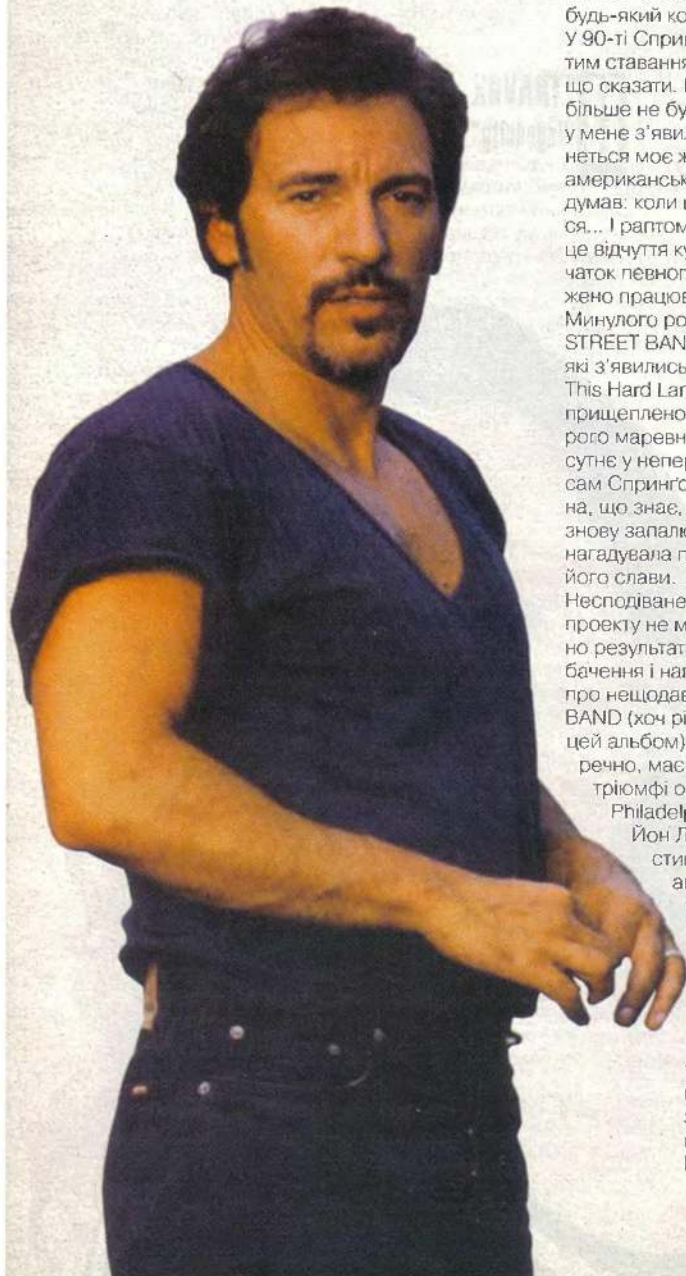
кінці з кінцями, на краю сьогоденної Кали-форнії — але гітарні перебори, скорботні гармоніки і тихе, бурмотливе виконання по-вертаються до фарбованої в сепію ери мігрованих робітників, волоцюг і товарних вагонів. У титульному треку, наприклад, нічого не змінилося, і тільки відчай звучить по-сучасному. Зараз хайвей веде в нікуди, і остання пристойна людина у Стейнбека, Том Джоуд, є привидом, спасителем, який не повернеться.

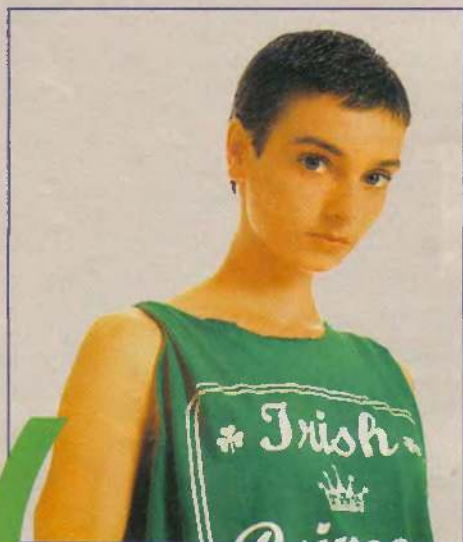
Більшість персонажів тут залишили один світ у пошуках чогось кращого, щоб покінчити з чимось гіршим. Хлопець у Straight Time намагається не повернутися до тюрми, але лишається ув'язнений своїм минулим, грабіжник банку в Highway 29 пра-цює в магазині взуття, поки фатальна жінка не заманює його в змову, а охоронець межі у The Line просто неспроможний бути рівним і вузьким, як межа. Ця межа-кордон безперервно тягнеться через весь альбом, і тільки епічний Youngstown повертає нас назад на Схід.

Не дивно, що хепі-ендів обмаль. Як наслідок, The Ghost Of Tom Joad — це кепські справи. Титульний трек Youngstown і майже любовна пісня, Dry Lightning — найк-ращі пісні, але в альбомі є ще забагато дов-гих оповідань з похалцем зведеними ме-лодіями, бурмочущими текстами і без-вихідними розв'язками. В усьому альбомі Спрингстїну притаманна нудна одно-манітність; вона полягає, певно, в тому, що оповідання мають тенденцію закінчуватися в один і той самий спосіб і висловлюються одним й тим самим безпристрасним бур-мотінням. Спрингстїн зауважив у тому са-мому інтерв'ю, цитованому вище, що його пісні "емоційно автобіографічні". Однак цікаво, що Спрингстїн так сповнений рішу-чості вийти з Беверлі Хілз у світ Гатрі та су-часних виселенців Заходу, що він був здатен навантажити ці пісні тільки найсумнішими з емоційних підводних течій.

Мабуть, справжній привид тут не Бос і не Том Джоуд, а сам Брюс Спрингстїн, люди-на, яка знайшла щастя в своїй сім'ї, але потім стала спроможна бачити навколо се-бе тільки злидні.

Ганна Меньшикова

SINÉAD

ОКОНКО

Привіт, Філе.

Це Шінед. Я сподіваюся, ти вже забув, але я була досить занепокоєна одним з питань, які ти мені поставив, і мені б хотілося відповісти на нього зараз, якщо можна. Будь ласка, ти не міг би ти якось передати це у твоїй статті?

Ти спитав, тому, якщо розмови про моє "виховання" завдають такого болю моїм батькові та брату, я продовжую говорити про це. Твоє питання мене приголомшило.

Я говорила про все це, бо мені було так боляче. Ми ніколи не були тими, що можна назвати здоровою родиною. І ми не обговорювали цього між собою. Я ще не починала обмірковувати випадки насильства, які траплялися в моєму житті. (Мій брат дуже добре сформулював їх, сказавши в інтерв'ю, що це було насильство, за винятком якого над дорослими вас би кинули за ґрати"). І тому я бігала по всьому світу в пошуках допомоги в місцях, які виявилися зовсім недоречними і досить небезпечними. Світова преса була лише одним з них.

Коли я випустила свій пертий альбом, мене вперше в житті почали запитувати про мене. Про те, ким я була, і, позаяк я звикла відверто про все говорити, то сказала, ким я була, і що трапилося, і як це все мене цілковито зачепило. Я якось мільо думала, що це може допомогти. Мені здавалося, що хтось може допомогти.

Мені було і невтішно, акого болю це могло завдати моїй сім'ї. Я задала, що ГОЛОВНА проблема ВСЬОГО цього – те, що ми не можемо спілкуватися. Як родина. І тому ледь-ледь розуміємо ти зовсім не розуміємо одне одного. Саме НЕспілкування моєї сім'ї виснажило мене у світ на пошуки допомоги. Я не знала, що допомога була не там. Я не знала на тому ступені свого розвитку, що допомогти собі можу лише я сама. І тому шукала у хибних місцях.

Я й не здогадувалась, як насправді боляче було моїй сім'ї. Я могла відчувати тільки власну агонію. І я вмирала від цього гора. І від того, що через це мої батько та брат вважали мене за злочинця особу.

І не хотіло мати зі мною справи.

Втрата їх була для мене нестерпна.

Я маю сказати – ніщо з того, що було-коли заподіявала мені моя мати, не розбивало мого серця так, як його було розбито за останні чотири роки. І ніхто й ніколи не зробить мені болячіше, ніж я роблю собі сама. Це горе було ТАК важко зносити. Цей розлад.

Я більше не хочу творити гора ні в моєму житті, ні в житті тих, кого я люблю. Я більше не хочу робити боляче самій собі.

Я ніколи більше не хочу проходити через те, через що я пройшла за останні чотири роки. І я приймаю свою власну відповідальність за все це. Мені дуже шкода за весь біль, акого я завдала будь-кому на цьому шляху. Ставання дорослою.

Я завдала собі більшого болю, ніж будь-хто інший. І про це я шкодую більш за все. Але я не хочу більше розривати себе на шматки.

І тому, у праму відпівдо на твоє питання, Філе, я відчувую, що буде розумно не давати більше інтерв'ю, поки горе не притупиться. Так, щоб нікому не було боляче.

Що ж, дякую тобі. Може, хтось зрештою допоможе.

Шінед.

Шинед О'Конор знову в Дубліні, своєму рідному місті, і перебуває у виснажено-відважному настрої. Справді, підстав для меланхолії більш ніж досить. З іншого боку, підживлюючись в барі поблизу Графтон Стрит, її приємно розповідати похвальні байки своїй відсутній з двох осіб, а потім дати їм привід почервоніти, відхилившись від теми і переходячи до проблеми з грудьми, що в неї почалася після того, як сім років тому народився її син Джейк.

"Коли я годувала його, мої груди мали температуру 42 за Цельсієм і форму квадрата з кутами!"— згадує вона.— Потім вони стали геть мішкувати. Я думала про імплантацію, але вирішила, що я не так сильно потребувала чоловіків".

Вона тут, щоб зняти неформальні, високоаматорські кліпи для свого четвертого альбому Universal Mother. Вона каже, що це будуть кліпи не про старі релігійні образи, а автобіографія, а спроба спіймати образи, які репрезентують її бачення Ірландії, дуже ображеної країни, в яку вона вірить.

На вулиці вона розмовляє з двома хлопцями. Вона дає їм по ірландському фунту за співробітництво. Великий відрає маленького і відбирає його фунт. На О'Конел Стрит вона зупиняється біля пошти, центру Пасхального повстання 1916 року. Потім, по дорозі, вона бачить Мері, знамениту релігійну божевільню, яка проводить свої дні у тинях і співач. "Як я це бачу,— каже Шинед,— люди тут мають тільки дві можливості: збожеволіти чи вбити себе. Вона обрала стати навіженою".

Можливо, звучить це й безглуздо, але говорить-ся з симпатією. Шинед О'Конор спокійно проголошує, що і варіант божевільця, і варіант суїциду за останні два роки декілька разів ставали на її власному порядку денному. У певних випадках вона була "цілком з'їденою з глазу", підсумовує вона, в інших... тут водина статуя богині Ліфі, нещодавно прозвана "Флузі у 'джакузі'", нагадує Шинед її найекстравагантнішу фантазію мучеництва.

"Одного разу, минулого року, коли я думала про смерть,— каже вона, досить жадливо сміючись з себе,— я думала, що мені хотілося б, щоб моє мертве тіло знайшли напнутим на цій статуй. Зовсім гола посеред вулиці О'Конел! Це було б моєю заявою. Я збиралася сказати, що Ірландія зробила це зі мною. Ну так, мелодрама. Це те, що я робила, щоб залишатися живою".

Але 7 вересня 1993 року Шинед О'Конор насправді намагалася вбити себе. Великою мірою цю історію переказує Universal Mother. Звичайно, не був довгий-довгий шлях.

"Ірландія створила мою матір. Наївна тут система створила мою матір. І я прийшла до розуміння, що вона була монстром"— каже 27-річна Шинед.

Звичайно, вона не скидається на напад-ка монстра. Зараз, коли її волосся відросло на пару дюймів, певна м'якість і тендітність, замість бритоголової тінї небезпеки. Найменш неохоча з інтерв'юваних, вона має багато чого сказати, проте говорить дуже спокійно, по черговою присідається до неслухняного нового кучеря за її лівим вухом та шарпає свою праву брову. Розмова неминуче спрямовується до предмету жорстокого поводження в дитинстві.

З Шинед О'Конор так німа з чого почина-ти. Вона людина зі своїм особистим поглядом на світ, і цей погляд стало тягнеться протягом усього шляху від напруженого власного досвіду через напружену історію, політику та релігію. Вона подає свої погляди переконано й загально-но без стриманості. Але вся ця споруда тримається на тому, що її заповділя її мати і що вона розголосила у чимраз живіших подробицях після виходу її першого альбому The Lion And The Cobra, 1988 року.

Сидячи на краєчку готельного ліжка у бежевих джінсах і старій

майці, вона скручує цигарку з марихуаною, підпалює її батьківською запальничкою та починає.

"В неї на кухні звичайно лежав пакет арахісу, і, мабуть, хтось із нас взяв жменьку,— розповідає Шинед.— Тому моя мати з Біблією в одній руці та гокейною клюшкою в іншій вишикувала мене з моїми двома братами та сестрою, щоб вбити з нас лайно. Їй подобалося припин-жувати нас; їй подобалося, коли ми просили у неї пощади. І так могло тривати годинами.

Знушення були також сексуальними. Це не обов'язково були дотики. Однак це не значить, що вона нас не торкалася. Вона регулярно примушувала мене знімати весь одяг і лягати на підлогу, а вона бігла ногою мене у животі з наміром розірвати мені матку. Вона так і ка-ла— я розірву тебе".

Коли вона була дуже маленька, її батьки, Джон та Мері, розлучилися, і батько оженився вдруге. Явно небезпечна людина— він залишив школу в 14 років, почав працювати прислужкою, пізніше отримав кваліфікацію і практикував як інженер-консультант і як адвокат— він домігся повернення опіки над трьома дітьми після того, як з'ясувалося, що їхня мати регулярно зачинає їх на ніч у садовому квіті. Але, з неабиякою відданістю дітям, з якими жорстоко поводяться, вони повернулися через пірочку до свого дому та своєї матері.

Мері О'Конор загинула в автомобільній аварії 1985 року, коли Шинед було вісімнадцять.

Fire On Babylon, перша пісня альбому Universal Mother— це плід її останньої спроби прийти до згоди з усім цим, продукт обміркування, яке дало змогу їй прийняти сексуальний аспект того, від чого вона страждала.

"Fire On Babylon— це про самотність усвідомлення,— каже вона.— Це також про вигнання

тих частин мене, які було так випрахано нею. Там є рядок "She's taken every lover" ("вона забрала кожного коханого"), і це тому, що вона примушувала мене жакхатися близькості. Що більше чоловік мені подобався, то менше я довіряю йому. Ти підходиш до світу так, ніби все збирається завдати тобі болю". Вона відштовхується назад і знов сміється. "Я не була здатна, я нездатна зараз, і не думаю, що буду колись здатною підтримувати стосунки з іншою людською істотою на інтимному рівні— чи то з коханим чи будь-з ким".

Жорстоке поводження з дітьми є джерелом усіх наших проблем,— стверджує вона.— З усіма серійними убивцями в дитинстві жорстоко поводилися, з усіма паліатниками, усіма наркоманами. Війни всюди. Це роблять теж дорослі, яких випрачали в адницю, коли вони були дітьми. З Садамом Хусейном жорстоко поводилися в дитинстві, і з Адольфом Гітлером теж".

Звіть її "диволицею", коли бажаєте. Пієрс Морган у The Sun це зробив. Незалежана, вона піде далі сприймати характер Ірландії через енергійне вивчення історії та легенд, таких як "Лірові Діти", де четверо дітей, символів чотирьох провінцій Ірландії, проклято їхнього ма-чуху.

Вона звалила всі ці ідеї докупити і виклала їх у Famine, усюмовному треку (а не реп, як вона наполягає), який є "однією з головних причин для видавання альбому на публіку замість того, щоб тримати його у себе в кишені". З урахуванням її репутації, пісня аж рветься, щоб її неправильно зрозуміли. Це про Чорний Сорос Сьомий, картопляну іржу та знищення ірландського населення голодом та еміграцією, причому четвертий рядок каже: "There was no 'famine'" ("Не було 'голоду'"). Багато хто може у цьому місці перестати слухати і перейти до прилюдного осуду Шинед. Але, наполягає вона, все не так просто.

"Я не кажу, що люди не голодували,— каже вона,— але всі продукти, які ми виробляли, вивозилися британцями. М'ясо, риба, овочі. Всі охочі можуть подивитися вантажні списки, вони лишилися. Ірландці голодували, бо був закон, що вони могли їсти тільки картоплю. Якщо з капустини ділянки ти брав одну капустину, тебе могли застрелити. Називати це голодом означає вводити в оману.

Отже, я бачу Ірландію дитиною, яку сильно побили. Ми втратили нашу історію, ми втратили нашу мову, ми програли їх британцям. Ми маємо цю порожню через те, що ми забули. Ірландці живуть, з безперервним відчуттям цього болю. Бачиш, Ірландія має бути мікрокосмом, моя сім'я має бути мікрокосмом з точки зору того, про що я, чорти б його вхопили, кажу".

І ось чому вона така лівачка...

До осені 1992 року Шинед О'Конор вже багато чого зробила на нині суперечок. Вона відмовилася з'явитися на Saturday Night Live разом із сумнівним коміком Ендіро Дай-сом Клеєм, відмовилася грати концерт, якщо йому передуватиме американський гімн (протест проти музичної цензури), відмовилася отримати свої нагороди Греммі та Brits (протест проти комерціалізації, що корумпує мистецтво). Вона виступала проти війни у Перській затоці та проти відмови верховного суду Ірландії дозволити 13-річній жертві насильства зробити аборт.

Однак за декілька місяців усе не вщухло, і стосовно сім'ї вона казала, що розлад з батьком, спричинений її ранніми відкриттями з галузі брудної близькості, було виправлено, і між ними була "справжня близькість".

Перші кроки з промоції її кавер-альбому Am I Not Your Girl? виглядали шаблонно.

Поки вона не розірвала Папу шавил.

Це було 3 жовтня, знову-таки на Saturday Night Live. Вона виконувала пісню Боба Марлі War. Рептом вона вихопила фото-графію Папи. Поки перед продюсерами

очима пропливала його кар'єра, вона розірвала старого джентельмена напів і крикнула: "Боріться зі справжнім ворогом!".

Почався армагеддон. Мільйони католиків тяжко образилися. У Нью-Йорку шість за назвою Національна Етнічна Коаліція орендувало паровий коток, аби розтопити куту її компактів та касет. Програма лишилася на ній довічне прокляття. Шинед виділа неспрямлену запису для преси.

Що це було? Спонтанічна плуганська поспів, приватних та публічних. Але в основному, здається, це була піч, коли її гальма почали здавати.

"Це саму себе я розривала на шматки,— каже вона.— Фактично, просто перед цим мої батько та брат піддали мене остракізму. Тому Папа— це символ батька; моя сім'я завжди казала, що я не турбуюся ні про кого, окрім себе, і я хотіла показати їм, що турбуюся так сильно, що пішла би себе, аби не довести.

Однак я хотіла вбити ще й рок-зірку. Я хотіла, щоб всі були, чорт забирай, впевнені, що це була не я; цей фальшивий, неправдивий імідж, він руйнує душу. Я намагалася сказати всім: Прощу, допоможіть! Я потребувала допомоги в тому, що стосувалося моєї родини. Я хотіла, щоб усі поглянули на мою сім'ю і сказали мені, що з цим робити".

І все це з розірвання фотокартки по телебаченню? Це був великий жест, але очевидно, він не сказав того, що вона мала на увазі, нікому— ні фанам, ані її сім'ї.

Тижнів зо два по тому вона з'явилася на концерті з нагоди святкування 30-ї річниці Боба Ділана на Медисон Сквер Гарден. Вона мала співати I Believe In You, але поштою вона піднялася на сцену, почалася якесь божівілья. Вона й досі впевнена, що могла б з ним упоратися, якби Кріс Кристоферсон не вийшов уперед, щоб надати їй "доброзичливу, але шовіністичну" підтримку.

"Це був найчудовіший гвалт, який я будь-коли чула,— згадує вона. Напівалітативний і напівпроганяльний. Як тварина. Майже витті. Мене трошки повело. Я не знала, що робити, тому я просто кричала, що могла пісню Боба Марлі, окрім місяця, де він вів про Південну Африку— я замінила це словами "жорстоке поводження з дітьми". Я не збиралася дозволити їм примусити мене піти побитою, ніби я зробила щось таке, чого я не мала робити".

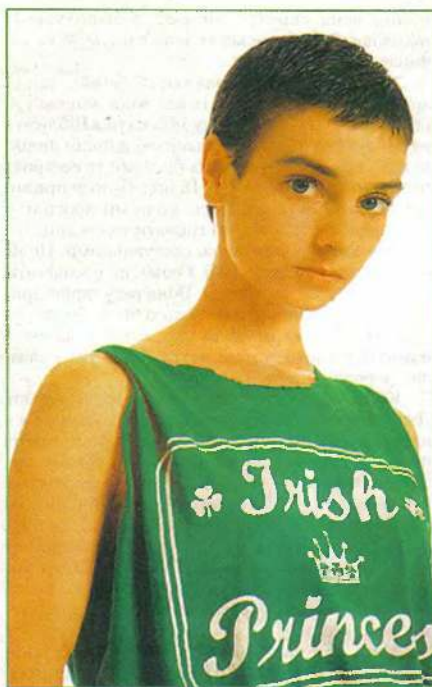
Але Шинед таки квалітно втекла зі сцени в очевидному виснаженні. Нездовзі вона полишила Америку, віддавши Червоному Хресту свій будинок у Лос-Феліс, Каліфорнія, як вона каже, з егоїстичних причин.

У пошуках стабільності вона повернулася до Дубліна. Вона брала уроки співу, фактично втративши голос, як задалася, у вузлі емоційно сплутаних горлоних м'язів. Вона досить оптимістично пообіцяла з'явитися у червоній на концерті Peace Together—кульмінаційному пункті всеріанської кампанії музикантів проти політичного насильства— але просто не могла зібрати себе до купи.

"Я намагалася пізнати з підлоги, але була достоту знесилена,— спокійно каже вона, явно тримаючи спогад на керіваній відстані.— За три дні до того я відслала їм факс, де говорилося: я зафакана. Нема проблем. Потім преса почала роздумувати, що щось негаразд з тим, з ким я плутаюся. Вони плузували зі сказаного мною, що я зафакана, що потребую допомоги. Я була відкрита та чесна, і відчувала, що маю право на те, щоб зі мною не поводилися як з лайном".

Недовзі після цього з'явився її вірш на цілу палату в The Irish Times, де проголошується: "Потреба, щоб мене стримували, є господарем усієї моєї поведінки, і швидкої, і руйнівної" і міститься скарта, що її "дітину всередині" "катували і кидали, і ставилися вороже, і поводитися жорстоко" більшою чи меншою мірою всі очі. Вона отримала дуже солоденькі відгуки від сотень ірландських стареньких леді, які надіслали їй релігійні листівки й запросили на чапечку чаю та приємну розмову. Однак це не було саме те, чого вона потребувала.

"Я заплатила за рекламу площу 13 тисяч фунтів, щоб бути певною, що вірш надрукують

повністю, адже The Irish Times кожного дня потрапляє моєму батькові на пошту,— доводить вона.— Це було варто кожного пені".

І він його прочитав?

"Прочитав. І дав обітницю, що більше ніколи в житті не розмовлятиме зі мною. Він знав, що я намагалася вбити себе, і не ворухнувся. Згодом я написала йому про це, і він навіть не визнав, що отримав мого листа".

Конфлікт з батьком сягнув zenіту, коли Джон О'Конор брав приступом прес-офіс Chrysalis Records, з німогою, щоб компанія негайно зупинила розмови його доньки про сім'ю з пресою. Все марно.

"Мої батько і старший брат заплатили би будь-яку ціну, щоб я заткнулася,— каже вона.— Їх хвилювало, що подумає сестра моєї бабусі з Вотерфорду про те, що я казала про мою матір. Але скажіть, де була сестра моєї бабусі з Вотерфорду, коли з мене вибивали лайно?"

Я маю бути тією, хто я є. Я не можу розмовляти про пісні, які пишу, не говорячи про ці речі. Як жертва жорстокого поводження в дитинстві, я хочу допомогти іншим людям, і хочу, щоб мене чули. До того ж, між нами (з батьком) не так багато любові. Якщо б він турбувався про мене, я б могла подумати про зміну своєї поведінки. Хоча, мабуть, ні!

Іхній анекдотний джойнт згаєє унаслідок. Вона підпалає його ще раз. "Знаєш, мій батько вважає винною за всі наші біди мене, бо паду наркотики!"— каже вона, хитаючи головою. Пісня Red Football a Universal Mother є відображенням її стосунків із батьком.

"Сьомого вересня минулого року— тоді я намагалася вбити себе,— каже вона.— Я була такою з їханою з глуду в той момент. Цілковито загублена, повністю розладнена".

Більшість а дев'ятих місяців, проведених у Дубліні, нею володіли прості життєві основи. Годувати маленького Джейба спідником, відводити його до школи вранці та забирати звідти вдень, готувати йому чай. Спочатку вона проводила свої дні у музичній школі.

"Але потім я це втратила,— каже вона.— Джейк буйно поводився вдома, і я не мала над ним контролю; тоді я зрозуміла, що його батько має бути поруч".

Його батько, екс-чоловік Шинед Джон Рейнольдс, живе неподалік від її лондонської оселі. Вони ніколи не сварилися, каже вона, просто вона не була створена для шлюбу. Він ударник, він же частковий продюсер її нового альбому. Джейк жив з ним кілька тижнів, поки в неї "був зрив".

У борсанні, вона поклікала "ангела Пітера Гебрієла", як він описаний на обкладинці альбому Am I Not Your Girl?, і підписувала свій

шлях підзаключну частину його американського турне, за яким негайно йшов проєкт WOMAD, у якому вона брала участь.

"Я зробила це через розпач,— каже вона.— Пітер був найбільшю мені людиною, і я намагалася перекопати його бути зі мною, коли він насправді не хотів цього. Він був потрібний мені як батько, не як коханий. Він не хотів мати нічого зі мною, бо я була така емоційна, і від цього так боляче. Все це було жахливо.

Ми прийшли на вручення нагород MTV, і він утік з усіма цими ефектними жінками, тому що всі ці ефектні жінки завжди стоять у черзі, щоб з ним сплутатися, і потім мав бути триденний період, коли я мала лишатися сама, бо не було концертів, і я не могла витримати цього, тому я хотіла заснути, але я сказала Богові подумки, ким би не був Бог, я сказала, мені байдуже, якщо я помру.

Я взяла купу снодійного та пляшку горілки і відключилася. Потім прийшов Пітер з людиною з готельної сек'юриті, і раптом я почувала: "Є нуль?" І я казала подумки: "Чорт вас дері, е! Ось я тут!" Пітер глянув на мене і сказав: "Я не маю до цього жодного стосунку", і я можу це зрозуміти, адже він думав, що я не зробила через те, що він не захотів бути зі мною. Після цього я, значайно, зателефонувала готельному лікарю, взяла іншу пляшку снодійного і знепритомніла до суботнього ранку. Пітер надіслав менеджера турне, щоб допомогти мені зібратися і вирушити на наступне шоу. Він навіть не сів поруч зі мною у літак, палюка. Ні, він мій добрий друг. Ми дуже близькі. Так, усе ще".

Те, що могло стати кінцем, виявилось пунктом перелому. Шинед усвідомила, що вона, зрештою, просто не хоче вмирати.

"Коли я прокинулася, я раділа, що жива. Потім раділа, що співаю на шоу. Я несподівано була така вдячна за моє життя, такого зі мною ще ніколи не колося.

Наступного дня— знаєш, як можна відкрити Біблію та подивитися, що на тебе звідти вистрибне?— я відкрила її і вона мені сказала: "Не спокушай Господа Бога твого. Що було точно тим, що я, в чорта, зробила! Потім я зателефонувала моїй сестрі й не сказала їй про спробу самогубства, але подумала, що трапилося би, якщо б я померла? Вона би була спустошена. Я зрозуміла, що не думала про це.

Очевидно це був емоційний період. Я почала носити в собі пісню, як це завжди зі мною трапляється, саме так я починаю писати, і слова її були просто "Дякую за моє життя". Ця пісня відрізнялася від Thank You For Hearing Me з альбому, але ідея була та сама: щира вдячність.

Вона закінчила турне WOMAD і знайшла порадинок, який міг би їй допомогти. Було декілька поганих почей, коли вона відкрила, що поєднання терапії з віскі тільки змушує її знову почувати себе мізерною. Але вона була на своєму шляху назад, впевнена, що це видужання могло виявитися більш міцним, ніж його так само розхвалені попередники.

До альбому Universal Mother увійшла кавер-версія нірванської All Apologies. Вона хотіла записати цю пісню з того часу, як почувала їхню unplugged-версію.

"Я припускаю відчуття полегшення від самогубства Курта Кобейна, нібито він помер від моєї особи,— каже вона трішечки збентежено.— Я знаю багатьох людей, які відчують те саме, що він висловив за них. Я можу зрозуміти, чому він зробив це. Трагедія була в тому, що він зміг би вийти з цього, якщо б мав більше віри, що зможе. Я відчуваю бажання показати людям, що це можливо".

Вона посилається на старовинну героїню, Жану д'Арк, яку вона ледь не зіграла у холлівудській епопеї.

"Чому я навчилася, від неї,— каже Шинед,— це тому, що єдиний шлях поліпшити стан речей полягає в тому, щоб підвестися так, щоб кожний тебе бачив. І надихати їх. Їй було 17, вона мала читати й писати, і вона була жінка— все проти неї. Але вона була добрим солдатом. Ось що мені в ній подобається".

Пер. Ганна Меншикова.

**Чемпіони
Претенденти
Багатообнадійливі
Вартові
Не-брит-поп
P.S. Як створити власну
брит-поп групу**

БРИТ-ПОП 96

Кілька років тому, у славетні дні гранджу, багато чого можна було писати про американщину, але ніщо насправді не хвилювало. STONE ROSES були й минули і не мали повертатися, ох, якнайменше ще півдесятиріччя, бегі занедбалися, а всі ці дражливі, шолудиві, огрядні групи з ідіотськими назвами, як NED'S ATOMIC DUSTBIN (Недова Атомна Урна) і CARTER THE UNSTOPPABLE SEX MACHINE (Картер, Невпинна Секс-Машина) позасмічували наше життя своїми потворними піками та огидним гамором.

Британська музична сцена — особливо її частина, яку нестрого можна назвати "альтернативною" — була у жалюгідному пошарпаному стані. Що їй було потрібно, то це група, яка би прийшла і знесла всіх казнальйон-долоровим потенціалом і сексапільно-рок`н`рольним виглядом; група, яка б возз`єднала музичну сцену, поділену панком на міради орбіт (інді, техно, метал, поп, рок) і зібрала би до купи аудиторію, розкидану по тінейджерівських гетах.

Що нам було, по суті, потрібно — це ще одні STONE ROSES.

Однак чого ми не чекали, — це двох десятків STONE ROSES.

Тому що саме це ми маємо сьогодні (і фак забирай старих пройдисвітів/молодих старп...рів, які наполягають, що музика зараз не така гарна, як була у війну чи будь-коли) — дві дюжини груп з афористичністю Джоні Ротена у розквіті,

фотогенічною апетитністю Екс-VOGUE-Моделі (чи ви бачили хоч один EAST 17 чи MORE, який би не млів від Дамона Албана чи Джарвіса Кокера?) і муркотінням THE BEATLES, Боуї та Болана.

Бритпоп — це Сцена, Де Є Що Прославляти. Задовільні BLUR, OASIS, PULP, SUEDE, ELASTICA, SUPERGRASS, THE BOO RADLEYS, MENSWEAR, RADIONHEAD, BLACK GRAPE, ECHOBELLY, SHAMPOO, HEAVY STEREO, GENE, SLEEPER, THE VERVE, MARION, THE BLUETONES і решта тих груп, що їх об'єднано під прапором Бритпопу не просто для зручності журналістів.

Звичайно, окрім білих, британських, здебільшого чоловічих, здебільшого з середнього класу, двадцять-тричимось-річних команд "гітара/бас/ударні", існує ще багато чого вартого уваги. Справді, 1995 року життя було б нестерпним без ізоляціоністів, без свінгбіту, без джанглу, без джі-фанку, без американських нерокерів (CUL-DE-SAC, SMOG, TORTOISE, PALACE, LAMBCHOP), без фючер-денсової бригади (SABRES, LEFTFIELD, Девид Холмс), без трип-хопу (PORTISHEAD, TRICKY, MASSIVEATTACK), без Техно-Дів (Трейсі Лордс, Бйорк) чи без тридцять-тричимось-річних дисидентів (Дафі, Едвін Колинз, THE HIGH LIAMAS).

І все таки немає нічого захопливішого, ніж спостереження за тим, як зграї розпусників з трьох/чотирьох/п'ятьох осіб, вихованих на колективній ірраціональності Ігі, STOUNZIB, WIRE, THE BEACH BOYS, JOY DIVISION, ROXY MUSIC, HAPPY MONDAYS і THE SMITHS, долають всілякі потрясіння.

Сьогодні все відбувається швидко. SUPERGRASS, MENSWEAR, HEAVY STEREO, CAST, THE BLUETONES — групи однієї миті формуються, а наступної вони вже в чартах. Отже, це чудові часи для британської музики на багатьох фронтах — після п'ятирічки панування американського гранджу, є захопливим ренесансом британського поп-у.

Зустрінемося на Бритстоці.

ЧЕМПІОНИ

BLUR
1. Лише за три альбоми перетворилися з перших з кінця бегі на Бритпопівських метрів. Можливо, допомогла ненормальна привабливість соліста, але сама вона не збирала б стадіонів. Надзвичайне інтуїтивне відчуття великих лондонських іст-ендівських традицій.

2. Не стільки тримають палець на пульсі молоді нації, скільки мають доступ до кардіографа. Рясне поглинання алкоголю та інші прикольні штучки не демонструють жодної ознаки затьмарення їхньої майже надприродної розумності. Наступний альбом буде, без сумніву, навіть сильніший за останній. Хто бажає висунути свою кандидатуру для здирання, мають звертатися на EMI RECORDS.

OASIS

1. На відміну від інших самопроголошених чемпіонів, OASISу варто в себе вірити — це видатний розум, Ласм має привабливу зовнішність і похмурий погляд. Серйозна штука: мають вигляд, ніби відспівають, а потім факнуть тебе, ще й поб'ють.

2. Не надто зайняті питанням одне одного — єдинокровна конкуренція ніяк не відкриває, що ж відбувається між братами Галагерами. Залишатимуться на верхівці ще довго.

THE STONE ROSE

1. Справді, вони були Богівими Синами. Вони були воскресінням, життям, найбільшим та найяскравішим інді-актом з тих часів, як WILLIE&THE CONQUERORS зробили обкладинку The Domesday Book. "Друге пришествя", як це часто буває, було кволе і незначне.

2. Перший альбом довів, що вони добряче талановиті, якщо їх вдається занепокоїти. Примушують компанію звукозапису обливатися грошима з усіх отворів. Існуватимуть з шансами на успіх стільки, скільки не робитимуть нічого тупого, типу позбуття від ударника, відмова від промоції своїх записів чи спрямування гітариста у велопробіг до Улан-Батора.

SUEDE

1. Перший з нинішніх Бритпопівських феноменів, очолюваний сильфоподібним Бретом "Звіром" Андерсоном. Перший LP був по вінця повний першокласних гітарових мелодій, другий був сценічним мюзиклом напрочуд роздутаї плодючості. Дівчатка зрозуміють.

2. Ніякої значної нової роботи з того часу, як гітарист, автор мелодій та взірець спокійної гідності Бернард Батлер перевівся у McALMONT & BUTLER (див.). Заміна Ричард Оукс справляє моторошне враження, але він має ще показати себе з оригінальним матеріалом. Ми щиро підтримуємо цього крихітку.

PULP

1. Існують з давніх давен, але три роки тому пройшли відродження. Низка блискучих синглів (Babies, Razzmatazz і таке інше) досягла найвищої точки у лютому хіті Common People. Одна з небагатьох поп-груп, яка може сумістити форму з інтелектуальним змістом.

2. Якщо страхіливо всюдисущий Джарвис Кокер не буде обережний, він може стати набридливий. За винятком цього PULP має, здається, необмежену потужність виробляти класні пісні. Якщо тільки завзятість і талант завжди йтимуть пліч-о-пліч.

ELASTICA

1. Уособлення замурзаної привабливості. Репутація багатих діток зробила їм тільки добре в очах усіх, крім найнепохитніших заздрих снобів, які удають з себе робітничий клас. Весело привласнюють пісні своїх героїв і платять за привілеї. American Express?

2. Зірка цієї групи типу "стілки-дівок-один-я" на шляху вгору. Солостка Джастин — це Бритпопівська принцеса Ді, близька до королівського весілля. Єдиний спосіб для ELASTICI провалитися — випустити подвійний концептуальний альбом середньовічного церковного співу, сплавленого з джаз-фанком у стилі WEATHER REPORT. Не хотілося б, щоб ця ідея запала їм в голову.

THE BOO RADLEYS

1. Трансформація та наступний успіх THE BOOS майже відповідає BLURівському. Часто та помилково звані Найщасливішою Групою Британії. Легковажний бітлівсько-бітбойзівський поп маскує тексти Мартіна Кара, яким доведений до нестями Раскольников наказав би аллодувати.

2. Майбутнє виглядає добрим для THE BOO RADLEYS, якщо їхньої розсудливості вистачить, щоб йти далі чи щоб не дати зловісному усміхненню вельським групам втиснути їхнього напівсвідомого ударника ("просто трошечки поплаваємо, Бобе"). Мартин Кар має все необхідне (принаймні схожість і здоровий глузд), щоб стати наступним Браяном Вілсоном.

RADIOHEAD

1. Майже перекинутий раннім перевиконанням планів, вирівнявся за допомогою The Bends, сильного класично-рокового плоду героїчної мізантропії Тома Йорке. Самолюбство Тома, який несе тягар більш ніж випадкової схожості на тхора-потопельника, весь час приголомшений його долею. Він має певну огиду до привабливих дівчат, тож можна вважати нещастям, що він обрав єдину кар'єру, яка гарантовано ними оточує.

2. Вищий клас. Поки їхні сучасники бринчать одне одному по шинках і на тусівках по всій країні, коли-не-коли удостоюючись грати через океан і прикрашати язичницького янкі своїми золотими переливами, тендітні сіднички RADIOHEADу подорожують шляхом до міжнародної мегазірковості. Коли їхні сучасники повернуться грати у тих самих шинках, RADIOHEAD жлуктитиме "Пімз" на своїх фореельних фермах.

SUPERGRASS

1. Кумедніший за барило, повне мавпочок, на яких вони так сильно скидаються, SUPERGRASS, можливо, вже досяг свого апогею з Alright, сьогоднішнім хітом та пісню, яка їх підсумовує. Обраний ними імідж тупої чувачковості виконується не лише стерпно, але фактично змушує полюбити — подвиг, який мало кому вдавався від стародавніх часів MADNESS. Отож, SUPERGRASS є плеском живої води на щелепи Бритпопу.

2. Відверто кажучи, якщо SUPERGRASS і надалі буде такий класний, це може втомити. Вони чи заженуться у примусово химерну психоделію, чи змордуються вщент і зліють до 24-річного віку. Чи вони можуть просто продовжити бути SUPERGRASSом. Доки не перетворяться на RIDE.

GENE

1. Анти-SUPERGRASS, GENE поважний і тверезий вам на радість, і виявляється, що вам це таки радість. Вони належать до того легіону послідовників Морісі, яким так і не вдалося второпати, що THE SMITHS була найкраща комедійна група, яку будь-коли виплекала ця країна. Отже, вони частують свою аудиторію тремтячими, гіперчутливими монологами Мартіна Роситера.

2. Все просто відмінно з відданими послідовниками і екстравагантною хвалою, пристойний Роситер наговорює великі записи, але якщо GENE коли-небудь збираються стати чимось більшим, їм потрібен помітний хіт, навіть якщо для цього доведеться продати їхні душі.

OASIS

ELASTICA

BLACK GRAPE

1. Народжені від дивовижних HAPPY MONDAYS і неоспіваних хіп-хопових борів THE RUTHLESS RAP ASSASSINS, BLACK GRAPE є, як MONDAYS, патентованим шахрайством, яке дає багаті дивіденди. Перший сингл був хоч куди.

2. У BLACK GRAPE все насправді має бути дуже добре, якщо Шонові Райдеру вдасться володіти собою — що так само легко, як заснути декілька сотень джмеликів у авоську.

MENSWEAR

1. Без сумніву, це чоловіча ELASTICA. MENSWEAR — це чистий, самовинайдений продукт. Вони виглядають легендарними, а їхнє піднесення не потребувало зусиль. Саме їхнє існування — це Добра Справа. Якщо б Мартин Кар написав їм кілька пісень, вони були б приємними MONKEYS.

2. MENSWEAR безперечно доведеться звідки-небудь дістати якихось пісень, якщо вони збираються триматись до кінця. Вкрасти імідж ELASTICI — це одна річ, вкрасти музичні ідеї — інша, і, до того ж, напевно, технічно неможлива.

McALMONT & BUTLER

1. Один був пишнobarвна орхідея з THIEVES, інший був похмурий педантичний музикант з SUEDE. Разом вони були, як не дивно, McALMONT & BUTLER.

2. МакАльмонт — дивовижний і чудний талант; Батлер — автор пісень доведеної майстерності. Разом вони можуть завоювати світ чи, якщо це не вийде, імперію зла і брехливої розпусти, якою є музична преса.

THE CHARLATANS

1. Ще вищий клас. Багато часу минуло з тієї пори, як THE CHARLATANS були улюбленцями преси, але вони єдині сучасники THE STONE ROSES з дожилих. Якщо б ROSES були наполовину такі ж міцні, вони б зараз були у заголовках над Бон Джові.

2. THE CHARLIES стійко і незворушливо популярні. Якщо б вони збиралися зникнути, вони б уже це зробили, але їхній милий гаражний поп продовжує продаватися.

TEENAGE FANCLUB

1. Група настільки підручникова у своїх джерелах та посиланнях, що лишається тільки ламати голову, чи CREATION не підписала з ними контракт як жарт. Проте CREATION підписувала контракти з набагато гіршими групами, і з усією серйозністю, тож, напевне, ні.

2. Grand Prix мав неочікуваний успіх, тому FANNIES мають добрі перспективи. Без сумніву, саме тому соліст Норман зголив безглузду бороду, культивовану в спробах привернути увагу. Слід зауважити, багато хто знаходив її класнішою за їхню музику.

SLEEPER

1. Більшою мірою ушавлений завдяки губам Луїзи Венер, ніж будь-чому іншому, SLEEPER має до того ж різкий нюх, хоч занадто часто блищати їм не вдається. Однак, оскільки поп-зірки, спроможні побудувати речення, є раритетами, цих слід тільки підбадьорювати.

2. Альбом був невизначний, але Alise In Vain був гарний сингл, а Vegas — гарний сингл, який люди ще й купували. Ще трошки у тому ж дусі, будь ласка.

ECHOBELLY

1. Якщо б не індійські корені Соні Аврори-Меден, ECHOBELLY могли б вийти прямо з пакетика Розчинної Групової Суміші.

2. Драматичне покращення у їхньому музичному продукті можливе, і це дуже ймовірно їм вдасться. Якщо не вийде, вакансія на жіночій сторінці GUARDIAN завжди залишиться для Соні відкритою.

SHAMPOO

1. SHAMPOO уособлює найжахливіші і найдурніші якості дівчаток-тінейджерів. Записи явно є роботою володарів більш високих розумових здібностей, але самі вони, ненавмисно, надзвичайно прикольні.

2. SHAMPOO заробив стільки грошей в Японії, де Культ Привабливих поклоняється навіть найпохмурішим і найтупішим лялькам, що у них немає потреби турбуватися про своє майбутнє у Британії. Що, мабуть, добре.

THE VERVE

1. Група, яка примусила Levitation звучати як THE BUZZCOCKS, нарешті приходить з потрібним записом у потрібний час. Здирання OASISom не шкодить. Немає сумніву, що в їхній музиці завжди був гітарово-поповий елемент шістдесятих збільшеної потужності.

2. Соліста Річард щойно проголосив — з ливерпульським акцентом — що після років у пустелі THE VERVE нарешті отримує увагу, на яку заслуговує. Можливо, допомогло те, що вони більше не звучать, як гончак, що потрапив до капкану в тунелі.

SHED SEVEN

1. Дивно популярні у молодшого інді-гурту, якому вони здаються OASISom молодшим.

2. Прикро, але SHED SEVEN не подає ніяких ознак перетворення на OASIS старший. Як THE INSPIRAL CARPETS були стосовно ROSES, так буде SHED SEVEN стосовно старших за посадою — хоч і несхожі на INSPIRALS, вони теж мають молодь на своєму боці, Бог свідок, вони потребують її.

MARION

1. Почали життя як команда SMITHSового типу в дусі GENE, але швидко метаморфозували в експансивнішу U2шну штучку. Як і GENE, їм потрібен певний хіт, щоб закріпитися.

2. Може реально заповнити вакансію інді-орієнтованого стадіонного дійства, залишену невдоволеним JAMES.

HEAVY STEREO

1. Вельми сильні, нешанобливі рок-н-ролери, HEAVY STEREO є по суті групою вищої якості з самонаписаним репертуаром, який відповідає будь-якій колекції каверів.

2. Зараз HEAVY STEREO схожі на групу, яка скоріше за все матиме успіх, якщо не брати до уваги нудоту в шлунку тих, хто зневажає старий добрий бугі.

THE BLUETONES

1. Жвава команда, яка вже має в активі один чартовий гіт. Досить приємні, але щоб поринути від них у транс, потрібні серйозні наркотики.

2. Можуть добре запрогресувати, якщо дозволять собі вилізти з-під траєкторії польотів на Хітроув і почути, як вони насправді звучать.

CAST

1. THE LA'S без Лі Маверса, що є непоганим родоводом.

2. Їх уже взяли в роботу. Нас поінформували, що "CAST любить грати живцем". Ну, це, звичайно, допоможе.

SALAD

1. Надривається довше за більшість у цьому розділі й має ще зробити багато вартого уваги. Їхній соліста, між іншим, не британець, ну то й що?

2. Шанси такі само добрі, як у будь-якої іншої вірцевої інді-команди.

MY LIFE STORY

1. Грандіозно честолюбна і справді грандіозна група. Ну гаразд, велика, в кожному разі. MY LIFE STORY хоче бути гідною довіри шоу-групою, тож п'ять балів за спробу зробити неймовірне. Принаймні вони не прагнуть бути S*M*A*S*H*ем.

2. Джейк Шилінгфорд хоче не просто мати своє ім'я в промінні слави, він хоче бачити там і свій життєпис. Його ілюзії величності мають бути заохочені на тих підставах, що одного дня вони можуть виправдатися.

THE WEEKENDERS

1. Круто прикинуті південнобританці, чиєю головною відмінністю досі лишається надприродна схожість їхнього соліста на Френка Спенсера. Проте, демонструють всі ознаки перетворення на непристойно модних.

2. Перший сингл порядно посвятився в інді-чартах, але стережіться коливани моди. Якщо маятник відхилиться від цих південців перед тим, як вони досягнуть успіху, THE WEEKENDERS будуть в біді.

POWDER

1. Який там Бритпоп. POWDER за просто може бути результатом ідеї, накаляканой на півній серветці під час ланчу в лондонському Камдені. Але це, в принципі, нормально.

2. Добре почали, але їм доведеться зробити щось ефектне, щоб вистояти у конкуренції з боку багатьох загрозливих колючих панк-поп-команд "трьох-хлопців-одна-я".

ELCKA

1. Стильні та високо стилізовані романтики, які гарно вивчали уроки Бритпопу — дуже ймовірно, якщо придивитися, що з цієї самої газети.

2. ELCKA збирає на свої виступи привабливих людей, що для нової групи завжди сприятлива ознака. Звичайно, ці люди можуть просто бути друзями ELCKи, що для нової групи завжди сприятлива ознака.

Пер.Ганна Меншикова

Далі буде

Історія

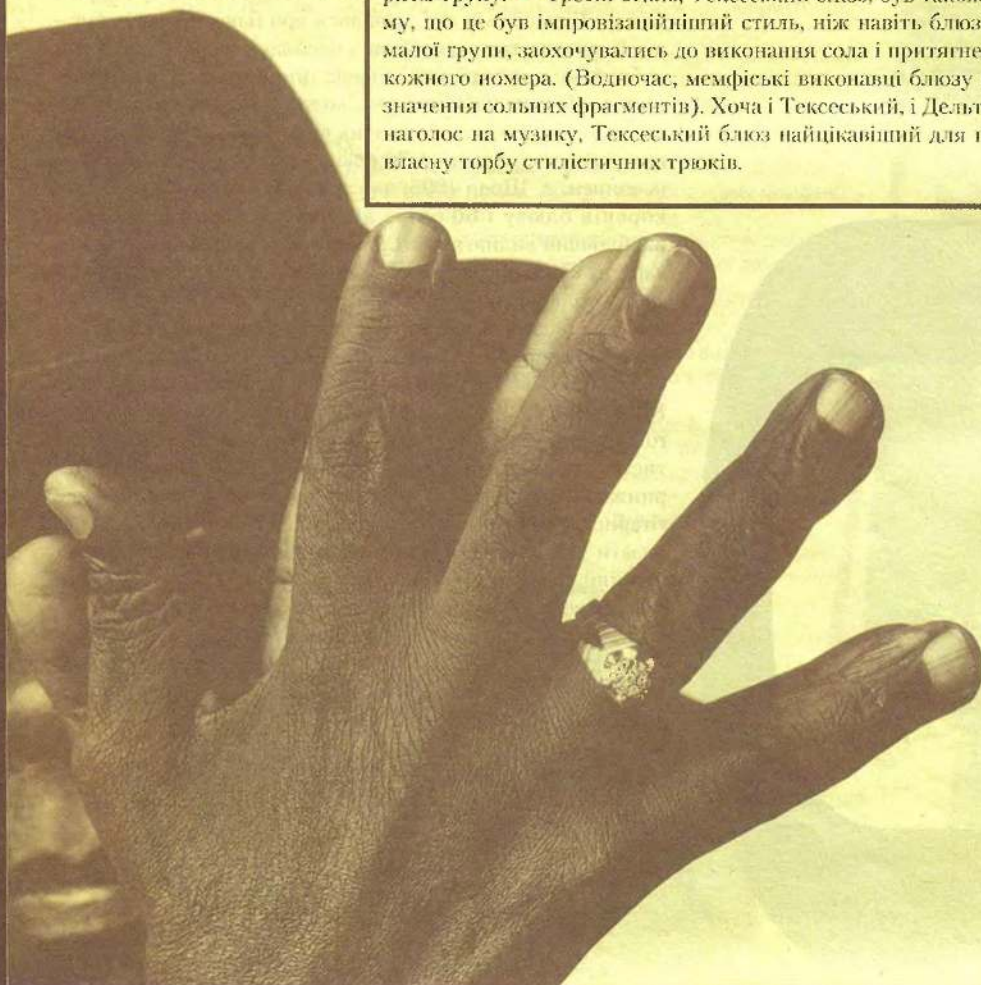
Тридцять років тому Ерик Клептон, Джеф Бек, Джордж Харісон, Кіт Річардс, Джімі Пейдж, Пітер Грін, Мік Тейлор та дух білої британської молоді заговорили про велику "невідкриту" музику, що вони почули з Америки. Конкретніше, вони говорили про гітарну гру чорних блюзменів, яку вони знайшли на старих сімдесятив'яси́мдесятих платівках. На цих зрізах чорного вінілу містилися записи таких людей, як Говлін Вулф, Роберт Джонсон, Сліпін Лемон Джеферсон, Лоні Джонсон та інших американських музик. Британські гітаристи розмели записи цих артистів, шойно їхні платівки з'явилися у лондонських, ливерпульських та бірмінгемських лавках грампласту. • Білі британські хлопці були перші, після мешканців півдня Америки, хто прийняв примітивний блюз безумовно і незалежно від його расового походження. Багато хто вважає, що ця музика була так легко доступна для англійських хлопців завдяки великій кількості американських військовослужбовців (здебільшого з Півдня), що затрималися у Британії після Другої Світової Війни. Створений ними попит на блюзову музику, що випускалася на так званих "расових платівках" (вони ж бо майже завжди репрезентували чорних музик), спонукав британські крамниці грампласту замовити її у такій кількості, з якою не мали справи навіть найбільші міста у США. З усього цього фонографічного скарбу британські гітаристи вибрали собі народжений у Америці блюз. Видобувши формулу з цих записів, вони почали бавитися нею і надавати їй європейського ухилу, поки не відстилізували базований на блюзові рок, особливий, їхній власний. • Досі більшість американських гітаристів - незалежно від віку - не мають уявлення про корені блюзу. Більшість з нас дізналося про блюз із третіх рук - від Клептона та компанії, та з посилань на блюз, що вони робили, як у музиці, так і в своїх інтерв'ю. Навіть вони отримали його не з перших рук, коли по радіо чи з програвачів дослухалися до блюзових виконавців, що, в багатьох випадках, помирали за 20 років до того, як брити почули їх записи. • Щодо 1995, нас віддаляє майже 70 років від коренів блюзу і 60 років від смерті людини, що мала найбільший вплив, як на Ерика Клептона, так і на Кіта Річардса - Роберта Джонсона. Неймовірно відродження блюзу, і особливо блюзової гітари, показове для повернення до джерела блюзової традиції. Популярність таких живих легенд, як Джон Лі Хукер, Бі Бі Кінґ та Баді Хай; поява блюзових клубів (таких як "House of Blues", "B. B. King's Blues Club" плюс "Buddy Guy's Legends" у Чикаго); звернення до блюзових коренів таких значних артистів, як Ерик Клептон, "ZZ Top", Елвін Лі та Рик Денріджер - достатній доказ того, що блюз все ще надихає гітаристів, майже через століття по тому, як він почав вислизати з плантацій. • З цими думками ми пропонуємо вам стислий огляд історії блюзу від журналу "Guitar": від перших легенд "juke-joint"-ів аж до привласнення цього стилю британськими хлопцями у середині 60-х. Ми почнемо з Лоні Джонсона з Дельти Міссісіпі й продовжимо далі, до першого білого хлопця, що сприйняв і очолив цей блюзовий рух - Джона Маєла.

Блюзу

ROADHOUSE

BLUES

• Блюз почався на півдні Америки, поширившись спершу в чотирьох південних штатах: Міссисіпі, Алабама, Луїзіана та Техас. Ці штати географічно розташовані біля дельти Міссисіпі та Мексиканської затоки. Пізніше, але меншою мірою, межуючі з ними штати Арканзас, Оклахома та Тенесі теж стали важливими для зростання блюзу. • На зміні сторіч перші генерації негрів, що не знали рабства, мандрували від плантацій до плантацій, заробляючи впродовж року на сільгоспроботах у різноманітних місцевостях. Під час цієї циркуляції виникли специфічні форми комерції, для обслуговування цих стало мандрівних робітників, наприклад, бари, відомі за назвами "road house", "juke-joint" та "barrelhouse", де чоловіки та жінки могли випити пива та послухати музику - у запису чи живцем. Здебільшого під живою музикою розумілося, що хтось, сидячи поруч, співає та грає на гітарі. • Популярність цих закладів призвела до появи своєрідної циркуляції (на зразок сучасної клубної), до якої належали чоловіки, а інколи й жінки, які могли співати і грати на гітарі. Єдиною умовою була здатність виконавця прогорланити свою мелодію й утримати увагу аудиторії. Щось менше було небажане - коли люди платили свої гроші за розвагу після довгих днів на полях, вони не бажали бути опукані. Крім того, музики знаходили роботу у польових бараках, у робітничих таборах (на будівництві залізниць та лісопозалі) і у виїзних релігійних відправах. Це було життя волюготи, але воно давало багатьом гітаристам шанс вирватися від нудної роботи на плантаціях. • Як це буває за всіх часів, певні музики впродовж 20-х - 30-х років створили собі репутацію й організували чергу в роадхаузівській циркуляції. • Ці музики мандрували з місця на місце (підїдали на поїзти, автостопом чи пішки), вишикали у маленьких південних містечках з надією, що їхня репутація випередить їх і їм вдасться знайти роботу у місцевих закладах. І, звичайно, коли працівники проклали шлях на фабрики Півночі (здебільшого до Чикаго та Детройта), де їм було обіцяно расову неупередженість, музики попрямували за ними. Ці постійні мандри частини блюзових музик відкрили для них цілу низку різноманітних стилів у різних штатах, що вони відвідували, і вони поступово поєднували нові стилі та техніки з власною гітаровою грою. Зі встановленням різних блюзових традицій в різних місцевостях, ніби маніфестами закріпилися унікальні риси, притаманні кожному регіону. Ню Орлеанський блюз, наприклад, мав сильний вплив музики стилю Кеджан (Cajun), що проявлялося у використанні труб та піаніно. Мемфіський блюз мав певний відтінок стилю кантрі "блюграсс" (bluegrass), особливо в тому, як інструменталісти прагнули отримати власні яскраві - але наперед визначені - сола. Блюз Дельти та Чиказький блюз спираються на співака та на гітару, і саме ці стилі мали найбільший вплив на наступні генерації гітаристів. Ріднить ці два стилі те, що Чиказький блюз є по суті електрифікований блюз Дельти. Його було створено дельтівськими музикантами, що закохалися у сцени клубів Чикаго, сцени, що дозволяли їм видавати свій блюз гучніше та якісніше. Блюз Дельти робив наголос на талантах співака (автора пісень) гітариста, що акомпанував собі на гітарі під час співу - щось на зразок людини-оркестру. Блюз Чикаго утримував цей ідеал, але електрифікував його та додавав ритм-групу. • Третій стиль, Тексеський блюз, був також важливий для еволюції рок-гітари в тому, що це був імпровізаційніший стиль, ніж навіть блюз Дельти. Інструменталісти, як частинки малої групи, захоплювалися до виконання сола і притягнення до себе уваги якомога довше під час кожного номера. (Водночас, мемфіські виконавці блюзу мали майже джазоподібний режим призначення сольних фрагментів). Хоча і Тексеський, і Дельтівський, і Мемфіський блюз - всі робили наголос на музику, Тексеський блюз найцікавіший для гітаристів, які щойно почали формувати власну торбу стилістичних трюків.

На руїнах "Мелодії"

Вузловий компонент шоу-бізнесу — це аудіоринок. Світову поп-музику сьогодні тиражують на носіях трьох типів: на звичайних компакт-касетах, на вінілі та лазерних дисках. Причому центр тяжіння масового попиту неухильно зсувається в бік компакт-диска. Його виробництво на Заході сьогодні найрентабельніше. 1994 року різко скоротився випуск вінілу, хоча традиційно майже будь-яка новинка виходить у світ відразу на трьох носіях. "Компактовий вал" — якщо можна так висловитися — весь час наростає за рахунок величезної кількості "релізів" — тобто перевидань класики популярної музики. Світовий аудіоринок контролює кілька транснаціональних компаній. Вони задають тон, диктують моду. Та

їхню репертуарну політику коригує діяльність невеликих інді-фірм, тобто "незалежних". Іншими словами, "інді" відкривають нові імена, шукають і знаходять нові таланти, випускають невеликі накладі, успішно їх продають і... позбавляються зірок. Бо, як правило, їх перекуповують великі фірми. Рок-н-рол, як новий напрям у молодіжній музиці 50-х років, відкрили і "розкрутили" саме незалежні фірмочки. Проте повернімося до наших баранів, позаяк вищесказане має доволі далекий стосунок до наших реалій. З моменту зникнення СРСР, а заодно й монополії на аудіоринок державної фірми "Мелодія" сплигло досить часу для того, щоб у рамках уже СНД поділити цей ринок наново. Відразу застережимо: у вікопомні роки застою працювали

народні умільці, що клепали саморобні тиражувальні лінії та випускали вітчизняний рок, і того-таки Висоцького, й увесь "заборонений Захід". Часто ці хлопці становили собою і звукорежисера, й продюсера, і виробника. Так, їх шарпали по інстанціях, деяких — саджали. Та сьогодні найнаполегливіші з них уже мають власну справу, свою фірму. Жодна з них не прогоріла, а зовсім навпаки. Той-таки Андрій Тропило, котрого нині йменують не інакше, як "головний пірат країни" за неліцензовані накладі західної рок-класики, сьогодні переживає злет. А разом з ним — і весь піратський аудіобізнес. Якщо ви звертали увагу на пістряві вітрини з модною західною музикою і слухали касети, де на вкладках фігурують такі написи як "MADE IN ITALY" чи "MADE IN GERMANY" — не вірте очам своїм. Все це виробляють у братерній Польщі кілька піратських аудіофірм, а також і в Україні (Львів, Київ, Одеса). До речі, нещодавно ухвалений закон про авторські права вже активно працює в Польщі, потік неліцензованої аудіопродукції різко скоротився. А, загалом, до цілковитого легалізування стосунків "Захід-Схід" — ще задалеко. Поки що в рамках СНД ми маємо рідкісні приклади купівлі ліцензій чи офіційного дистриб'юторства. Виняток становлять російські фірми B.S.A. RECORDS — дистриб'ютор потужного концерну VIRGIN та а/т "Полиграм-Россия", що його створено спільно з концерном POLYGRAM. Також вагомі ліцензійні каталоги у фірми S.N.C. RECORDS. Як би там не було, головна маса продукції російських аудіофірм —

Огляд аудіоринку Росії

це записи їхньої вітчизняної, і, як правило, прикладної музики. Тобто — диско, техно, блатняк. Видають те, що продається швидко і великими партіями. Репертуар усього цього "добра", як дзеркало, відбиває рівень смаків. І рівень цей, судячи зі всього, неухильно падає. Проте повернімося до володарів кіосків — аудіофірми зараз перебувають у стадії динамічного диференціювання. Іншими словами — хтось уже впевнено видає лазерні диски, хтось продовжує "пекти вінілові млинці", а хтось нарощує накладки касет.

Отже, по-черзі. Найбільші виробники музики для найневибагливішої публіки — це асоціація "Бекар", фірми "Звук", "Гала Рекордз", "Союз", "Зеко". Це ті, що наповнюють межі СНД порівняно дешевими касетами з не менш дешевою попсою. А от вінілові диски та компакт-видіють структури, що постали на "уламках" покійної "Мелодії". Сьогодні квітнуть ті з них, хто отримав у спадок архіви із записами академічної та народної музики, обладнання для виготовлення матриць, професійну багатоканальну студію ("Русский диск") і, власне, сировину. Таким чином, фірма "Ап-релевка" друкує на вінілі найкомерційніші найменування вітчизняної поп-музики, московський досвідний завод "Грамзапись" видає великими партіями нелегальні (неліцензовані) західні новинки. До речі, нещодавно фірма PHILIPS викрила обман. Гряде скандал? Непросто буде притягти до відповідальності вищезгадану "Грамзапись" з причини непідписання країнами СНД Бернської конвенції щодо авторських прав. В низці фірм-ви-

робників не можна не згадати Уральський електромеханічний завод — зараз найбільший виробник компакт-дисків у Росії. Природно, набагато більше фірм, що самі не виробляють дисків, але готують їх до випуску і провадять власну репертуарну політику. Здобули успіх у цьому "Тау-продукт" і "Фили рекордз". У "Тау-продукта" — розумний виважений підхід до реклами та "промоушну". І досить цікавий каталог, що містить сильні у творчому плані імена: АУКЦИОН, ДУБЫ КОЛДУНЫ, НОГУ СВЕЛО. Що ж до "Фили рекордз", то ця фірма має вже кілька підрозділів, що провадять концертну діяльність, видавничу роботу, рекламні кампанії. Водночас їхній каталог — наймісткіший і різноманітніший. Саме "Фили" "просунули в народ" ЧАЙФ, НОЛЬ, ВЕЖЛИВЫЙ ОТКАЗ, БРИГАДУ С, НЮАНС, Башлачова та багато іншого. Інша велика фірма B.S.A. RECORDS сполучає широку дистриб'юцію (BMG, VIRGIN) і свої видання на компакт-дисках вельми доброї якості. З B.S.A. RECORDS уклали контракти НИКОЛАЙ КОПЕРНИК, АЛЬЯНС, ЧЕРНЫЙ ОБЕЛИСК, ВОПЛИ ВИДОПЛЯСОВА, Андрій Місін, ГРАЖДАНСКАЯ ОБОРОНА, МЕГАПОЛИС та інші відомі виконавці. Звичайно, не можна обминути увагою таку відому компанію, як S.N.C. RECORDS, що вже п'ять років насичує ринок "вінілом" і компактами. Випустивши на вінілі близько сотні найменувань західної рок-класики, S.N.C. перейшла на випуск CD, причому простежується дуже ретельний підхід до репертуару. Інакше кажучи, S.N.C. пропагує музику грандів російської рок-музики, таких як АКВАРИУМ, ДДТ, КА-

ЛИНОВ МОСТ тощо. Існує також ціла низка фірм з вельми вузькою спеціалізацією. Це "Мороз-рекордз", що видає в основному важкий метал, а також повний архів вітчизняної рок-музики, де є КИНО, АЛИСА, НАУТИЛУС, АРИЯ, КРЕМАТОРИЙ. Власне, "Мороз-рекордз" вдало компенсує те, що свого часу прогавила "Мелодія".

Інша фірма "Синтез-рекордз", що її створив басиста МАШИНЫ ВРЕМЕНИ Олександр Кутіков для видавання продукції власне МАШИНЫ, а також колективів і виконавців, що з нею межують (серед них — сольні роботи Андрія Макаревича та Кутікова).

Загалом, на російському аудіоринку сьогодні працює не менш як тридцять фірм, з них не менш як десять — готові перейти до європейської моделі за схемою "продюсування-виробництво". Іншими словами — знаходити таланти, вкладати в них кошти і лише потім мати зиск. Це — найперспективніший шлях, яким уже рухаються "Тау-продукт", "Фили-рекордз" та деякі інші фірми.

Ті, хто сьогодні експлуатує старі потужності "Мелодії", певний час ще залишатимуться у числі провідників (за рахунок валу), а згодом їм доведеться переспрямувати свою діяльність. Як підсумок до всього сказаного, хочеться відзначити, що аудіоринок сьогодні — це галузь і вітчизняного шоубізнесу, яка отримує динамічний розвиток.

P.S. У наступному випуску ми розглянемо становище на аудіоринку в Україні.

Олександр Бегушенко.

Джаз ПРИХОДИТЬ З ПІВНОЧІ

Сьогодні у Швеції джаз популярніший, ніж будь коли. Тож не дивно, що він стає дедалі частішим гостем хіт-парадів і збирає все більші й більші аудиторії у клубах та на фестивалях. Всьому світу відомі нині імена талановитих шведських джазистів Андерса Бергкранца, Алфа Вакеніуса, Пале Даніельсона, Ларса Даніельсона, Нільса Лангрена, Бобо Стенсона, Матса Густавсона та Клаеса Дженсона. Серед «старих» першим згадується, безперечно, Бенг Холберг, який запам'ятався шанувальникам своїми виступами і записами ще у п'ятидесяті роки з такими корифеями, як Стен Гетс і Майлс Девіс. Не можна обминути увагою й Паті Вікмана з його завжди свіжою та хвилюючою грою, ле-

у Стокгольмі перед великою, молодого і повністю зачарованою аудиторією. Такий шалений успіх був певною мірою визнанням величчя музики Армстронга. Але ж виступ метра не був якоюсь окремою екзотичною чи легковажною подією у музичному житті Швеції, комерційною поступкою все більш варварським смакам молоді. Навпаки, успіх Луї Армстронга «сигналізував» тоді про відкриття нової ери, початок першого музичного бунту серед молоді. Шість концертів Луї Армстронга у Швеції були для багатьох вирішальною поворотною подією. Серед його слухачів було багато музикантів того покоління, якому довелось будувати шведський джаз у тридцяті та сорокові роки. Саме після концертів Армстронга інтерес до джазу у Швеції розквітнув і розвився у молодіжний рух. У листо-

пад 1933 року вийшов з друку перший номер найстарішого в світі джазового журналу «Оркестер Джурнален».

Серед молодих музикантів недовзі з'явилися майстерні імпровізатори, які мали стилістичну чутливість і уяву. Гюста Тьорнер, перший джазовий соліст високого класу, був одним з них. Безперечно, шведський джаз спочатку був відтворенням американських

Зростаюча самовпевненість серед шведських джазових музикантів стала очевидною на першому міжнародному джазовому фестивалі навесні 1949 року. Паризька аудиторія поділилася тоді на два табори: тих, що підтримують традиційний джаз та модерністів. Проте, коли заграли шведи (це був прославлений «Парі-бенд» — об'єднаний оркестр шведських джазових зірок), їх музика була сприйнята обома протистоящими сторонами, бо зайняла місце десь проміж модерною та традиційною, на кшталт модернізованого свінгу. Це був не просто великий успіх. Саме «Парі-бенд» звичайно розглядається як такий, що знаменував початок золотого віку шведського джазу — п'ятидесяті роки.

Нова джазова генерація, що з'явилася у той час, також включала багатьох висококласних солістів, що мали індивідуальний стиль. Це були кларнетисти Аке Хезелгард і Паті Вікман, трубач Ролф Еріксон, альт-саксофоніст Карл-Хенрік Норін і Гюста Тезеліус. Після війни Аке Хезелгард і Ролф Еріксон відправились у подорож на батьківщину джазу — до Америки, де досить швидко зарекомендували себе як висококласні професіонали. Той факт, що шведи мають вплив у джазі «за океаном», кардинально змінив перспективи тих, хто залишився вдома у Швеції.

Зростаюча самовпевненість серед шведських джазових музикантів стала очевидною на першому міжнародному джазовому фестивалі навесні 1949 року. Паризька аудиторія поділилася тоді на два табори: тих, що підтримують традиційний джаз та модерністів. Проте, коли заграли шведи (це був прославлений «Парі-бенд» — об'єднаний оркестр шведських джазових зірок), їх музика була сприйнята обома протистоящими сторонами, бо зайняла місце десь проміж модерною та традиційною, на кшталт модернізованого свінгу. Це був не просто великий успіх. Саме «Парі-бенд» звичайно розглядається як такий, що знаменував початок золотого віку шведського джазу — п'ятидесяті роки.

(Далі буде)

гендарного Ролфа Еріксона, Моніку Зетерленд і багатьох інших. Неперевершеною грою цих видатних музикантів захоплювався й захоплюватиметься ще довго весь джазовий світ. Тож що такого особливого є у шведському джазі, що примушує говорити про нього як про унікальне явище, і чого немає ні у якому іншому джазі — ні бельгійському, ні французькому, ні у англійському, чи навіть американському? Спробуємо сьогодні хоча б частково знайти відповідь на це запитання. І почнемо свої пошуки з історії. Джаз прийшов до Швеції темного осіннього вечора, у середу, 25 жовтня 1933 року. Це був вечір, коли Луї Армстронг давав свій перший концерт

зразків. Однак, навіть якщо стиль був наперед визначений, він мав свої чіткі відмінності. В середині тридцятих років було випущено перші шведські джазові платівки, а в 1931 році компанія грамплатівок «Сонора» почала записувати кращих джазових музикантів, об'єднаних у малі групи під керівництвом Торе Джедербі. Ці записи були випущені з назвою оркестру «Свінг Свінгерс».

Музика, яку виконували акордеоніст Ніссе Лінд та його «Хот Тріо», що включало гітару і контрабас, була особливо «шведською». Але саме акордеон займає провідне положення у шведській народній музиці і в серцях шведських слухачів, тому типово